

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 15

Dimecres, 5 de juny de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 16, primera reunió

Í N D E X

- Projecte de llei**
de modificació de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric
- Proposició de llei**
del Programa de la renda mínima d'inserció (presa en consideració)
- Composició**
de la mesa de la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors
- Preguntes**
- Proposició de llei**
de creació d'un fons de garantia de pensions per a ruptura matrimonial i d'aliments
(presa en consideració)
- Proposició de llei**
de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i
d'aliments (presa en consideració)
- Proposició de llei**
de reconeixement de la catalanitat exterior (presa en consideració)
- Designació**
d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat
- Interpellació**
al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers
- Interpellació**
al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre,
especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari
- Interpellació**
al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de
televisió local per ones terrestres

S U M A R I

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí.

El president saluda el nou diputat del G. P. Popular, Sr. Escartín Sánchez. 724

1. Dictamen de la Comissió de Política territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric (Tram. 200-00002/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Medi Ambient. 725

ARTICLE 1

— Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat. 727

ARTICLE 2

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 1. 727

— Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita, juntament amb les esmenes núms. 5, 7 i 14. 727

— Esmena del G. P. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sra. Montserrat i Culleré, juntament amb les esmenes núms. 12 i 36. 728

— Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació i de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb l'esmena núm. 8. 729

— Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 6).

— Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita, juntament amb les esmenes núms. 26 i 29. 730

Torn en contra conjunt: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa diverses esmenes transaccionals. 730

La Sra. Tura i Camafreita (S) es posiciona sobre les esmenes transaccionals. 732

La Sra. Montserrat i Culleré (P) es posiciona sobre les esmenes transaccionals. 732

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) es posiciona sobre les esmenes transaccionals. 732

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) es posiciona sobre les esmenes transaccionals. 732

Votació de l'esmena transaccional amb les esmenes núms 2 i 3: aprovada per unanimitat. 733

Votació de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 5: aprovada per unanimitat. 733

Votació de l'esmena núm 6: rebutjada per 12 vots a favor, 51 en contra i 45 abstencions. 733

Votació de l'esmena transaccional amb les esmenes núms 7 i 36: aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions. 733

Votació de l'esmena núm. 9: rebutjada per 33 vots a favor, 54 en contra i 25 abstencions. 733

— Text del Dictamen

Votació de l'apartat 13.1.e: aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions. 733

Votació dels apartats 13.1.b i 13.1.c: aprovats per 102 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions. 734

Votació de la resta de l'article: aprovat per unanimitat. 734

ARTICLE 3

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10, de supressió)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núms. 13, 15 i 16. 734

— Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita. 735

— Esmena del G. P. Popular (núm. 12, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 4).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 10).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. Socialista (núm. 14, d'addició)

<i>Defensada abans (esmena núm. 3).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 12.	735
<i>Votació de l'esmena núm. 10:</i> rebutjada per 36 vots a favor, 58 en contra i 18 abstencions.	737
<i>Votació de l'esmena núm. 11:</i> rebutjada per 36 vots a favor, 58 en contra i 18 abstencions.	737
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	737
<i>Votació de l'esmena núm. 13:</i> rebutjada per 47 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions.	737
<i>Votació de l'esmena núm. 14:</i> rebutjada per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	738
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels apartats 13bis.1.b i 13bis.4:</i> aprovats per 66 vots a favor, 27 en contra i 9 abstencions.	738
<i>Votació de la resta de l'article:</i> aprovat per unanimitat.	738
ARTICLE 4	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 15 i 16, d'addició)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 10).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núms. 17 i 18, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.	738
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 19, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	738
— Esmenes del G. P. Popular (núms. 20 i 21, de modificació, 22, de supressió, i 23 i 24, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	739
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	739
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa diverses esmenes transaccionals.	739
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) es posiciona sobre les esmenes transaccionals.</i>	741
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 15.</i>	741
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) es posiciona sobre les esmenes transaccionals.</i>	741
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 17.</i>	741
<i>El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) es posiciona sobre les esmenes transaccionals.</i>	741
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) es posiciona sobre les esmenes transaccionals.</i>	741
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núms. 18 i 20 a 24.</i>	742
<i>Votació de les esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 15 i 17:</i> aprovades per unanimitat.	742
<i>Votació de l'esmena núm. 16:</i> rebutjada per 50 vots a favor, 59 en contra i 11 abstencions.	742
<i>Votació de l'esmena transaccional amb les esmenes núms. 18 i 20 a 24:</i> aprovada per 110 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.	743
<i>Votació de l'esmena núm. 19:</i> rebutjada per 11 vots a favor, 71 en contra i 39 abstencions.	743
<i>Votació de l'esmena núm. 25:</i> rebutjada per 22 vots a favor, 59 en contra i 40 abstencions.	743
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.	743
ARTICLE 5	
— Esmena del G. Socialista (núms. 26, d'addició)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 9).</i>	
<i>Torn en contra:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa una esmena transaccional.	743
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) es posiciona sobre l'esmena transaccional.</i>	743
<i>La secretària quarta llegeix l'esmena transaccional.</i>	743
<i>Votació:</i> aprovada per unanimitat.	743
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per unanimitat.	743
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 27 i 28, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	744

<i>Torn en contra:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 27.	744
<i>El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) es posiciona sobre l'esmena transaccional.</i>	745
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	745
<i>Votació de l'esmena núm. 28:</i> rebutjada per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	745
ARTICLE 6	
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per unanimitat.	745
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS	
— Esmena del G. Socialista (núms. 29, d'addició)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 9).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 30 a 33, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	745
<i>Torn en contra:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa una esmena transaccional amb les esmenes núms. 30, 31 i 32 i amb les esmenes núms. 39, 40 i 41.	746
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) es posiciona sobre l'esmena transaccional.</i>	746
<i>La Sra. Tura i Camafreita (S) es posiciona sobre l'esmena transaccional.</i>	746
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional.</i>	747
<i>Votació de l'esmena núm. 29:</i> rebutjada per 33 vots a favor, 47 en contra i 19 abstencions.	747
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	747
<i>Votació de l'esmena núm. 33:</i> rebutjada per 43 vots a favor, 53 en contra i 11 abstencions.	747
DISPOSICIÓ ADDICIONAL, DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA I DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA	
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per unanimitat.	748
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS FINALS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita, juntament amb l'esmena núm. 35.	748
DISPOSICIONS FINALS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 35, de modificació)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 34).</i>	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 36, d'addició)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 4).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb l'esmena núm. 38.	748
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS FINALS	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 38, d'addició)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 37).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU), que proposa una esmena transaccional amb les esmenes núms. 37 i 38.	748
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) es posiciona sobre l'esmena transaccional.</i>	749
<i>Votació de les esmenes núms 34 i 35:</i> rebutjades per 21 vots a favor, 47 en contra i 15 abstencions.	749
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	749
EXPOSICIÓ DE MOTIUS. PARÀGRAF SEGON	
— Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)	
<i>Defensada i votada abans (esmena núm. 30).</i>	
Addició de modificacions a paràgrafs de l'exposició de motius de la Llei 22/1983	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 40 i 41, d'addició)	
<i>Defensades i votades abans (esmena núm. 37).</i>	
— Text del Dictamen	
<i>Votació de les disposicions finals, l'exposició de motius i el títol:</i> aprovats per unanimitat.	749
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	749
<i>Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	750
<i>Explicació de vot del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	751
<i>Explicació de vot del G. Socialista:</i> Sra. Tura i Camafreita.	751
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas.	752

2. Presa en consideració de la Proposició de llei del Programa de la renda mínima d'inserció (Tram. 200-00041/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	753
<i>Torn en contra:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	756
<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	758
<i>El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervé per contradiccions.</i>	758
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bosch i Garcia.	758
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	759
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Barenys i Martorell.	759
<i>Votació:</i> rebutjada per 51 vots a favor, 52 en contra i 13 abstencions.	760

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i quatre minuts.

3. Composició de mesa de comissió

El president comunica la constitució de la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors i el secretari primer llegeix la composició de la mesa. 761

4. Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

El president anuncia que, d'acord amb els portaveus, primer es faran les preguntes al Consell Executiu i, tot seguit, les preguntes al president de la Generalitat. 762

Pregunta al Consell Executiu sobre els mecanismes de control per a garantir que les mostres de solidaritat de la població arriben a llur finalitat (Tram. 310-00074/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	762
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	762
<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	762
<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	763

Preguntes al Consell Executiu sobre la baixa qualitat del servei causada pel retard en la posada en marxa de tots els equips d'atenció primària previstos en la reforma sanitària (Tram 310-00083/05) i sobre la valoració comparativa de la qualitat assistencial de la xarxa sanitària abans i després de l'aplicació de la reforma sanitària (Tram. 310-00084/05)

<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	763
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	763
<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	764
<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	764
<i>El president de la Generalitat intervé per una qüestió d'ordre.</i>	764

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment dels objectius de reciclatge de residus municipals del primer període 1995-1997 especificat en el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya (Tram. 317-00071/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	765
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	765
<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	765
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	765

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls de les relacions entre Catalunya, les Balears i el País Valencià, pel que fa a la unitat lingüística (Tram. 317-00072/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	766
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	766
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	766
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	767

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència de la retallada presupostària dels departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del de Governació, pel que fa al servei de prevenció i extinció d'incendis (Tram. 317-00075/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	767
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	767
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	768
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	768

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la construcció del TGV a Catalunya (Tram. 317-00078/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Micaló i Aliu (CiU).	768
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	769
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la desaparició de l'estructura provincial interior de Catalunya (Tram. 317-00082/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	769
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	769
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	770
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	770
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les necessitats de formació en l'àmbit de la ramaderia equina (Tram. 310-00097/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mutjé i Pujol (CiU).	771
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	771
	<i>Repregunta:</i> Sr. Mutjé i Pujol (CiU).	771
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	771
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment de Renfe pel que fa a l'ús del català en algunes estacions (Tram. 310-00109/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	772
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	772
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la supressió dels programes d'atenció domiciliària - equips de suport (PADES) (Tram. 310-00116/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Palau i Gil (CiU).	772
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	772
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el programa Life, per a la conservació de la fauna pirinenca (Tram. 310-00117/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boya i González (CiU).	773
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	773
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions actuals per a assumir les actuacions programades per als plans comarcals de muntanya durant l'exercici del 1996 (Tram. 310-00090/05)	
	El Sr. Terradellas i Redon (S) intervé per retirar-la.	774
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de les variants de la carretera C-152 entre Olot (Garrotxa) i la carretera N-II (Tram. 310-00096/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Terradellas i Redon (S).	774
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	774
	<i>Repregunta:</i> Sr. Terradellas i Redon (S).	774
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	775
—	5. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per a ruptura matrimonial i d'aliments (Tram. 202-00042/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	775
—	6. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments (Tram. 202-00046/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	777
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	780
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. De Madre Ortega.	781
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Badia i Chancho.	782
	<i>La Sra. De Madre Ortega (S) i el Sr. Badia i Chancho (CiU) intervenen per allusions.</i>	784
	<i>Votació de la Proposició de llei del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> rebutjada per 53 vots a favor, 59 en contra i 12 abstencions.	785

Votació de la Proposició de llei del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:
rebutjada per 53 vots a favor, 59 en contra i 13 abstencions. 785

7. Presa en consideració de la Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior (Tram. 202-00043/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC). 785

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 787

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 788

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 789

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Ferrer i Roca. 790

Votació: aprovada per unanimitat. 791

8. Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (Tram. 283-00001/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Votació: és designat el Sr. Ramon Maria Llevadot i Roig. 792

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a allotjament de temporers (Tram. 301-00014/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 792

Resposta: conseller de Treball. 794

Rèplica: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 795

Contrarèplica: conseller de Treball. 796

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari (Tram. 301-00015/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S). 797

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 799

Rèplica: Sra. Figueras i Siñol (S). 800

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 801

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres (Tram. 300-00041/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S). 802

Resposta: conseller de la Presidència. 803

Rèplica: Sr. Mir i Bagó (S). 804

Contrarèplica: conseller de la Presidència. 805

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 16.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de modificació de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric. 200-00002/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de Llei del Programa de la renda mínima d'inserció. 202-00041/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei de creació d'un fons de garantia de pensions per a ruptura matrimonial i d'aliments. 202-00042/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de Llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments. 202-00046/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de Llei de reconeixement de la catalanitat exterior. 202-00043/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. 283-00001/05. Junta de Portaveus. Designació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers. 301-00014/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari. 301-00015/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres. 300-00041/05. Sr. Josep Mir i Bagó, juntament amb dos altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària. 300-00063/05. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. 300-00036/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística. 300-00099/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament dels serveis socials, i particularment el servei d'ajut domiciliari (SAD). 300-00072/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de 0 a 3 anys. 300-00018/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inserció social i laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. 302-00022/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals. 302-00023/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya. 302-00024/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. 302-00025/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament. 302-00026/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal. 302-00027/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

21. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta presidència es complau a saludar molt cordialment el nou diputat del Grup Popular, l'illustre senyor Eduardo Escartín Sánchez, que substitueix per renúncia l'illustíssim senyor Francesc Marhuenda i García.

Es fa avinent també que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment

en el Ple, així com el nom de les senyores diputades... Guardin silenci, si us plau! Així com el nom de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Així mateix, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades avui, a les cinc de la tarda. Ho repeteixo: a les cinc de la tarda.

Projecte de llei de modificació de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de protecció de l'ambient atmosfèric

Iniciem la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial del Projecte de Llei de modificació de la Llei 22/1983, de protecció de l'ambient atmosfèric. D'acord amb l'article 101 del Reglament, comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Pot prendre la paraula el conseller senyor Vilalta, per un temps màxim de quinze minuts.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Albert Vilalta i González)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer que res voldria recordar que avui, 5 de juny, es commemora el Dia Mundial del Medi Ambient, diada instituïda per les Nacions Unides per tal d'afavorir la reflexió i el compromís de totes les societats en favor d'un medi ambient de major qualitat. Casualment, Catalunya podrà celebrar enguany aquest Dia Mundial del Medi Ambient d'una manera ben significativa. El seu Parlament, expressió genuïna de la lliure voluntat dels catalans, debatrà, i confio que aprovarà, una nova llei ambiental que ha de permetre avançar en la línia que propugnen les Nacions Unides, des de l'únic plantejament possible: pensant globalment, però actuant localment —és una frase prou coneguda, però continua essent convenient d'anar-la recordant.

Vull reconèixer, en aquest dia tan especial, que el Parlament de Catalunya ha destacat des de la seva restauració per una sensibilitat ambiental digna d'elogi. L'any 81 s'aprova la primera llei de sanejament i la de protecció dels espais naturals afectats per activitats extractives; l'any 82 es protegia la zona volcànica de la Garrotxa i el Pedraforca; l'any 83, els aiguamolls de l'Empordà; també l'any 83 s'establia la primera llei sobre residus industrials. El repàs podria ser més exhaustiu, però em sembla suficient per abonar les meves paraules sobre el caràcter pioner i innovador del Parlament de Catalunya pel que fa a dotar la nostra nació d'un corpus legislatiu ambiental propi des d'un bon començament.

Ara bé, aquesta visió avançada té la seva contrapartida. Altres que han començat més tard poden disposar en l'actualitat de lleis més modernes i més adaptades a les necessitats actuals. Per això és important, molt important, revisar les lleis dictades fa més de deu anys, per tal

d'anar-les adequant a les noves situacions polítiques, econòmiques, socials i administratives.

Aquest ha estat un dels objectius del Departament de Medi Ambient des de la seva creació, ara fa cinc anys. Hem revisat i actualitzat la legislació de sanejament d'aigües residuals i de gestió de residus, amb un suport prou ampli d'aquesta cambra; ara impulsem la revisió i actualització d'una altra d'aquelles lleis primerenques: la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, en vigor des del 1983.

Com bé han recordat alguns grups parlamentaris en les seves esmenes, han passat moltes coses, des d'aleshores, que afecten la nostra visió de la qualitat de l'aire. Algunes tenen un origen extern: hem ingressat a la Unió Europea, que disposa d'un ampli ventall d'estàndards de qualitat de l'aire; s'han constatat els problemes planetaris relacionats amb la capa d'ozó i amb l'efecte hivernacle, i s'han organitzat conferències intergovernamentals per tal d'impulsar accions mancomunades entre tots els països, per buscar-hi solucions efectives; s'ha convocat la Cimera de la Terra a Rio de Janeiro, que ha donat lloc al Conveni internacional sobre el canvi climàtic... És innegable que totes aquestes accions externes ens correspon d'atendre-les: per petita que sigui la nostra nació i pels problemes particulars que pugui tenir, no pot quedar al marge dels fenòmens que impliquen tota la humanitat.

El president

Els senyors diputats han de guardar silenci.

El conseller de Medi Ambient

Igualment és cert que hem avançat, en un ritme més o menys satisfactori segons qui en faci la valoració, en la reducció dels problemes ambientals que ens són específics. La Llei 22/83, juntament amb la normativa que l'ha desplegada, n'és, en part, artífex. Precisament perquè hem avançat prou, ara estem en condicions de proposar-nos amb garanties d'èxit un nou pas endavant.

Òbviament, la nova llei no és un avenç en si, sinó en la mesura que posa a disposició dels poders públics uns instruments que els han de permetre d'actuar amb més eficàcia, amb més agilitat, amb més corresponsabilitat. És en aquest punt on es troba el propòsit del Projecte de llei, no pas a fer grans declaracions, no pas a formular grans plans o desideratums, sinó a modernitzar els instruments d'actuació de les administracions públiques perquè puguin fer les tasques que tenen encomanades, legalment i moralment, de cara a la protecció i la millora de la qualitat de l'aire. En aquest sentit, les aportacions que crec que fa i ha de fer el Projecte de llei són, essencialment, quatre.

Primera, s'ordena l'estructura i el funcionament de la xarxa de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica. Aquesta xarxa ha estat emblemàtica, pel que fa a la modernitat de les nostres instal·lacions de vigilància de l'estat del medi ambient. És una xarxa que ha crescut molt, que s'ha tecnificat extraordinàriament, que ha produït dades cada vegada més útils per a moltes actuacions, des de la presa de decisions fins a la previsió d'escenaris futurs, i ben aviat estaran a dispo-

sició de tothom, a través de l'Internet. Tot plegat demana que la Llei que l'empara actualitzi el seu contingut, perquè continuï essent emblemàtica des de les possibilitats actuals. Des del respecte a la col·laboració i el paper que han de jugar les entitats locals, amb el Projecte de llei hem volgut marcar el rumb que ha de seguir la xarxa a partir d'ara perquè, pel que fa a les responsabilitats en la planificació, en la gestió i en la utilització de la informació recopilada, i pel que fa a aconseguir una xarxa que sigui operativa, la seva dimensió s'ajusti a la cobertura necessària i als mecanismes de validació i d'anàlisi més convenients.

Segon, s'estableix l'autorització prèvia de les emissions. D'aquesta manera s'introdueix un nou mitjà de prevenció: així, no seran possibles noves activitats que amb les seves emissions infringeixin les normes de qualitat ambiental. Aquesta afirmació pot semblar una obvietat, però amb la nova Llei aquest objectiu quedarà reforçat amb la referència necessària al nivell de la millor tecnologia disponible, amb l'atenció a la informació resultant dels mapes de vulnerabilitat i de capacitat del territori i amb la possibilitat d'establir obligatòriament sistemes de control en continu de les emissions. És un pas endavant molt substancial, que dona força de llei a una sèrie de possibles actuacions que ja s'han aplicat en alguns casos amb caràcter voluntari i que han mostrat la seva utilitat preventiva i autorreguladora per part de les mateixes empreses que han estat disposades a portar-les a la pràctica.

Tercer, s'introdueixen els programes de descontaminació gradual. No tindria cap sentit limitar només l'exigència d'un estricte compliment dels estàndards de qualitat de l'aire a les noves activitats: és convenient que totes les activitats econòmiques s'hi adequin. Ara bé, un altre dels principis que ha inspirat l'actuació del Departament de Medi Ambient és la gradualitat. Tot i que no hem arribat encara als objectius que ens hem proposat, cal reconèixer que la qualitat de les aigües continentals ha millorat, i que una part molt important d'aquesta millora es deu a les inversions que moltes indústries han efectuat per tal de descontaminar les aigües que aboquen. Això s'ha aconseguit gràcies, entre altres factors, a l'existència d'uns plans de descontaminació gradual, que no són altra cosa que un compromís d'inversions i de millores, concretats en el temps i quantificats en la qualitat dels abocaments, compromisos que les empreses adquireixen amb l'organisme públic responsable del seu control. Els bons resultats que s'han obtingut en el camp de les aigües residuals ens han aconsellat d'estendre'l a les emissions atmosfèriques, amb la confiança que ens servirà per fer el salt en la qualitat de l'aire que aspirem a assolir en els pròxims anys.

I, finalment, quart, es regulen les infraccions i les sancions. Encara que la política del Govern és i continuarà sent una política que considera l'estímul i la incentivació uns elements fonamentals, certament és necessari disposar d'un sistema eficaç de mesures punitives perquè es pugui actuar contra els incompliments. Cal pensar que la sanció no és tant un càstig de l'infractor, que ho és, com una protecció del complidor davant de la competència deslleial. S'aprofita, òvia-

ment, l'ocasió, aquesta ocasió de la Llei, per actualitzar els valors de les sancions als preus d'avui i per ordenar les potestats sancionadores entre les diferents instàncies de les administracions públiques.

Aquests són els objectius. Hi insisteixo un cop més: ens hem plantejat el Projecte de llei com un exercici de modernització dels instruments administratius que han de permetre una actuació més eficaç de les administracions públiques.

Un cop llegit el Dictamen de la Comissió de Política Territorial, he d'expressar personalment la meva satisfacció per les millores introduïdes en el Projecte de llei, que són fruit de la voluntat de col·laboració que he trobat permanentment en en tots els grups parlamentaris. Novament, en aquest Projecte de llei com en els anteriors que he tingut el goig de defensar davant del Parlament, he trobat una voluntat constructiva i de diàleg, per a la qual vull reiterar el meu agraïment personal: sovint aquestes paraules d'agraïment s'adrecen als grups de l'oposició, però permeteu-me que també les adreci als diputats de Convergència i Unió, i en concret a qui ha fet de ponent del Projecte de llei. Aquesta voluntat constructiva i de diàleg ha permès que una bona part de les esmenes s'hagin incorporat ja al Projecte de llei en el tràmit de comissió: confio que encara es podrà arribar a alguns acords més en el plenari i que, realment, la nova Llei, la Llei del Dia del Medi Ambient de 1996, tindrà l'ampli consens que ens convé en aquest tema.

Finalment, deixeu-me expressar, tant com estigui en la meua mà, el compromís del Departament de Medi Ambient i del Govern de desplegar la nova llei amb celeritat i aplicar-la amb eficàcia. Només d'aquesta manera satisfarem la confiança que el Parlament ens atorgarà amb la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyores i senyor diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió, algun diputat vol prendre la paraula? (*Pausa.*) No havent-hi ningú que demani la paraula, començarem el debat amb la discussió de les esmenes reservades per a aquest ple.

En primer lloc, l'article 1. No hi ha cap esmena presentada. D'acord amb el consens que s'ha assolit en la reunió prèvia al debat que ara comencem per part dels portaveus dels diferents grups en aquest Projecte de llei, passarem a votació, en primer lloc, l'article 1, que no té cap esmena.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord... (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) Senyor Portabella...

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Des del nostre Grup, proposaríem que les votacions s'agrupessin al final de la defensa de totes les esmenes, no que s'anessin votant...

El president

En aquest article número 1 no hi ha cap esmena...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, però nosaltres sollicitem que es votin tots els articles al final d'haver defensat totes les esmenes, encara que l'article 1 no en tingui cap.

El president

Lamento dir-li que no és l'acord a què hem arribat, que vostè havia arribat tard: hem arribat a l'acord, amb els portaveus, que votaríem cada un dels articles. I abans, naturalment, les esmenes...

El Sr. Portabella i Calvete

Bé, doncs aleshores, si és així, podem tirar endavant, però cal dir que, en general, les lleis, el que es fa és votar l'articulat al final.

El president

Senyor Portabella, aquesta és la seva opinió personal, però jo em sotmeto al consens que hem obtingut amb tots els portaveus. Gràcies.

En tot cas, en primer lloc, votarem l'article primer que, com ja he dit, no té cap esmena.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest article primer, que es posin en peu.

L'article primer ha quedat aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Comencem ara el debat de les esmenes presentades a l'article 2. En primer lloc, les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per defensar-les el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Jo agruparé, com ha dit, les esmenes 1 i 2, més que res per dir que l'esmena número 1, doncs, el Grup d'Iniciativa - Els Verds la retirem, ja que en el dictamen de la Comissió ja s'ha incorporat bona part del que nosaltres demanàvem; per tant, no té sentit doncs defensar-les. Llavors l'esmena número 1 la retirem.

En relació amb l'esmena número 2, la discussió de la modificació de la Llei de protecció d'ambient atmosfèric és tristament oportuna. S'ha demostrat amb l'accident de l'empresa Uquifa, de Sant Celoni, que no n'hi ha prou de legislar, sinó que cal implementar condicions de control i de seguretat eficients, sobretot en zones de risc per la concentració d'empreses químiques, com és la conca de la Tordera o la zona de Tarragona. Aquesta Llei —i així ho esperem— ha de servir per millorar els sistemes de mesura, les condicions de seguretat i, en definitiva, la qualitat de vida dels ciutadans del país. I en aquest sentit va l'esmena número 2 del nostre Grup. L'articulat de la modificació de la Llei fa una clara ommissió de les competències que tenen els ajuntaments en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric

que els atorga la Llei reguladora de bases de règim local i la Llei municipal de Catalunya amb caràcter essencial per als que tenen més de cinquanta mil habitants; a més a més, la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat, dóna competències en matèria de protecció del medi ambient i en particular de la contaminació atmosfèrica als municipis. Per això proposem que es deixi només la llicència municipal com a competència essencial de l'alcalde i no s'acceptin altres tipus d'autoritzacions.

En segon lloc, creiem que el redactat de l'articulat és genèric i discrecional quan parla de la suspensió de les llicències d'ampliació d'activitat que puguin produir efectes additius; quins efectes additius? 0,002 ppm ja és un efecte additiu i, en conseqüència, suspendre la llicència? Cal fixar els límits d'immissió que ja venen establerts per la normativa, el Real decreto 833/75, que s'ha anat adaptant als canvis i a la normativa europea. En definitiva, com que hi ha un cos normatiu que fixa els límits d'immissió, cal que a la Llei es reflecteixi, es concreti, tot afegint el que nosaltres proposem, que es situï la qualitat de l'aire per sobre dels límits d'immissió establerts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i il·lustres senyors diputats, voldríem començar per defensar les esmenes referides a aquest article a una qüestió estrictament anecdotària, però que em sembla important. Aquesta Llei, aprovada l'any 83, es va aprovar amb el concepte de sanitat ambiental perquè en aquella època, veritablement, tot el plantejament mediambientalista anava estrictament vinculat a aspectes de salut pública; hi va encara ara, però ara li hem afegit, sortosament, perquè des de aleshores ençà ha plogut molt, el fet que els aspectes relatius al tema de medi ambient són aspectes relatius al conjunt de funcionament de la societat i estretament vinculats al concepte de desenvolupament i d'implantacions de caràcter econòmic, i fonamentalment les generadores de contaminació atmosfèrica, que vol dir les industrials.

Tot i que valorem positivament el contingut d'alguns apartats d'aquesta Llei, sobretot les incorporacions que s'han fet en el seu tràmit —després ho explicarem al final— ens sembla que en alguns aspectes es continua sent lleugerament feble a l'hora de fer plantejaments. En aquest cas, i fent referència a un tema similar al que defensava el diputat representant d'Iniciativa per Catalunya, entenem que s'ha de prendre algun tipus de decisió més contundent en el sentit que si determinades ampliacions d'activitats ja existents, o les mateixes activitats existents, per la raó que sigui, produeixen emissions a l'atmosfera que situen la qualitat de l'aire per sobre dels límits d'immissió establerts, que això vol dir no que es produeixi una emissió esporàdica en un

moment determinat, sinó que, una vegada diluït a l'aire d'aquella zona, els nivells d'immissió d'aire que inhalem sobrepassen els límits, i per tant estem davant, veritablement, d'un problema d'afectació de la salut pública del conjunt dels ciutadans, la suspensió d'aquesta ampliació d'activitat o de l'activitat en si ha de ser immediata. Aquesta seria, doncs, la motivació de l'esmena que figura en el lloc número 3 del Dictamen i que correspon a l'esmena número 12 del redactat.

Si em permet, també en aquest mateix article, ara número 2, de la Llei, hi ha l'esmena 28 –ara en aquests moments i per número de situació en el text és el número 7–, que parla d'un altre tema diferent i que també ens sembla significatiu a l'hora de plantejar un text legislatiu com aquest, que agruparíem, tot i no correspondre a l'article 2, a una esmena presentada pel Grup Socialista que té el número 48, en aquests moments, situada en el lloc 14 del Dictamen que estem estudiant. En aquest cas fa referència a un tema important, que és que qualsevol llei que planteja modificar la situació actual ha de plantejar mitjançant quins mètodes, quins esquemes de gestió ens dotem, però fonamentalment també en el tema de com financem aquesta aplicació d'aquesta Llei. I per tant, tant l'esmena número 28 com 48 –amb la nova numeració 7 i 14–, del Grup Socialista, fan menció precisament al tema de finançament de les despeses de la inclusió dels equipaments locals a la xarxa que planteja la Llei.

I la 48 fa menció que s'obtindran del fons recursos necessaris per a la implantació i funcionament d'aquesta xarxa. Vull recordar que en la Llei de l'any 83, en el seu article 15, es creava específicament el que s'anomenava Fons de protecció de l'ambient atmosfèric; un fons que es nodria per l'aportació pressupostària del mateix Departament, i per tant dels pressupostos de la Generalitat, però també per l'import de les sancions imposades. Paradoxalment, aquest fons, en el redactat del text que es proposa avui aprovar i per tant que modifica aquella Llei, no apareix, o quasi bé no es mencionat, i per tant sembla que hagi desaparegut, i per tant el fet que hagi desaparegut un aspecte fonamental del finançament de les modificacions que planteja aplicar, ens sembla greu. Per tant, tant l'esmena 7 com la 14 del Grup Socialista, que les defensem ara de forma conjunta tot i que la 14 correspon a un altre apartat, que és una addició d'un nou article, ens sembla que vénen a determinar la manca de previsió econòmica perquè després això es faci realitat i no ens trobem, com en altres lleis de l'àmbit mediambiental, que no han pogut ser aplicades a la pràctica per manca de recursos econòmics, i això seria generar unes expectatives que després no es poguessin complir.

Finalment, en aquest article 2 hi ha una esmena en què en aquesta mateixa línia de dir: «Si no som una mica contundents, no remuntarem la situació de dany en el medi atmosfèric que es produeix ara i no començarem a viure una etapa en la qual l'aire tingui millors condicions. Hem de ser més rigorosos i, per tant, hauríem de ser més amplis en el nostre plantejament.» El text planteja termes com aquelles estacions estrictament necessàries que nosaltres... –i aquesta és una esmena menor, si vostès volen–; creiem que «estrictament necessària»

té una concepció tant reduccionista que dona la sensació que no hi hagi massa voluntat a fer i a posar a disposició del conjunt de les administracions competents en aquest àmbit els mitjans necessaris. Per tant, demanaríem que es tragués el terme «estrictament necessari». Aquestes serien les esmenes en aquest article 2 de la Llei que proposa el Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Senyora Tura, per claredat de la presidència, a més ha defensat vostè l'esmena número 14?

La Sra. Tura i Camafreita

Efectivament, he defensat l'esmena número 14, que no correspon a l'article 2, sinó a l'addició d'un nou article que està més endavant i que, quan correspongui el seu debat, la donaré ja per defensada.

El president

Moltes gràcies. Per defensar les seves esmenes, té la paraula la diputada del Partit Popular senyora Montserrat, Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaria l'esmena conjunta..., la 4 i la 12; la 4 pertany a l'article 2 i la 12 a l'article 3, però com que la temàtica és la mateixa les defensaria conjuntament; i també l'esmena número 36, donat que està dins de la mateixa temàtica, tot i que està dins del capítol de les addicionals, senyor president. Quan arribi el seu moment ja les donaré per defensades.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies. El Grup Parlamentari Popular, partint sempre de la base del marc legal dintre de la qual ens podem i ens hem de moure en tant que estigui vigent, és per això que hem de partir en principi, en fer la defensa de l'esmena número 4 i la 12, de les tres lleis: de la Llei 14/86, general de sanitat, que estableix en el seu capítol tercer, anomenat «De les competències de les corporacions locals», en l'article 42.3.a, que «els ajuntaments tindran les responsabilitats mínimes en relació amb l'obligat compliment de les normes i plans sanitaris del control sanitari del medi ambient, contaminació atmosfèrica, proveïment d'aigües, sanejament d'aigües residuals, residus urbans i industrials». També pel que fa a la Llei 7/1985, del 2 d'abril, reguladora de bases de règim local, que estableix en el capítol tercer, «Competències», en l'article 25.2.b, f i h.: «El municipi, en tot cas» –diu– «exercirà competències en els temes de legislació d'Estat i de les comunitats autònomes en matèria com ara és la d'ordenació del trànsit de vehicles i de persones en les vies urbanes, protecció del medi ambient, protecció de la salubritat pública», totes elles relacionades expressament i directament o indirecta-

ment amb la matèria que avui ens ocupa. La llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local, també en el seu capítol segon, «De les competències municipals», estableix en l'article 63.1: «El municipi per a la gestió dels seus interessos i en l'àmbit de les seves competències pot promoure tota mena d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats i aspiracions de les comunitats de veïns.» En el 63.2 diu: «El municipi té competències pròpies en les matèries següents...», en el punt b, en el punt f i en el punt h.

Per tant, tot l'exposat fins aquí ens dona una idea molt clara de per què s'ha de fer esment sempre a les llicències municipals quan es tracta de protecció de l'ambient atmosfèric, ja que entra dins de l'esfera de les competències municipals, com s'extreu del mateix tenor literal dels preceptes de les tres lleis vigents de què abans he fet esment, que determinen el marc legal que, ens agradi o no, és en el qual ens hem de moure i, per tant, determina l'obligatorietat de fer esment a les llicències municipals.

Pel que fa a l'esmena número 36, és evident que si els municipis, que són els ens que presten els serveis més directament en contacte amb l'administrat, i per això hi donem suport perquè es coordinin amb l'Administració autonòmica en matèria de medi ambient, per això considerem que és correcta la integració de les seves instal·lacions de control i de mesura dins de la Xarxa de Vigilància i Previsió de la Contaminació Atmosfèrica de Catalunya. Ara bé, el cost que això representa i tenint en compte que les administracions locals tenen veritables problemes de finançament, com és de tots conegut, no seria raonable no preveure a curt termini una regulació específica en matèria de compensacions econòmiques per fer front al projecte i que aquest pugui ser veritablement una realitat. Aquest ha estat el sentit de la defensa de les tres esmenes esmentades.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les seves esmenes, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, defensaré conjuntament les esmenes número 6 i número 8.

El president

D'acord.

El Sr. Portabella i Calvete

L'esmena número 6 fa referència a l'antic article 13.1.b. En aquest article es diu que el Departament de Medi Ambient validarà les dades sobre la qualitat de l'aire que controla la xarxa i que, per tant, el Departament de Medi Ambient, doncs, les passarà després a les administracions competents perquè es pugui donar aquesta informació pública. Això ens sembla correcte,

ens sembla bé, però nosaltres hi afegim una esmena, una esmena d'addició, que concreta com es difon aquesta informació. Com tots sabem, els sistemes de Xarxa de Control de la Contaminació Atmosfèrica, la xarxa automàtica, té unes mesures molt puntuals, molt seguides, dona informació cada hora, i això, considerem que pot permetre el fet que la informació es passi amb més precisió que la que marca l'article, que diu: «en el termini més breu possible i de manera periòdica».

Nosaltres, el que proposem en l'esmena número 6 és que la informació que s'obté de les dades de la xarxa del Departament de Medi Ambient, una vegada estiguin validades, es difonguin de manera ordinària, de manera efectiva, àmplia, pública, escrita i mensual. Això, considerem que faria avançar certament la Llei de protecció atmosfèrica, la modificació de la Llei de protecció atmosfèrica de què estem parlant en aquests moments, i que va en la línia de la directiva europea que també es considera integrada en la modificació d'aquesta Llei, i que fa referència a la informació pública de les dades ambientals. Aquesta directiva europea, que s'ha incorporat recentment, que s'ha traduït, i que té incidència sobre el Govern de la Generalitat recentment, és un gran avenç, i nosaltres pensem que en aquest sentit seria bo que s'hi incorporés de manera sistematitzada i ràpida la informació que s'obté de la xarxa automàtica que s'estableix a partir d'aquesta modificació de Llei en aquest article. Per tant, aquesta és la nostra proposta, que defensem, a l'article 6.

A l'esmena número 8, que fa referència també al mateix article abans citat, però a la seva lletra c, nosaltres, el que demanem aquí és que el Govern de la Generalitat ajudi aquells ajuntaments que incorporaran la xarxa que ja tenen, però que passarà a ser oficial i que, per tant, tindran validades les seves dades. Per tant, demanem una subvenció.

Però, d'altra banda, també demanem que els equips que no quedin integrats dintre de la xarxa reconeguda per part de la Generalitat també trametin la informació. Per què ho fem, això? Perquè el fet que existeixin aquestes estacions automàtiques, i que després no formin part, estrictament parlant, del que serà la xarxa de la Generalitat, no vol dir que desapareguin, sinó que romandran en el lloc on eren i, per tant, si no s'envia aquesta informació al Departament, és una informació que, tot i existir, es perd. Per tant, nosaltres no considerem que sigui idoni que una informació que ja existeix es perdi. Una cosa és que es validi o no es validi la informació; en això estem d'acord: hi ha una xarxa estable, ics, que seran les xarxes automàtiques que validaran la informació, però n'hi han alguns que en quedaran al marge. Bé, que quedin al marge no vol dir que es menystingui la seva informació i, per tant, nosaltres demanem que aquesta informació també sigui tramesa al Departament de Medi Ambient.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

La Sra. Tura i Camafreita

Perdó, senyor president. Demanaria la paraula, si me la pogués donar, perquè, per un error, hi havia una esmena viva del Grup Socialista, que corresponia a aquest article número 2 –concretament l'esmena número 33, situada en l'ordre 9 del Dictamen, el número 9–, que no l'he defensada, i que la mantinc. Sí?

El president

Té la paraula per defensar-la.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Bé, en aquest cas es tracta d'una esmena que el que fa és plantejar que en l'àmbit respectiu, a cada entitat local i també en l'àmbit on l'Administració local hagi decidit agrupar-se per tenir aquesta competència delegada, com és l'àmbit de l'entitat metropolitana, s'entenguin incorporades a la xarxa, i que les gestionin com a servei propi de l'Administració local en coordinació amb el Departament de Medi Ambient.

Aquest és un tema important, que apareix en el transcurs de la proposta de modificació de la Llei que avui debatem, i que sempre succeeix el mateix: que s'intenta limitar o qüestionar, des de la nostra perspectiva, l'acció de les autoritats locals concretament en aquest camp, ignorant que la mateixa Llei de bases de règim local atribueix amb caràcter essencial aquesta competència als municipis de més de cinquanta mil habitants, i així mateix, altres normatives que poden estar vinculades amb la temàtica que avui discutim, com ara la Llei de sanitat 14/86, del 25 d'abril, o la 6/93, reguladora de residus. Ambdues lleis, ambdues normes legals aprovades per aquest Parlament, donen majors atribucions a les autoritats locals en matèria de control de gestió i de sanció per qüestions equiparables, que en el redactat d'aquesta Llei no es veuen reflectides.

Per tant, mantenim l'esmena número 33; ens sembla que és un tema important, que persisteix i es repeteix en algun altre articulat i, precisament per aquesta raó, si li sembla, perquè s'agrupen i corresponen a la mateixa temàtica, defensaríem l'esmena 26, que correspon a l'article 5, i l'esmena 72, que és una disposició addicional nova. Totes dues esmenes, el que ens sembla a nosaltres és que el fet de no voler incorporar al redactat l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus, a més de tota la temàtica aquesta d'entrar en qüestió en normes de caràcter de regulació de l'Administració local que els donen aquesta competència com a Administració local, el que fa, des del nostre punt de vista, és negar una realitat existent, ja que l'Entitat Metropolitana existeix, i l'agrupació de municipis per diferents temàtiques i que puguin tenir aquesta competència delegada existeix, i per tant l'articulat de la Llei no hauria d'obviar això, que és una realitat, i l'hauria d'incorporar al text d'aquest articulat.

Així mateix, en la disposició addicional nova que proposa el Grup Socialista, no ha estat acceptada perquè en el seu redactat fa referència també a la conurbació de Barcelona i les comarques, els diferents àmbits territo-

rials que la configuren, i aquest és un tema que tampoc ha estat acceptat. Nosaltres creiem que torna a ser una negació d'una realitat existent, que Barcelona va més enllà dels límits, estrictament, del seu terme municipal, i produeix una conurbació amb unes peculiaritats –sobretot si parlem de contaminació atmosfèrica– clarament evidents i claríssimes i, per tant, insistim que es mantingui en el redactat això que el Grup Socialista presenta com a esmena.

En totes elles, però, propugnem la coordinació necessària per aconseguir un eficaç exercici de la potestat d'inspecció i control de les diverses administracions públiques, perquè en això sí que som conscients que, o es produeix la coordinació, la col·laboració, la suma d'esforços, l'esforç conjunt de tots els nivells de l'Administració catalana, o l'eficàcia de lleis com aquesta és menor o és dubtosa. Per tant, demanem que s'hi incorporin les esmenes que els acabo de mencionar, números 9, 26 i la disposició addicional nova, esmena 72 del Grup Socialista.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per exercir el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Espadaler. Li vull recordar que, a més de totes les esmenes directament referides a l'article segon, han estat defensades les esmenes 12, 14, 36, 26, 29 i 72.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. A veure, a efectes d'ordenació del debat, en tot cas jo ara faria un primer torn, i ja avanço que oferiré algunes transaccions en relació amb el capítol segon, tal com havíem acordat. Em referiré, d'entrada, per tant, a les esmenes de la 1 a la 9, i el posicionament en relació amb les esmenes que són diferents d'aquest article el faré en el moment en què es vagi a votar aquest article. Ho dic a efectes pràctics.

El president

Totalment d'acord.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

En primer lloc –i començo per ordre de numeració de les esmenes–, agrair al ponent del Grup d'Iniciativa, el senyor Boada, la retirada de l'esmena número 1; ell ja ha exposat els motius pels quals la retira, doncs, perquè ja hi havien acceptades en comissió unes transaccions que venien a resoldre o a incorporar d'una manera bastant substancial el que en l'esmena número 1 el Grup d'Iniciativa demanava; per tant, reiterar aquest agraïment a la retirada d'esmena.

Pel que fa les esmenes 2, 3 i 4, els voldríem proposar una transacció que ja ha estat lliurada als diferents grups, amb el text següent. Aquí intentaríem corregir dues coses: una, una qüestió terminològica, que és la de «licència municipal d'activitats o altres...»; per donar unitat a tot el text de la Llei, hem acordat, per unanimitat de tots els grups, i així ha estat ja esmenat en comissió, utilitzar l'expressió de «licència municipal d'acti-

vitats o autorització equivalent» i, per tant, introduiríem en el nou redactat aquesta expressió, i hi introduiríem també el concepte d'«immediata» de la suspensió, a què fan referència tant el Grup d'Iniciativa per Catalunya com el Grup Socialista. Per tant, el text de la transacció que oferiria en relació amb les esmenes 2, 3 i 4 seria el següent: «La suspensió immediata de la llicència municipal d'ampliació d'activitats o autorització equivalent, que puguin produir efectes additius que situïn la qualitat de l'aire per sobre dels límits d'emissió establerts.» Per tant, incorporariem aquí el concepte de suspensió «immediata», recolliríem literalment l'expressió utilitzada per Iniciativa per Catalunya «que situïn la qualitat de l'aire», etcètera, i proposariem que fos acceptada aquesta transacció.

Pel que fa a l'esmena número 5, del Grup Socialista, aquí també oferiríem una transacció. Val a dir que aquí hi ha hagut un seguit, jo diria, gairebé d'embolics, en el terme «estrictament necessaris». El sentit del Projecte que el Govern ens envia, el terme «estrictament necessaris» el refereix a les estacions; el que és «estrictament necessari», i això és el que voldríem que quedés clar, són les estacions que s'hauran d'incorporar a la xarxa: el Departament fixarà els criteris, i hi hauran les estacions que s'hi hauran d'incorporar. Hi havia alguna esmena, concretament la número 5 del Grup Socialista, que complicava el redactat, que ja puc acceptar d'entrada que potser no era prou evident, i per això proposaré una transacció, que semblava que es referís, el terme «estrictament necessaris», a les prescripcions tècniques, i no és aquest el cas. Per tant, proposariem fer una transacció que ha estat lliurada als diferents grups, i estaríem, en ares del consens –que em sembla que és el que predomina més en aquesta llei–, a suprimir la paraula «estrictament», i quedaria així: «Les estacions sensores i altres equipaments que són necessaris per garantir l'adequada prestació del servei d'obtenció de les dades de qualitat de l'aire, la seva transmissió, avaluació, ús i difusió», etcètera. O sigui, suprimiríem «estrictament». Entenc que aquí també podem arribar a un consens, i fins i tot donar un millor redactat, bastant més comprensible que una barroca frase que figurava en el Projecte inicial.

Pel que fa a l'esmena número 6, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a aquesta esmena ens posicionarem en contra, i agraeixo al ponent d'Esquerra Republicana que hagi manifestat que s'han acceptat en comissió un conjunt d'esmenes –concretament la 22, la 23, la 24 i la 25, que s'hi va fer una transacció ja en comissió–, que milloraven substancialment tot el que fa referència al tema de la informació; per tant, entenem que amb aquestes esmenes acceptades ja hi ha un canvi qualitatiu important, es clarifica i s'avança en el tema d'informació de les dades. Per tant, nosaltres ens posicionariem en contra d'aquesta esmena, per aquesta raó.

També afirmava o deia el ponent d'Esquerra Republicana que fóra bo que aquelles estacions no integrades en la xarxa, doncs, també enviessin les dades al Departament de Medi Ambient o al Govern de la Generalitat. A veure, si el que pretenem és unificar i crear una xarxa operativa única, tot i respectant la titularitat dels actuals propietaris de les diferents estacions, si el que pre-

tenem és crear aquesta xarxa, aleshores se'm fa difícil entendre quina seria la diferència entre les estacions que formen part de la xarxa i les que no en formen part, si totes per llei estan obligades a enviar aquesta informació. Si es crea la xarxa, és justament, doncs, per tenir això, una xarxa equilibrada, i per rebre una informació, per validar-la i per difondre-la un cop validada pel Departament de Medi Ambient del Govern de la Generalitat. Si totes les estacions estan obligades a enviar aquestes dades i només unes pertanyen a la xarxa, l'única diferència que hi haurà entre unes i altres serà el finançament d'aquells sobrecostos que puguin ocasionar entrar a la xarxa, és a dir que fins i tot podríem arribar a crear un greuge comparatiu en relació amb aquelles que no entrin a la xarxa. Per tant, entenem que no podem obligar-les per llei, doncs, a enviar aquesta informació al Departament. En conseqüència, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena, la número 6, del Grup d'Esquerra Republicana.

Pel que fa a les esmenes 7, 8 i 36, dels grups Socialista, Esquerra i Popular, respectivament, nosaltres oferiríem una transacció, i a més a més proposariem que aquesta transacció, aprofitant l'esmena número 36, del Grup Popular, passés a disposició addicional. I això per la senzilla raó que ja vam acceptar una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya en comissió –concretament, l'esmena llavors numerada amb el número 34– que clarificava meridianament, doncs, el tema dels sobrecostos de la inclusió a la xarxa de les estacions de titularitat local. L'esmena en qüestió deia: «Els sobrecostos que pugui generar la inclusió dels equipaments locals de vigilància i previsió de la qualitat de l'aire a la xarxa hauran de ser finançats pel Departament de Medi Ambient.» Això està incorporat actualment en el text que vostès disposen i que està publicat en el butlletí.

Atès que hem incorporat això i que totes aquestes esmenes –insisteixo, 7, 8 i 36– anaven en aquesta mateixa direcció, el que proposariem és reconvertir-les totes elles i reflectir-les en una disposició addicional, de la qual també ha estat lliurat el text als diferents grups i a la Mesa, que diria el següent: «Els ens locals podran ser beneficiaris d'ajuts per al finançament de les despeses que originin l'adaptació dels equips de la seva titularitat, incorporats a la xarxa, a les noves prescripcions tècniques que dicti el Departament de Medi Ambient.» Què estem dient amb això? Estem dient, amb l'acceptació de l'esmena número 34 estem dient: tots aquells sobrecostos ocasionats per la integració d'una estació a la xarxa, finançament, Departament de Medi Ambient; a més a més: noves modificacions obligades, per exemple, per directives comunitàries, etcètera, podran ser objecte de subvenció per part del Departament.

Proposem aquest text, reconvertir-lo i passar-lo al que seria una addicional, amb la qual cosa entenem que s'és molt respectuós, doncs, amb el tema local, primera perquè no implicarà, la creació de la xarxa, cap sobrecost imputable als ajuntaments, als ens locals, i segona perquè a més a més podran ser beneficiaris –en el cas d'aquesta esmena, que convertiríem, insisteixo, en addicional– de subvencions pels sobrecostos, no per inclusió de xarxa, sinó per modificacions tècniques que

vinguin dictades per altres directives. Això pel que fa a les esmenes 7, 8 i 36.

Pel que fa a la darrera esmena d'aquest primer bloc, d'aquest article segon –és l'esmena número 9, del Grup Socialista–, insisteixo –ho he dit al començament–, per bé que la ponent socialista ha defensat altres esmenes més endavant, em tornaré a posicionar més endavant, abans de les respectives votacions als altres articles, però, a veure, genèricament la ponent socialista deia: «És que en la Llei de residus i en la Llei de sanejament es reconeixen les competències; en canvi, en la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, l'entitat metropolitana queda al marge.» A veure, és que la llei territorial reconeix aquestes competències en el cas de residus i de sanejament, i és que la llei territorial no reconeix aquestes competències en el cas del tema de protecció de l'ambient atmosfèric.

Altres esmenes del seu Grup referides al tema de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus van en aquesta direcció. La resposta meva serà sempre la mateixa: no podem, en una llei sectorial, de protecció de l'ambient atmosfèric, modificar una llei territorial; aquest és l'argument central. Això per un costat.

Pel que fa referència, estrictament, a l'esmena número 9, si el que estem fent amb la Llei és crear una xarxa única, que el Departament pugui donar dades oficialment, i el que estem fent és crear una xarxa única integrant estacions dependents d'altres entitats locals, si el que estem fent és això i donem la gestió per a la xarxa de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus separatament, acabarem tenint dues xarxes. Un dels quatre motius que ens ha exposat el conseller en presentar la proposta aquesta de modificació de la Llei era, justament, crear una xarxa única; entenem que això va contra l'esperit mateix d'un dels punts essencials pels quals estem modificant aquesta Llei. En conseqüència, el nostre vot a aquesta esmena número 9 també serà en contra.

Per la meva part, res més. Ja he dit que respecte a les altres esmenes, doncs, m'aniré posicionant en els moments que s'hagin d'efectuar les votacions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per al bon ordre de la votació de les esmenes i de l'article 2 de la Llei, és necessari que els grups es pronunciïn sobre les ofertes de transaccionals que acaben de ser esmentades pel diputat senyor Espadaler: esmena transaccional a les esmenes 2, d'Iniciativa, 3, Socialista, i 4, Popular; esmena transaccional 5, per a l'esmena 5, del Grup Socialista, i esmenes transaccionals números 7 i 8, del Grup Socialista i d'Esquerra Republicana. En definitiva, tots els grups s'han de pronunciar. Comencem pel que vulguin. (*Remor de veus.*) Com? Ah!, bé, sí, 7, 8 i 36, lligades amb la 36. D'acord, d'acord.

Qui pren la paraula primer? Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

Per part del Grup Socialista, acceptem les esmenes transaccionals que afecten concretament les esmenes 3, 5 i 7, proposades pel nostre Grup.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

President, el Grup Popular retirem l'esmena número 4 i la 36, en funció que acceptem la transaccional oferta pel Grup de Convergència.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

I Unió. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Portabella...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. Nosaltres no acceptarem la transaccional que se'ns fa sobre l'esmena número 8. Pensem que aquesta transaccional incorpora una part de la nostra esmena que és denominador comú de les altres dues esmenes que transacciona, però que queda una part de l'esmena presentada per Esquerra, que és la part diferencial en relació amb els altres grups, que no està incorporada, i per tant, nosaltres no votarem a favor d'aquesta transaccional.

El president

No hi votaran a favor? Però no s'oposen a la seva tramitació, de la transaccional? Perquè quedin clars els termes...

El Sr. Portabella i Calvete

Efectivament, no ens oposem a la transaccional, sinó que no hi votarem a favor.

El president

D'acord. Moltes gràcies. (*Pausa.*) Per tant, retira la seva esmena, en no oposar-s'hi? (*Pausa.*) D'acord. No procedirem a votar la seva esmena, eh? Queda clar.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres acceptem la transaccional a la nostra esmena número 2, i per tant, doncs, la retirem.

El president

D'acord. Anem a procedir a la votació de les esmenes, i després de l'article.

L'esmena número 1 ha quedat retirada, i anem a votar l'esmena transaccional corresponent a les esmenes 2, d'Iniciativa - Els Verds; 3, del Grup Socialista, i no la 4, perquè ha sigut retirada pel Grup Popular. És així, oi? (*Pausa.*) Anem a votar, per tant, l'esmena transaccional.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Ha estat aprovada per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Anem a una segona transaccional. El Grup Socialista s'ha pronunciat a favor de la seva admissió i, per tant, procedirem a la seva votació. Correspon a l'esmena número 5, del Grup Socialista. Votem l'esmena transaccional.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat aprovada per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Anem ara a votar l'esmena número 6, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor d'aquesta esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat refusada per 51 vots en contra, 45 abstencions i 12 vots a favor.

Ara l'esmena transaccional, que també ha estat assumida pels grups, entre l'esmena 7 i la 36.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per 87 vots a favor i 12 abstencions.

Per últim, l'esmena número 9, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha sigut rebutjada per 54 vots en contra, 33 a favor i 25 abstencions.

Falta votar el text de l'article, amb inclusió de les esmenes transaccionals aprovades. (*La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.*) Senyora Tura, té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, tenint en compte que ha estat refusada la nostra esmena 9 i que la considerem molt important, demanaríem en aquest cas que es faci votació separada del text que es refereix a l'apartat 13.1.e, a què feia referència l'esmena.

El president

De l'article?

La Sra. Tura i Camafreita

De l'article 2.

El president

Vol repetir-me el número del...?

La Sra. Tura i Camafreita

13.1.e.

El president

Anem a votar, en primer lloc, el paràgraf esmentat per la diputada senyora Tura de l'article segon, el 13.1.e, i després veurem la resta de l'article.

Vots a favor del paràgraf 13.1.e, de l'article segon de la Llei, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

L'epígraf 13.1.e de l'article segon ha quedat aprovat per 82 vots a favor i 22 abstencions. (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) El senyor Portabella demana la paraula...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. Abans que s'iniciés la votació sobre l'article, havia demanat la paraula per demanar votació separada de l'apartat b i c de l'article 13.1. És a dir, demano votació separada de l'article 13.1. b i c.

El president

Estem votant l'article 2.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, l'article 13... És l'antic article 13 que està inclòs dintre l'actual article 2. El que passa és que en ser una modificació de Llei, eh?, però en el text...

El president

Llavors, exactament, quina votació separada em demana de l'article 2?

El Sr. Portabella i Calvete

Del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 56, dintre l'article 2, en l'apartat que parla de l'article 13, punt 1, lletra b i lletra c.

El president

O sigui: el 13.b i c de l'article 2. Exactament és això.

Doncs, anem a fer la votació separada que acaba de demanar el diputat senyor Portabella.

Vots a favor de l'epígraf 13.b i c de l'article 2.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest paràgraf 13.b i c de l'article segon ha sigut aprovat per 102 vots a favor i 13 abstencions.

I anem ara a votar la resta de l'article segon, amb les esmenes transaccionals ja aprovades en les votacions parcials.

Vots a favor de l'article segon?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Passem ara a debatre les esmenes a l'article tercer. Té, en primer lloc, la paraula per defensar les seves esmenes el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i en el seu nom el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena número 10 és una de les esmenes que nosaltres considerem importants, que hem presentat en aquesta modificació de Llei. I aquesta esmena, que fa referència a l'antic article 13 bis, 1. b, que tanta confusió està duent a terme entre la seva combinació de la numeració antiga i la seva numeració nova, però que tota ella surt en el butlletí, en la seva lletra b, diu textualment: «Prendre com a referència el nivell de la tecnologia disponible més adequada, si és que pot ésser aplicada pel sector industrial corresponent en condicions econòmiques viables». Cal dir que de la manera com estava redactada abans la lletra b d'aquest article 3, estava, al nostre entendre, millor, i que és fruit d'un error i d'una esmena acceptada d'un grup parlamentari d'aquesta cambra que aquest punt d'aquest article encara hagi empitjorat una mica. Però si fem una mica de recapitulació, veurem què diu exactament aquest article. Diu: «Prendre com a referència el nivell tecnològic disponible més adequat».

És a dir, aquí no es tracta de cap exigència, no es tracta de cap obligatorietat i des del nostre punt de vista què menys que es prengui com a referència el nivell de la tecnologia disponible més adequada, sense cap palliatiu, sense cap modificant. El fet que se li posi, a més a més, que es pot aplicar, que això serà així si es pot aplicar en el sector industrial corresponent en condicions econòmiques viables, arriba a diluir tant aquest punt que, pràcticament, no té sentit. Perquè quina és la definició de les condicions econòmiques viables? Què és allò que marca unes condicions econòmiques viables? Abans, en la redacció originària de l'article, encara hi havia un condicionant més, però és que de la forma com està expressat ara, aquest article tothom pot trobar la manera de no complir-lo.

Per tant, nosaltres ja avancem que votarem que no, si no se'ns accepta aquesta esmena a aquest apartat de l'article 3, perquè considerem que pràcticament no aporta res; que aportaria alguna cosa si, tot i no obligant, es considerés que el punt de referència sempre és la tecnologia més adequada.

Moltes gràcies.

El president

Ha defensat l'esmena 10; la 13, no.

El Sr. Portabella i Calvete

No. La 13, no.

El president

Vol tornar a intervenir? Perquè és d'aquest article, eh?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí.

El president

Més val que les defensi i les agrupi, no?

El Sr. Portabella i Calvete

Molt bé. Doncs, aleshores, senyor president, agruparé l'esmena 13, la 15 i la 16, perquè estan –van– conjuntament unides, i aquesta, l'esmena número 13, és probablement l'esmena més important que ha presentat Esquerra Republicana a aquest Projecte de Llei. Per què? Perquè nosaltres considerem insuficient que el sistema d'autodeclaració, a més a més, sigui voluntari.

Cal dir el següent: abans hem escoltat atentament les explicacions que ha fet el conseller Vilalta en dir que el sistema d'autodeclaració ha servit per desencallar la situació, per exemple, produïda a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament. I nosaltres ho compartim. Nosaltres no critiquem el sistema d'autodeclaració; nosaltres pensem que, efectivament, quan es partia d'un esmena molt dolentes, el sistema d'autodeclaració ha permès avançar; més o menys es tractava que una empresa digués què contaminava, que després el Departament digués: «Home, atenen la teva producció i atenen els processos productius que tu fas servir, potser t'has deixat d'apuntar algunes emissions més», l'empresa en qüestió podia rectificar, sempre fent la seva autodeclaració, i d'aquesta manera, a poc a poc, s'anava avançant.

Però, és clar, si el sistema d'autodeclaració, que ja per ell mateix és permissiu, és voluntari, no veig per on s'avança. I no veig per on s'avança, perquè una vegada s'ha fet l'autodeclaració, si després el Departament en qüestió va i diu: «Home, escolti, aquesta autodeclaració potser no s'acaba d'ajustar a allò que vostè hauria de declarar en funció de la seva producció i els seus processos productius», l'empresa en qüestió pot dir: «Doncs, no la faig, perquè és voluntari.» I per tant, ens podem trobar en una situació en la qual el Departament es trobi en indefensió; en una situació en la qual el Departament no pugui collar mai, perquè, si colla, l'altre sempre es pot trobar, es pot agafar a la Llei, per dir: «I com que és voluntari, a partir d'ara no ho faig.» I això és el que a nosaltres no ens sembla bé.

Nosaltres –com hem dit abans– estem d'acord a aplicar el sistema de l'autodeclaració, i ha tingut un bon resultat pel que fa referència tant a la política de sanejament com pel que fa referència a la política de residus, però pensem que el fet que sigui, a sobre, voluntària una

declaració que ja és permissiva, fa que, pràcticament, no tingui sentit que es faci aquest sistema. Per tant, nosaltres també anunciem que en ser, conjuntament amb l'altra, les esmenes més importants presentades, les que, sota el nostre punt de vista, van a parar al nucli real de la Llei, si no se'ns accepta aquesta esmena, doncs, tampoc votarem a favor d'aquest apartat.

Les esmenes 15 i 16 van directament vinculades amb l'esmena 13. L'esmena 15 diu: ja que nosaltres no volem que l'autodeclaració, a sobre, sigui voluntària sinó que l'autodeclaració –ho repeteixo–, igual que en residus, igual que en aigua, sigui obligatòria, doncs, si no es fa, ha d'estar penalitzat, i aleshores ho afegim a faltes greus. No a molt greus, ni a lleus, però sí a greus. I després a la 16 el que fem és, també per coherència, dotar d'una quantitat el fet que es produeixi un incompliment de presentar l'autodeclaració amb el benentès que nosaltres no volem que sigui voluntària.

Per tant, aquestes tres esmenes van juntes, tot i que el nucli explicatiu és l'esmena número 13. Cal dir que a l'esmena número 15 també hi afegim una altra lletra, que fa referència que també sigui considerada com una falta el fet que s'incompleixi el programa gradual de reducció de les emissions que surt al text de la Llei.

En el cas que se'ns presentés una transposició que afectés, incorporés el punt g, però no incorporés el sistema d'autodeclaració, perquè no hauria estat votada a favor l'esmena número 13, ja dic que l'acceptaríem; l'acceptaríem perquè aquí sí que no acceptar aquesta transaccional representaria perdre una part de béns. Per tant, nosaltres sí que acceptarem la transaccional, si se'ns presenta, sobre el punt g de l'esmena 15, malgrat que l'esmena h quedi fora.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar la seva esmena, té la paraula la diputada senyora Montse Tura, del Grup Socialista.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Veritablement la nostra esmena té similituds importants amb la que ja ha defensat el senyor Portabella, del Grup d'Esquerra Republicana, perquè fa menció que s'elimini l'adaptació que calgui fer en el sector industrial, en el darrer paràgraf, que parla que aquesta haurà de ser en condicions econòmiques viables i/o raonablement assequibles per l'empresa.

Hem demanat, durant tot el procés de treball de la Ponència, i en el si de la Comissió de Política Territorial on s'ha vist això, que aquest paràgraf desaparegués, perquè, essent realistes respecte a la situació del nostre país, creiem que no es pot deixar tan obert, tot i el reconeixement que hi ha una part molt important del sector industrial de Catalunya que ha fet esforços, evidentment forçats per l'acció de l'Administració, per anar-se adequant a la normativa en temàtica mediambiental en tots els conceptes, en el sanejament d'aigües residuals i altres; ens sembla que, malgrat tot, i malaurament,

queden encara determinats àmbits del sector industrial que, amb aquesta adaptació, miren de no produir-la i, per tant, pensen més en el guany, diguem-ne, immediat que no pas en el dany que puguin causar sobre l'entorn natural, sobre el medi, que és l'hàbitat de tots nosaltres.

Per tant, pensant específicament en aquest sector que –hi insisteixo– el considerem minoritari i que reconeixem l'esforç que està fent un ampli sector del món industrial per anar-se adaptant a la normativa, demanem que no aparegui aquest tema de «en condicions econòmiques viables o raonablement assequibles per l'empresa», perquè serà el paràgraf on moltes empreses es podran agafar explicant que no els és viable o que no tenen possibilitat econòmica de fer l'adaptació i, per tant, continuaran contaminant el nostre medi atmosfèric, l'aire que respirem.

És per això que hem mantingut l'esmena, que la continuem mantenim i la defensem en aquest Ple, malgrat la modificació de la redacció inicial que ens ha plantejat el Grup de Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per exercir el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Espadaler. Tingui en compte el senyor diputat que l'esmena número 12, del Grup Popular, ja havia sigut defensada, i que la número 14, del Grup Socialista, també ja havia sigut defensada.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. A veure, de l'esmena número 10, d'Esquerra Republicana, 10 i 11, que és la temàtica aquesta que ens ocupava i de la qual parlava la ponent, voldria aclarir una cosa: l'expressió «econòmicament viables» és una expressió treta *literalment* de la posició comuna que ha pres la Unió Europea en relació amb una directiva que sortirà, doncs, previsiblement, imminentment. L'article 1.11 diu –tradueixo del castellà–: «tècniques desenvolupades a una escala que permetin la seva aplicació en el context del sector industrial corresponent en condicions econòmiques i tècnicament viables». Això és el que diu la futura directiva, sobre la qual ja hi ha presa una posició comuna per part dels diferents membres de la Unió Europea. Per tant, no estem dient res tan fora de context.

Ara, em sembla que no s'hi val..., seria erroni intentar treure la conclusió de dir: «Bé, si posem "econòmicament viables" i punt, vol dir que això serà una porta per la qual les empreses diran: "No, com que per a mi no és econòmicament viable, doncs, no faig les modificacions..."» Vejam, el tema i l'enfocament que hi donem nosaltres i el Grup que va proposar una esmena, que vam acceptar, no eren precisament aquests. Era, precisament, tenint en compte que en la Llei, doncs, ja introduïm el tema dels PDG –figura importantíssima–, és precisament per propiciar que, amb l'ajut de l'Administració, si cal –i aquesta llei ho contempla–, doncs, es puguin fer aquestes reformes que siguin econòmicament viables per a l'empresa; hi insisteixo, agafant una expressió literal, calcada d'una futura directiva comunitària. És clar, intentar treure la lectura que «econòmicament viables» és una expressió que cal introduir.

cament viable» vol dir que és una porta per la qual les empreses no faran modificacions és intentar pervertir el debat; no és aquest el sentit que hi donem, i em sembla que és molt clar. I a més a més, li donem aquest sentit en coherència amb una futura directiva comunitària.

Aquesta és la raó per la qual a nosaltres ens sembla que aquest text, doncs, queda prou clar i prou explícit, i, hi insisteixo, no és una porta per a no fer les modificacions: és senzillament, doncs, adequar vocabulari d'una futura normativa, amb la qual cosa, feina feta, i en segon lloc, en cap cas –en cap cas– ha de ser una escapatòria per a aquelles empreses no disposades a fer les modificacions. Això pel que fa a les esmenes 10 i 11, tant del Grup Socialista com del Grup d'Esquerra Republicana.

L'esmena número 12, del Grup Popular, que ja havia estat defensada i sobre la qual jo no m'havia posicionat, fa referència al tema de llicències. És cert, doncs, que s'utilitzaven almenys tres expressions diferents: permisos, llicències municipals, no municipals... Proposaríem una transacció en coherència amb tot el que hem pactat en relació amb els altres articles, i el text quedaria: «la llicència municipal d'activitats o autorització equivalent establerta», etcètera. I donaríem coherència –ja ho hem fet anteriorment amb una esmena, si no recordo malament, del Grup Socialista; ho fem ara amb aquesta esmena del Grup Popular, i tenim una expressió única, que és l'expressió «licència municipal d'activitats o autorització equivalent»–, donem coherència al que és el conjunt del text. Aquesta, per tant, és la transacció que nosaltres oferiríem.

Esmena número 13, d'Esquerra Republicana, i esmena fonamental per a Esquerra Republicana. Començo per avançar que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena, i hi votarem per un conjunt llarg de raons que intentaré exposar de la manera més clara que em sigui possible. A veure, en primer lloc, en aquest article no s'està regulant el control i la inspecció de les empreses, sinó la introducció del PDG. I voldria agafar una frase literal seva; diu: «En el supòsit que se m'ofersis una transacció en l'esmena» –crec que és la 15– «per la qual es pogués penalitzar el no-compliment del Pla de descontaminació gradual, l'acceptaria perquè és un avenç.» Vostè ho ha dit: és un avenç, la introducció del pla gradual; vull dir, aquí hi ha un important punt d'acord. Per tant, el que fa aquest article no és regular el tema de l'autodeclaració, si ha de ser o no voluntària, sinó introduir precisament l'avenç a què es referia vostè i que em sembla que és consens de tots els grups que és un pas important endavant, el tema de la introducció del PDG.

Més enllà d'això, es podria desprendre de la seva intervenció que, en no fer l'autodeclaració obligatòria, doncs, aquí tothom faria el que lliurement li vingués bé, i ningú faria cas. Escolti'm, hi ha un règim sancionador i hi ha un règim d'inspecció, que no són objecte de modificació en aquesta Llei, però que ja existeixen en el text original de la Llei que ara, en aquests moments, estem reformant, i que no és objecte de reforma perquè ja existeix. Hi ha un règim d'inspecció i un règim de sanció, que per cert –i són els articles propers que debatem– augmenten d'una manera molt i molt conside-

nable la possibilitat de sancions. Però es podria desprendre de les seves paraules el fet de dir: «Com que l'autodeclaració no és obligatòria, és a dir, és voluntària, doncs, aquí tothom pot fer el que vulgui.» No és aquest el tema: hi han unes inspeccions que, doncs, inspeccionen les empreses potencialment contaminadores.

Em posava els paral·lels d'autodeclaracions obligatòries en temes de sanejament i de residus. Jo entenc que el tema no és estrictament comparable: el tema de sanejament... No, no, i li diré per què, senyor Portabella: el tema de sanejament responia –i de residus– a la necessitat de fer uns plans de residus i de sanejament i d'establir i de fixar uns cànons; havíem de saber quin era el volum i, per tant, l'única manera de saber-ho és establir el sistema obligatori d'autodeclaració. Aquest problema no se'ns dona en tema de contaminació atmosfèrica; per tant, entenem que no es pot fer aquest paral·lel, no?

Insistir, per últim, que, si bé és cert que podríem trobar un sistema millor de control –és cert, podríem millorar el sistema de control–, pensem que és millor esperar una directiva, de la qual he fet algunes referències i que sortirà en breu i sobre la qual hi ha posicions comunes, i que marcarà..., i que necessàriament ens hi haurem d'adaptar. I la reforma d'aquesta Llei introdueix també un punt que diu que ens adaptarem a aquesta normativa.

Per tant, en primer lloc, perquè és falsa la conclusió que treu vostè, que fer autodeclaracions només voluntàries implica que la gent no fa res és fals, perquè hi ha un sistema d'inspecció; en segon lloc, perquè estem pendents d'una directiva comunitària que, si ens fa modificar això, ho modificarem, perquè ens autoobliguem nosaltres a aquesta mateixa reforma de la Llei, i en tercer lloc, perquè el paral·lel que vostè esmenta tant en residus com en sanejament, doncs, entenem que no és tal paral·lel, per tots aquests motius, nosaltres ens posicionarem en contra, amb el benentès..., i torno a subratllar les seves paraules, que no s'oposarà que sancionem l'incompliment del Pla gradual, perquè entenc que és un progrés; doncs, jo agafo aquestes paraules i estic d'acord amb vostè que hi ha un progrés al respecte d'això.

I la darrera esmena que fa referència a aquest article tercer és l'esmena número 14, si no vaig errat, del Grup Socialista, que fa referència al tema del fons. A veure, certament, com deia la ponent del Grup Socialista, hem discutit a bastament, tant en ponència, com en comissió, com en passadís, doncs, el tema del fons. Ens sembla que queda molt clar, amb la nostra Llei, i molt ben resolt i, a més a més, votat d'una manera unànime, tot el tema dels sobrecostos, del finançament de la xarxa, dels sobrecostos d'incorporació a la xarxa, etcètera; aquest tema està resolt. Tornar a insistir en el tema del fons –que aquest anirà sortint en més esmenes, però ja avenço el que serà l'eix central del nostre posicionament, que ja li comunico ara que és contrari–..., és que el fons es va crear per a una cosa diferent de la que demanen vostès. Vostès ens demanen que ara el fons, que és un concepte que ens manté en la Llei, perquè també es podria desprendre de les seves paraules que desapareix del text de la Llei: el fons es manté..., es va cre-

ar per minimitzar les emissions, i aquí, en aquest article en concret estem parlant d'emissions; el fons és per minimitzar *emissions*, no per finançar adequacions de xarxa –que, d'altra banda, hi insisteixo una vegada més, ja ho tenim resolt, amb una esmena que ja ha estat aprovada per aquest mateix Ple.

Per tant, nosaltres, en relació amb aquesta esmena i les successives que vagin més o menys en aquesta direcció, hi votarem en contra. Bàsicament, per aquestes tres raons: en primer lloc, perquè els sobrecostos ja van a càrrec del Departament –això ja està resolt–; en segon lloc, perquè les adaptacions via subvencions es poden fer –i això ho hem fet en l'article primer, negociant aquesta transaccional i aprovant aquesta transaccional–, i en tercer lloc, perquè la naturalesa del fons, per definició, és diferent, i el que estariem fent, si aprovéssim aquesta esmena del Grup Socialista, és pervertir i canviar substancialment el que és la naturalesa del fons. I subratllar això: el fet que no hi hagi cap article en aquesta reforma que es refereixi al fons no implica en absolut que desaparegui. El fons segueix existint, per bé que no ha estat modificat; el fons segueix existint i serveix per a allò que va ser creat: per a reduir les emissions.

Per tot plegat, doncs, votarem en contra de les esmenes 10 i 11..., la 10 del Grup d'Esquerra Republicana, l'11 del Grup Socialista, la 13, del Grup d'Esquerra, i la 14, del Grup Socialista, i proposaríem una transacció amb la 12, del Grup Popular, per donar coherència i per tot el que hi ha exposat en tot el text legal.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyor Portabella, em demana la paraula? (*Pausa.*) No. Necessito saber si el Grup Popular accepta la transaccional proposada pel diputat senyor Espadaler. (*Pausa.*) És acceptada. D'acord.

Doncs, anem a procedir a la votació de les esmenes a l'article tercer de la Llei.

En primer lloc, l'esmena número 10, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor de l'esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 58 vots en contra, 36 vots a favor i 18 abstencions.

Anem a la votació de l'esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El senyor Roc Fuentes no s'absté, pel que veig... (*Ria- lles. El Sr. Fuentes i Navarro s'alça.*) Moltes gràcies. És que no em quadraven els números.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 58 vots en contra, 36 a favor i 18 abstencions.

Anem ara a votar l'esmena transaccional formulada pel diputat senyor Espadaler i acceptada pel Grup Popular.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha sigut aprovada per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

L'esmena número 13, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha sigut refusada per 58 vots en contra, 47 vots a favor i 7 abstencions.

Anem a votar l'esmena número 13, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) Està votada, perdó; l'acabem de votar.

Anem a votar l'article, amb l'esmena transaccional incorporada. Jo he entès, de la intervenció del senyor Portabella, però m'ho rectificarà, en tot cas, que de l'apartat 13 bis a.4 demanaria votació separada. És així?

13 bis, apartat 4, era això?

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor president, de l'article 13 bis, l'apartat...

El president

L'epígraf...

El Sr. Portabella i Calvete

L'epígraf 1.b i 4. Efectivament, però també cal incorporar-li l'1.b.

El president

Com?

El Sr. Portabella i Calvete

L'1.b.

El president

Bis, 1.b, apartat 4.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, i el 4.

El president

D'acord. (*La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.*) La senyora Montse Tura té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Li anava a demanar també votació separada d'un dels articles que ja ha demanat ell; per tant, tot resolt.

El president

Perdó. Abans de fer la votació de l'article, votarem l'esmena 14, del Grup Socialista, que era l'esmena d'addició d'un nou article.

Vots a favor de l'esmena número 14, del Grup Socialista?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena d'addició a l'article ha sigut refusada per 65 vots en contra, 37 vots a favor i quantes abstencions? 65 en contra i 37 a favor.

Anem a votar ara l'apartat que ha senyalat abans el diputat senyor Portabella, el 13 bis, a.4 i 1.b, de l'article tercer.

Vots a favor d'aquest epígraf de l'article. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 66 vots a favor i 27 en contra i 9 abstencions.

Anem a votar la resta de l'article.

Vots a favor de la resta de l'article?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de l'article ha quedat aprovat per la unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Passem ara a debatre les esmenes que hi ha a l'article quart. Començarem: les dues esmenes primeres, la número 15 i la número 16, d'Esquerra Republicana de Catalunya, ja han estat defensades pel diputat senyor Portabella. Correspon ara defensar les esmenes 17 i 18, del Grup Socialista. Té la paraula per defensar-les la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, és evident que qualsevol text legislatiu ha de portar incorporat un aspecte sancionador, segurament, malauradament, ha de portar incorporat un aspecte sancionador, però és evident que aquell que no compleix les normes de les quals es dota l'Administració i per decisió de la majoria dels representants populars, doncs, s'han de complir. En aquesta modificació es planteja modificar el règim sancionador, i la veritat és que hem de dir que creiem que en aquesta modificació del règim sancionador no acaben de quedar prou clars exactament els diferents nivells de vulneració de la norma i, per tant, de danys del medi atmosfèric, i per altra banda, no acaben de quedar tampoc prou clars els diferents òrgans competents en matèria sancionadora i aquesta capacitat quant a quantia econòmica fins on abasta.

Les esmenes que ha proposat el Grup Socialista a aquest apartat plantegen dues coses diferents; una d'elles diferenciar i, per tant, determinar en allò que es refereix a infraccions considerades molt greus aquelles

que procedeixen d'habitatges o de comerços o de focus mòbils i que s'entén que encara que siguin molt greus han de ser necessàriament d'un volum menor a les altres, que es diferencien i que es proposa diferenciar, que són les activitats industrials o de sanejament. I així mateix s'incrementa la quantitat de sanció econòmica proposada pel text; doncs, en general creiem que les sancions que planteja són baixes si volen actuar aquestes sancions com a càstig a aquells que han incomplert, sinó també com a element dissuasori per als que, volent incomplir, prefereixen que és més econòmic seguir la llei, que és, en últim terme, el que hauríem de perseguir tots.

Respecte a l'esmena 58 -18 del text, de la numeració que discutim avui-, el que es planteja és la diferenciació dels alcaldes de poblacions fins a 50.000 habitants i aquelles que tenen més de 50.000 habitants. Aquesta és, estrictament, la diferenciació que la mateixa Llei de bases de règim local atorga en aquest àmbit també en matèria sancionadora als alcaldes en funció del nombre d'habitants que tingui el seu municipi.

En general, i el diputat que actua com a ponent del Grup de Convergència i Unió, el senyor Espadaler, coincidim quan hem parlat que la graella sancionadora i el «solapament» que es produeix entre els alcaldes de municipis menors de 50.000 habitants, del delegat territorial del Departament de Medi Ambient i, en alguns casos, del director general de Qualitat Atmosfèrica, pot produir, en el futur, a l'hora d'aplicar aquest règim sancionador, algun problema, perquè una sanció menor a un milió de pessetes, és a dir, una sanció de 650.000 pessetes, hi poden haver tres òrgans competents per aplicar aquesta sanció. S'ha demanat reiteradament la revisió d'aquesta qüestió perquè ens sembla que seria molt més clar per als administrats, tant persones a títol individual com indústries o empreses en general, o entitats, i no aconseguim el text final que es proposa avui a votació resolde totes aquestes qüestions. Però, com a mínim, el Grup Socialista sí que demana que en les infraccions molt greus se separin els focus procedents d'habitatges i comerços dels industrials i, sobretot, en el tema de les competències sancionadores dels alcaldes, com a mínim, que es mantingui la diferenciació que la Llei de bases de règim local planteja en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena número 19 té la paraula, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En el Projecte de Llei de modificació de la Llei 22/1983, la competència sancionadora dels ens locals no es correspon gens amb l'evolució seguida en la regulació legal d'altres sectors d'activitat de la gestió ambiental, com, per exemple, la Llei 6/1993, reguladora dels residus, en la qual els límits de la potestat sancionadora dels alcaldes, el president de l'entitat metropolitana i els presidents dels con-

sells comarcals, s'estableix en 10 milions de pessetes, molt més elevat del que presenta el projecte. A més a més, en aplicació de la Llei 31/1991, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 1991, les entitats locals poden sancionar amb multes de fins a 2,5 milions les infraccions tipificades a la Llei 14/1986, general de sanitat, xifra que també s'allunya del que està proposat en aquests moments pel Govern.

L'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds va en aquest sentit i, a més a més, aprofundeix en la potestat sancionadora dels alcaldes atorgant la possibilitat de clausura temporal de l'activitat als dits alcaldes. De fet, no és cap novetat aquesta proposta, ja que el Reglament d'activitats molestes dóna al seu article 38 la potestat de clausura temporal de l'activitat als alcaldes.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pensa que cal reclamar més poder per als ens locals, especialment en matèria ambiental i de prevenció i sanció de la contaminació atmosfèrica. L'Administració més propera als ciutadans ha de ser capaç de respondre ràpidament i efectivament a les seves necessitats i, per damunt de tot, les necessitats vinculades a la salut com un exemple ha estat, per desgràcia, el que ha passat a Sant Celoni, que, precisament, no s'ha destacat per això. I això vol dir poder per sancionar i poder per clausurar, encara que sigui temporalment, aquelles activitats causants d'episodis de contaminació del medi atmosfèric. Si l'Ajuntament té competències per atorgar la llicència d'activitat, també ha de tenir-ne per poder suspendre-la.

Per això nosaltres, si no es modifica el redactat actual, per a nosaltres és clau i és bàsic, doncs, que es contempli aquest aspecte que jo acabo de mencionar i si no és així nosaltres mantindríem aquesta esmena.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes 20, 21, 22, 23 i 24 té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Les infraccions que... Passo a defensar aquestes esmenes que vostè acaba d'anunciar comentant que les infraccions que es tipifiquen en aquesta Llei, que és l'article 16 de la Llei de 1983, són sancionades d'acord amb el que s'estableix en aquest capítol -de la Llei del 83, evidentment-, seguint prèviament el procediment sancionador ajustat al que és establert per llei o per reglament, sense perjudici d'exigir, si s'escau, les responsabilitats civils i penals corresponents i la restauració del medi ambient i dels recursos naturals afectats.

Però l'escalat de l'import de les sancions i l'autoritat amb capacitat per imposar-la no s'ajusta a la realitat de la legislació vigent ja esmentada, donat que, per exemple i com a base de càlcul i de distribució de competències, la de l'alcalde es redueix tenint en compte que la Llei 31, de 1991, del 27 de desembre, en relació amb la

Llei general de sanitat, va de 2 milions i mig a 500.000 pessetes, seguint el criteri aparentment ingerent en les competències municipals.

A partir d'aquí s'ha de replantejar de forma proporcionada tot el plantejament de l'article 17, en el sentit que ho fem per ajustar-nos al marc legal on estem obligats a maniobrar. I en aquest sentit i amb aquests criteris han estat presentades les esmenes de la 20 a la 24, senyor president, que esperem que puguin tenir suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena número 25, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena, l'esmena 25, és una esmena d'addició en el seu punt sisè, ja que nosaltres considerem que simultàniament a la incoació del procediment sancionador, doncs, cal anar una mica més enllà.

De fet, el mateix concepte que nosaltres defensem en aquesta esmena ja el vam defensar a la Llei 6/93, de residus. Probablement en aquell moment era d'hora, ningú estava defensant el que defensem en aquest moment, i és que no n'hi ha prou amb aquell precepte que diu: «Qui contamina paga», sinó que s'ha d'anar més enllà i el que s'ha de fer és «Qui contamina, es reconverteix.» Per un motiu molt simple: perquè el que paga pot continuar contaminant; en canvi, el que es reconverteix deixa de contaminar. I la finalitat última de les sancions no ha de ser que pagui el que contamina, sinó que no es contami. Per tant, nosaltres aquí presentem una esmena d'addició, una cua que demana que aquells que s'han vist afectats pel règim sancionador hagin de participar en programes de recerca que afebleixin la reducció de les emissions contaminants a l'atmosfera.

És aquest concepte el que nosaltres defensem amb aquesta esmena. Aquest concepte actualment ja ha fet molt forat: hi han diferents documents en aquests moments, tant de les Nacions Unides com del Club de Roma com del World Watch Institute, que fan aquesta aposta, l'aposta que, qui contamina, no n'hi ha prou que només pagui; el que contamina, es reconverteix. Aquest és el sentit d'aquesta esmena.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Espadaler, del Grup de Convergència i Unió. Li recordo que, si vol també, pot fixar posició sobre l'article cinquè, esmena 26, del Grup Socialista, que ja ha estat defensada.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Bé, en principi, seguint la norma que m'he autofixat, només defensaré les esmenes d'aquest article tercer, que van de la 15 fins a la 25, si no vaig errat.

El president

D'acord.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

A l'esmena número 15, del Grup d'Esquerra Republicana –i això ho podia haver fet abans, però..., prego que em disculpi l'errada–, nosaltres oferiríem una transacció justament en la direcció que ell ja ha avançat que si l'oferíem, doncs, acceptaria, que és admetre com a sancionable l'incompliment del programa gradual. I a més a més ens sembla molt lògic que així sigui, perquè, si hi ha un compromís per fer un pla de descontaminació gradual i l'Administració hi esmerça uns recursos per tirar endavant, l'incompliment ens sembla molt lògic i molt legítim, i pensem que és una bona aportació del Grup d'Esquerra Republicana que l'incompliment, atès que l'Administració també hi ha posat de la seva part, doncs, sigui sancionat. Per tant, aquí oferiríem aquesta esmena. I com ja insinuava ell, i com es pot despendre de la meua intervenció d'abans, en no suprimir el terme «voluntari» en l'autodeclaració, no acceptaríem la segona part de l'esmena d'Esquerra Republicana.

Pel que fa a l'esmena 16, del Grup d'Esquerra Republicana, ens hi posicionarem en contra. Per una raó: perquè fixar una sanció única –en aquest cas, d'un milió de pessetes– per l'incompliment del programa gradual de reducció de les emissions o la no-presentació del sistema d'autodeclaració d'empreses..., entenem que l'incompliment del Programa pot ser total o pot ser parcial i, per tant, pot anar..., de 0 a 100 pot ser 100 o pot ser 5; per tant, fixar amb una quantitat única la sanció, ens sembla que seria injust. I per altra part, i raó de fons substancial, que no podem sancionar allò que per nosaltres, no pel Grup d'Esquerra, allò que per nosaltres és i ha de seguir sent, doncs, voluntari. I això ho lligaria també una mica amb el que acabo de dir, amb la transacció que he ofert fa uns moments, que sí que acceptarem la sanció de l'incompliment del PDG. Per tant, a l'esmena 16, del Grup d'Esquerra Republicana, el nostre posicionament serà en contra.

I entrariem ja en l'esmena 17, del Grup Socialista. Les aportacions que fa el Grup Socialista amb les seves esmenes, penso que han estat recollides d'una manera substancial en una transacció que ja he lliurat al Grup Socialista i que ara exposaré davant de la cambra. Que és, per un costat, diferenciar els focus, si són industrials o bé si són d'activitats comercials, de serveis o d'habitatges. Nosaltres hi estem d'acord; és una d'aquelles esmenes que realment contribueixen a enriquir el text. Per tant, acceptaríem aquesta esmena, i en proposaríem una transacció pel que fa a les quanties: la primera part, l'agafaríem exactament igual –la sanció d'un milió a set milions i mig de pessetes, si es tracta de focus mòbils d'emissió o de focus fixos provinents d'activitats comercials, de serveis o d'habitatge–, i la segona part, nosaltres fixaríem, en lloc de set milions i mig a quinze, fixaríem d'un milió a quinze milions. És a dir, la diferència ens vindria donada pel sostre: per a aquelles activitats o aquelles infraccions provinents d'activitats comercials o de serveis d'habitatge, el sostre a sancionar seria de set milions i mig; per a aquelles activitats

industrials o de sanejament, el sostre seria quinze milions de pessetes. Però en els dos casos partiríem d'una sanció mínima d'un milió de pessetes. Aquesta és la transacció que oferiríem al Grup Socialista.

I pel que fa a les esmenes de la 18 a la 24, faré un posicionament genèric i intentaré contestar algunes coses que s'han dit aquí per part del Grup Socialista, i que m'agradaria matisar. Nosaltres proposem una transacció, que ja ha estat lliurada a tots els grups, una transacció que altera..., o recull, millor dit, alguns fets prou substancials i prou significatius. Establim ja d'entrada la separació de municipis de més de cinquanta mil dels de menys de cinquanta mil; segona, també s'incorpora la major capacitat de sanció econòmica per part dels alcaldes; s'ha fet ja prèviament, també –això en referència a l'esmena anterior–, doncs, la separació de focus fixos, mòbils, etcètera, etcètera. No els llegiré el text, perquè és tot l'escalat de sancions, però sí que voldria referir-me, si ho he fet ara als punts d'acord, a aquells punts de desacord.

Home, des del Grup Socialista se'ns diu que hi ha una sobreposició d'autoritats en el cas dels municipis de menys de cinquanta mil habitants; és a dir, hi ha una concurrència sancionadora, que ho pot fer, doncs, l'alcalde o ho pot fer el delegat territorial. A veure, jo voldria recordar una cosa: cap esmena del Grup Socialista va en la direcció de millorar això, és a dir que no hi havia una esmena del Grup Socialista per corregir això; nosaltres hem transaccionat en base al que teníem. El que no es pot fer és ara venir al Ple i demanar que es modifiqui això, si no s'ha presentat prèviament. I nosaltres, si no hi ha una esmena presentada, doncs, suposem, traiem la conclusió lògica, doncs, que hi ha un acord en relació amb aquest tema. Que això pot comportar greus problemes, el fet que hi hagi una sobreposició de dues autoritats amb capacitat sancionadora sobre un mateix delictes i en un mateix lloc? Doncs entenem que no; entenem que, aquell alcalde que tingui coneixement d'una infracció, el que ha de fer senzillament és posar la sanció, i entenem que, si no ho fa, doncs, ho haurà de fer necessàriament el delegat territorial. Però la sobreposició en cap cas dificulta o «inviabilitza» el fet de poder posar les sancions.

On probablement discreparíem més seria, doncs, amb l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, i aquesta, si ell..., si no ho recordo malament, ha manifestat la voluntat de despenjar-se d'aquesta transacció; nosaltres hi votaríem en contra. Pensem que aquest article ha estat a bastament..., allò, transformat i modificat, i pensem que recull aspectes tan importants com aquesta separació de municipis –així establim un paral·lel amb les lleis d'ordenació territorial–, s'incorpora o es té en compte més capacitat sancionadora per part dels alcaldes, i en el fons hi ha un escalat bastant diferent. I per aquest motiu, doncs, nosaltres estem a l'espera de veure el posicionament dels altres grups, si estiguessin disposats a retirar les seves esmenes per «viabilitzar» aquesta transacció, que jo entenc que fa un text substancialment diferent del que inicialment s'havia presentat.

I per últim, em resta el posicionament sobre l'esmena 25, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual nosaltres ens posicionarem en contra. Per diver-

ses raons. La primera, i més important d'elles, és perquè, tal com està redactada l'esmena, es podria donar peu que només acabessin fent la recerca aquelles empreses que prèviament han incomplert. I un ja té bona fe, però això gairebé seria una reconversió a l'estil sant Pau: només a aquells que han incomplert, per via de sanció, se'ls obligaria a fer recerca; això ens sembla que podríem arribar a situacions realment complicades. I una segona raó, que suposo que és una errada mecànogràfica del text d'Esquerra: si llegim literalment i aprofitem això, em sembla que no pot ser recomanat per cap organisme de cap mena. Estem dient: «la participació en programes de recerca que afebleixin» —que «afebleixin»— «la reducció de les emissions contaminants». Entenc que aquí hi va haver una errada, i l'acabo de veure ara, no me n'havia adonat, però hauria de ser «que afavoreixin», en tot cas —jo ho acabo de veure ara. Seria una errada lingüística, però ens sembla una raó, doncs, prou important per no votar això. Però, insisteixo, la raó de fons —i d'aquesta errada me n'acabo d'adonar ara, i estic absolutament convençut que l'esperit del diputat senyor Portabella, doncs, és del d'afavorir, i no el d'afeblir—, el motiu de fons és aquest text posat anteriorment, que podríem arribar..., no a l'absurd, però sí a situacions complexes, que podríem acabar que en aquest país només farien recerca aquelles empreses que prèviament han incomplert. I, insisteixo, serien situacions realment complexes. Per aquests motius, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena, i restem a l'espera si els altres grups tenen a bé retirar les esmenes per «viabilitzar» les transaccions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per a l'ordenació de la votació, és necessari aclarir, sobre les transaccions proposades pel diputat senyor Espadaler... En primer lloc a l'esmena número 15, transacció de l'esmena d'Esquerra Republicana: senyor Portabella, vol pronunciar-se sobre la transacció? (*Pausa.*) Sobre l'esmena número 15, que hi ha una transacció oferta pel diputat senyor Espadaler.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, acceptem la transacció.

El president

Moltes gràcies. En aquest cas, donin lectura a aquesta transacció, al text de la transacció.

El secretari segon

Esmena transaccional, d'addició, entre l'esmena 15, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el text del Projecte: «f) l'incompliment del programa gradual de reducció de les emissions; g) la reincidència en faltes lleus». (*Veus de fons.*)

El president

Moltes gràcies. Prego per a claredat de tota la cambra que guardin silenci.

La transaccional a l'esmena número 17, del Grup Socialista: el Grup Socialista hauria de fixar si accepta o no la transaccional.

La Sra. Tura i Camafreita

Sí que l'accepta, el Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies. Senyor secretari, vol donar lectura a la transaccional?

El secretari segon

Esmena transaccional, de modificació, entre l'esmena 17, del Grup Socialista, i el text del Projecte: «Per infraccions molt greus: d'un milió de pessetes a set milions i mig de pessetes si es tracta de focus mòbils d'emissió o de focus fixos provinents d'activitats comercials, de serveis o d'habitatge; d'un milió de pessetes a quinze milions de pessetes si es tracta de focus fixos provinents d'activitats industrials o de sanejament».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Hi ha encara una tercera transaccional, que reflecteix l'esmena número 18, del Grup Socialista, i les esmenes números 20, 21, 22, 23 i 24, del Grup Popular. Per part del Grup Socialista...

La Sra. Tura i Camafreita

Sí, senyor president, l'acceptem. (*Remor de veus.*)

El president

La 19 també? Hi està inclosa? Havia entès que no. El senyor Espadaler em clarificarà: l'esmena número 19, d'Iniciativa, està inclosa en la transaccional que han ofert?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Nosaltres entenem que sí, senyor president; ara, és el Grup d'Iniciativa per Catalunya el que ha de dir si considera...

El president

D'acord, moltes gràcies. Llavors, en primer lloc, el Grup Socialista, accepta la transaccional. En segon lloc, el Grup d'Iniciativa - Els Verds...

El Sr. Boada i Masoliver

No, nosaltres no acceptem la transaccional i mantenim la nostra esmena número 19.

El president

I per part del Grup Popular?

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, nosaltres acceptem la transaccional, que crec que, doncs, ara ens serà facilitat el text, i evi-

dentment, perquè pugui prosperar la transaccional, re- tirem les nostres esmenes.

El president

Moltes gràcies. Procedim, per tant, a les votacions, d'acord amb les manifestacions... Perdó, llegeixi el text.

El secretari segon

Esmena transaccional, de modificació, entre les esmenes 18, del Grup Socialista, les esmenes 20, 21, 22, 23 i 24, del Grup Popular, i el text del Projecte: «3. La competència per a imposar les sancions previstes en els apartats 1 i 2 anteriors correspon: a) als alcaldes de municipis de menys cinquanta mil habitants i als delegats territorials del Departament de Medi Ambient, si la quantia de la multa no excedeix d'un milió de pessetes; b) als alcaldes de municipis de més de cinquanta mil habitants, si la quantia de la multa no excedeix de 10 milions de pessetes; c) al director general de Qualitat Ambiental, si la quantia de la multa ultrapassa el milió de pessetes i no excedeix de 10 milions de pessetes; d) al conseller de Medi Ambient, si la quantia de la sanció excedeix de 10 milions de pessetes o si comporta la suspensió o clausura temporal de l'activitat; e) als alcaldes, si la sanció comporta el precintatge de generadors de calor domèstic, d'oficines o de serveis, o el precintatge de vehicles de motor; f) El Govern, si la sanció comporta la suspensió o clausura definitiva de l'activitat.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tractar de simplificar la votació, llevat que hi hagués oposició per algun dels grups, proposaria votar conjuntament les esmenes transaccionals a l'esmena 15, d'Esquerra Republicana; 17, del Grup Socialista; 18, del Grup Socialista, i 20 a 24, del Grup Popular. I després procediríem a votar separatament les altres esmenes.

Hi ha acord? (*Pausa.*) Doncs, posem a votació les esmenes transaccionals a l'esmena 15, d'Esquerra Republicana; 17, del Grup Socialista; 18, del Grup Socialista, i de 20 a 24, del Grup Popular.

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president.

El president

Perdó..., Iniciativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Això vol dir que es votarien totes de cop? Vol dir que la 19 ja no...

El president

No, no, són les esmenes, això.

El Sr. Boada i Masoliver

I el 19, a part.

El president

L'article 19, a part, naturalment. Sempre ho hem fet així, eh?

Molt bé, senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. Boada i Masoliver

Escolti, perdoni, senyor president, no em voldria fer pesat, però perquè sempre sigui millor, jo el que voldria dir és que, és clar, nosaltres tenim una posició diferent entre unes transaccionals i unes altres transaccionals. Per això jo demanaria votació separada. Això és el que voldria dir des de bon principi; ja sé que ha costat una mica, però això és el que voldria dir, jo.

El president

Demana votació separada de totes les esmenes?

El Sr. Boada i Masoliver

És clar, les transaccionals...

El president

Quines?

El Sr. Boada i Masoliver

De les transaccionals 15, 16 i 17..., o sigui, la que voldria separada seria la de la 18...

El president

D'acord, ja l'he entès. Molt bé.

Per tant, i tractant sempre de simplificar les votacions, votariem les transaccionals números 15, 17... i prou. És així, no?

Vots a favor d'aquestes dues transaccionals?

Vots en contra?

Abstencions?

Les transaccionals números 15 i número 17 han sigut aprovades per unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

L'esmena 16, el Grup d'Esquerra Republicana insisteix que sigui votada?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president.

El president

Vots a favor de l'esmena 16, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya número 16 ha sigut refusada per 59 vots en contra, 50 a favor i 11 abstencions.

Votaríem ara la transaccional de la 18 a la 24, excepte la 19.

Vots a favor de la transaccional de la 18 a la 24, excepte la 19?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha sigut aprovada per 110 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

L'esmena número 19, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Vots a favor?, posin-se dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 71 vots en contra, 39 abstencions i 11 a favor.

Queda per votar encara l'esmena número 25, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 25, d'Esquerra Republicana, ha sigut refusada per 59 vots en contra, 40 abstencions i 22 vots a favor.

Ara passarem a votar l'article número 4 del Projecte de llei.

Vots a favor de l'article número 4?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article número 4 ha sigut aprovat per 110 vots a favor i 11 abstencions.

Passem al debat ara de l'article número 5 de la Llei. L'única esmena, que és l'esmena número 26, del Grup Socialista, ha sigut defensada amb anterioritat. Per tant, correspon la intervenció del diputat de Convergència i Unió, el senyor Espadaler, per fixar la seva posició respecte a l'esmena número 26.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyor president. A l'esmena 26, del Grup Socialista, nosaltres proposaríem una transacció –i més o menys ha anat sortint al llarg del debat–, una transacció que, òbviament, i en coherència amb el nostre posicionament polític, no incorporaria allò que fa referència al president de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus per les raons ja exposades, perquè en la llei territorial no té competències en matèria d'ambient atmosfèric, però sí que incorporaria íntegrament i literal el darrer paràgraf, que diu: «S'establiran els mitjans de coordinació necessaris per aconseguir un eficaç exercici de la potestat d'inspecció i de control de les diverses administracions públiques», perquè ens sembla que és una aportació important i significativa, i a més a més és necessari establir aquests mecanismes de coordinació.

Aquest seria el text de la transacció que oferiríem al Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar posició sobre la transacció, té la paraula la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Evidentment, acceptarem l'esmena transaccional que ens proposa el Grup de Convergència i Unió, per allò que s'acostumen a acceptar totes les transaccionals, perquè més val que hi hagi això que no pas que no hi sigui. Per tant, l'acceptarem.

El president

Moltes gràcies.

Passaríem a votació la proposta transaccional a l'article 5 del Projecte de llei.

Vots a favor de... Perdó, que doni lectura la senyora secretària a la transaccional.

La secretària quarta

Perdó, president, és que no queda clar si la transacció és tot el text que vostès havien entregat o només és l'últim paràgraf.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, la transacció incorpora l'últim paràgraf. L'altre, jo el vaig posar per coherència, però, de fet, la transacció és incorporar l'últim paràgraf.

La secretària quarta

Doncs així és: «S'establiran els mitjans de coordinació necessaris per aconseguir un eficaç exercici de la potestat d'inspecció i control de les diverses administracions públiques.»

El president

Passem, doncs, a la votació d'aquesta transaccional, presentada pel Grup de Convergència i assumida pel Grup Socialista.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

Perdó, passarem ara a la votació de l'article 5, amb la transaccional que acabem d'acumular, per unanimitat, ja aprovada.

Vots a favor de l'article 5, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 5, amb la transacció incorporada, ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passem ara al debat de dues esmenes d'addició, d'un nou article 5 o 5 bis. L'esmena número 27, que correspon defensar-la al senyor Boada, del Grup d'Iniciativa - Els Verds..., les dues esmenes. Sí, sí, endavant.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, defensarem les esmenes número 27 i número 28. A l'esmena número 27 proposem l'addició d'un nou article a aquest capítol, fent referència als mapes de vulnerabilitat i de capacitat del territori.

La Llei 22/1983, de protecció de l'ambient atmosfèric, estableix a l'article 5 la necessitat d'elaborar mapes que reflecteixin la vulnerabilitat i la capacitat del territori pel que fa a la contaminació atmosfèrica. Aquest article es desplega en el Decret 322/87, en el qual s'explica com s'han de formular, definir i utilitzar aquests mapes.

En tots dos casos, i en el projecte que debatem avui també, també es pot perdre l'oportunitat de potenciar una eina molt important del territori i que nosaltres li donem molta importància. Els mapes de vulnerabilitat i de capacitat del territori tenen tot un conjunt d'informacions sobre els elements que constitueixen el medi i que permeten avaluar la incidència de les emissions de contaminants vessats a l'atmosfera en una zona determinada. Els mapes també es divideixen en diferents àmbits territorials segons la seva homogeneïtat climatològica i fisiogràfica.

En definitiva, tot un conjunt de dades clau per planificar el territori, però el Govern, a través d'aquesta modificació, només els vol a títol informatiu sense donar-los la importància que nosaltres creiem. Ens fa la sensació que aquests mapes poden tornar a ser una peça més a l'aparador de la façana mediambiental del Govern de la Generalitat.

El Grup d'Iniciativa - Els Verds creu que tot tipus de planejament urbanístic i els instruments d'ordenació territorial s'han d'adequar a aquests mapes. La incorporació d'aquesta esmena permetria elaborar un nou reglament on s'especificués la vinculació, no només la informació, dels mapes de vulnerabilitat i capacitat del territori a la planificació urbanística i territorial.

I en relació amb l'esmena número 28, que vénen seguides però que parlen de tema totalment diferent, com és la creació del Fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric. Aquesta creació s'especifica a l'article 15 de la Llei 22/83 i parla que aquest Fons es nodrirà dels pressupostos generals i de les sancions que vinguin imposades, com hem explicat abans. La seva finalitat —diu la Llei— serà la de subvencionar instal·lacions que permetin disminuir els nivells d'immissió. Això és el que es diu, negre sobre blanc, però a l'hora de la veritat ni s'ha creat, ni s'ha dotat, i en conseqüència no ha servit per disminuir els nivells d'immissió tal com estableix la normativa.

Aquesta modificació de llei que estem debatent avui s'hauria d'aprofitar per desenvolupar veritablement aquest fons. A la nostra esmena concretem una finalitat del fons —en poden tenir altres—, com és la d'atorgar

els ajuts necessaris per a l'adequació de les estacions sensores, i altres equipaments de titularitat dels ens locals a les prescripcions tècniques requerides per la seva inclusió a la xarxa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó mateix. Bé, en relació amb l'esmena 27, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que introdueix el tema dels mapes de vulnerabilitat en relació amb el planejament urbanístic, nosaltres oferim una transacció, perquè entenem que és un pas important que la Llei que fins aleshores, en relació amb el tema urbanístic, no parlava dels mapes de vulnerabilitat, una transacció que diria: «Les informacions resultants dels mapes de vulnerabilitat i capacitat del territori serviran de referència, tant en la formació del planejament territorial i urbanístic com en els procediments d'autorització d'activitats potencialment contaminadores de l'atmosfera situades en el seu àmbit territorial.» Aquesta és la proposta de transacció que farem nosaltres, perquè entenem que això, que sí que estava recollit en un decret, és important, doncs, que prengui rang de llei. Per tant, restem a l'espera del posicionament en relació amb aquesta esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

I en relació amb l'esmena, també d'Iniciativa, número 28, altra vegada repetiré breument els arguments del fons. Ja ho he dit en anteriors ocasions, que el fons, doncs, està pensat per minimitzar les emissions i no les immissions i, per tant, l'acceptació d'aquesta esmena seria canviar la naturalesa del fons, i insistir, una vegada més, que l'objecte d'aquesta Llei no és canviar la naturalesa del fons.

Però, paral·lelament i al costat d'això, el tema de l'adaptació a les prescripcions tècniques ja es pot fer per subvencions; ja es pot fer i en aquest sentit, doncs, incorporarem alguna transacció en aquesta direcció; hi hem incorporat, ja en Comissió, algunes esmenes, doncs, que clarificaven aquest tema, o sigui que la no-acceptació d'aquesta esmena en cap cas implica que les administracions no puguin ser beneficiàries de subvencions per adequar-se a les noves prescripcions tècniques, no implica això la no-acceptació d'aquesta esmena. I segona raó, doncs, la ja exposada: entenem que el fons té una naturalesa diferent.

Per aquestes dues raons, a l'esmena 28 hi votarem en contra i a l'esmena 27 té la paraula vostè.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició per a la transaccional oferta, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Nosaltres acceptarem la transaccional, doncs, a l'esmena número 27, més que res perquè, encara que no s'adequa al que nosaltres demanàvem, però, sí que avança en aquest sentit i que —com deia el senyor Espadaler— almenys ja surt reflectit en ell l'aspecte aquest dels mapes de vulnerabilitat i capacitat del territori.

Gràcies.

El president

I mantenen l'altra esmena.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, mantenim l'altra.

El president

Passem, doncs, a votació de l'esmena transaccional a l'esmena número 27 d'Iniciativa - Els Verds, d'un nou article número 5.

Vots a favor de l'esmena transaccional.

Vots en contra.

Abstencions.

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Anem a l'esmena número 28, d'Iniciativa - Els Verds.

Vots a favor de l'esmena número 28, d'Iniciativa - Els Verds, que es posin dempeus.

Els diputats i diputades que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

L'esmena número 28, d'Iniciativa - Els Verds, ha sigut rebutjada per 63 vots en contra i 40 a favor.

Anem a votar l'article número 6 de la Llei, sobre el qual no hi ha presentada cap esmena. Per tant, iniciem la votació.

Vots a favor de l'article número 6, els diputats i diputades que es posin dempeus.

Vots en contra.

Abstencions.

L'article número 6 ha sigut aprovat per la unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Noves esmenes d'addició de noves disposicions addicionals. Hi ha presentades diverses esmenes: l'esmena 28, del Grup Socialista, ja ha estat defensada; l'esmena número 30, 31 i 32, d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Portabella. I 33.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, dintre de les disposicions addicionals, Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat quatre esmenes, a tres de les quals el conseller, en fer la presentació de la Llei, ha fet referència —i ens ha semblat molt bé que així fos. Nos-

altres pensem que, actualment, presentar una llei de protecció atmosfèrica i no fer esment a convenis tan importants com poden ser el Protocol de Montreal, el Conveni sobre el canvi climàtic o l'Agenda 21, doncs, fa que la Llei, la modificació de la Llei, doncs, perdi una certa qualitat. Aquests textos, d'altra banda, han estat subscrits pel Govern central i, per tant, són d'obligat compliment per al Govern de la Generalitat, i nosaltres considerem que el fet d'incorporar-los, l'únic que fa és reflectir la realitat.

Se'ns ha presentat una esmena, una transaccional, a aquestes tres esmenes que he citat ara, per incorporar, dintre de l'exposició de motius, el redactat de la disposició addicional. Nosaltres hi veiem una dificultat per acceptar-la, per bé que ens agradaria molt acceptar-la i que, per poc més que se'ns ofereixi, a part del que ja se'ns ha ofert amb la transaccional, ho acceptaríem, i és passar-ho a l'exposició de motius, i no deixar-ho a la disposició addicional. És clar, si passa a l'exposició de motius té un valor polític, que no neguem, que considerem positiu, però deixa de tenir el valor legislatiu que nosaltres volíem donar-li en incorporar-lo a les disposicions addicionals. Si es pogués solucionar d'alguna manera, doncs, nosaltres acceptaríem gustosament aquesta transaccional.

Una altra cosa és l'esmena número 33, d'Esquerra Republicana, a la qual no se'ns ha ofert cap transaccional. Nosaltres el que aquí demanem és una cosa que pensem que és molt factible i possible que es faci; és a dir, amb el temps, els usuaris dels vehicles a motor, sigui quin sigui el tipus de vehicle, doncs, ens hem..., s'han acostumat a anar a la gasolinera, a la benzinera i prendre la pressió de les rodes, mirar quin és el nivell de l'oli i anar després de viatge, no abans. Nosaltres aquí proposem que en aquestes benzineres, a part de poder prendre la pressió de les rodes, a part de poder prendre el nivell dels olis, doncs, també es pugui prendre quina és la contaminació que surt pels nostres tubs d'escapament. Això, de fet, es fa quan es passa la revisió de l'ITS, però nosaltres pensem que aquest és un sistema absolutament voluntari, en el qual, en funció del grau de sensibilitat que tinguin els ciutadans, els ciutadans amb més sensibilitat poden fer allò que molts voldrien fer, que és autocontrolar les emissions dels nostres tubs d'escapaments.

Per tant, nosaltres el que proposem en aquesta esmena és que s'instal·lin aparells de mesura de les emissions de gasos dels vehicles a motor a les benzineres, per tal que els propietaris dels vehicles puguin autocontrolar voluntàriament les emissions que es desprenen dels seus cotxes. Nosaltres pensem que seria una manera de, gradualment, anar avançant cap a la consciència d'observar com el percentatge més elevat d'emissions que s'emeten a l'atmosfera surten dels tubs d'escapament, en definitiva del transport que funciona amb combustibles fòssils.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Faré el torn en contra, el posicionament encara que d'una manera molt, molt breu, sobre l'esmena 29, del Grup Socialista, atès que el ponent ja n'havia fet la defensa. I bàsicament, li diré el que ja li he dit en altres exposicions: estem..., a veure, per una llei sectorial, com és aquesta, no podem modificar una llei territorial –primer motiu–, i segon motiu, encara que així fos, en aquest cas trencaríem el principi d'unitat de la xarxa, i molt breument aquesta és l'argumentació per la qual nosaltres l'esmena 29, del Grup Socialista, la votarem en contra. Si m'ho sé pensar presento una proposta de transacció, perquè vostè m'acaba de dir fa uns moments que totes aquelles propostes, doncs, les accepten només per ser propostes nostres. Si m'ho arribo a pensar, ho desllorigàvem presentant una transacció i me l'hauria acceptat vostè, que és el que gairebé m'ha vingut a dir fa un moment.

Esmenes d'Esquerra Republicana, números 30, 31 i 32. El ponent d'Esquerra Republicana ja ha fet referència, doncs, al fet que nosaltres oferíem una transacció i ha estat lliurada tant a la Mesa com als diferents grups, i la nostra proposta seria que el contingut de les esmenes 30, 31, 32, així com la 39, la 40 i la 41, se n'agafés el contingut i passessin a formar part de l'exposició de motius, i recolliríem, doncs, els tres conceptes bàsics de què parla Esquerra Republicana, doncs, del conveni sobre canvi climàtic, el Protocol de Montreal i l'Agenda 21. El senyor Portabella, doncs, manifestava que estava, en principi, d'acord amb acceptar aquesta transacció, però que trobéssim una fórmula, doncs, per donar valor legislatiu a aquests tres temes esmentats. La nostra proposta seria que ens acceptés aquesta transacció i ens comprometem –i ho faig des d'aquesta tribuna– a vehicular aquest tema a través d'una proposició no de llei que contempli, doncs, el contingut i l'essència d'aquestes tres esmenes del Grup d'Esquerra Republicana.

Els estalvio la lectura de la transacció. Ja ha estat lliurada abans de començar el Ple i, de fet, ja va ser lliurada...

El president

Serà llegida.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

D'acord. Doncs, els estalvio la lectura: la farà, doncs, el secretari de la Mesa. I esmena número 33, d'Esquerra Republicana; a aquesta ens hi posicionarem en contra i amb un cert coneixement de causa. El ponent d'Esquerra Republicana ens diu que es podrien instal·lar..., home, estaria molt bé que es poguessin instal·lar a totes les benzineres, doncs, aparells per mesurar la contaminació dels vehicles, però qui els parla té una petita experiència en el món de les benzineres i coneix bé que amb prou treballs la gent sap mirar la pressió de les rodes, i no és broma el que estic dient.

A veure, entenem que seria complex. Primer, és una inversió important i vostès saben, doncs, que estem amb una restricció pressupostària, doncs, prou significativa. Segona, la possibilitat de poder conèixer si el teu

vehicle contamina o no la tens acudint a un taller i a uns costos raonables; no és una cosa desorbitada i la tens a molts tallers; i tercera, entenem que molta gent no faria ús d'aquestes màquines, i això li ho dic des d'una apreciació personal, que abans d'estar en aquesta cambra, doncs, estava vinculat al món de les gasolineres i amb prou feines la gent sap fer anar, doncs, el tema de l'aire, complicaríem molt més l'assumpte. Per aquests tres motius, nosaltres a aquesta esmena, tot i que és positiva i densa, però per aquests motius nosaltres no la podem acceptar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Abans de procedir a la votació de les esmenes a aquestes disposicions addicionals, hauríem de conèixer la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya respecte a la transaccional que els ha ofert el senyor Espadaler a les esmenes 30, 31, 32 i a la 39, 40 i 41, de l'exposició de motius. Senyor Portabella, si vol fixar la seva posició respecte a l'oferta de transaccional...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. La transacció que se'ns ofereix a les esmenes 30, 31 i 32, i més havent quedat clar que el ponent per part de Convergència i Unió ofereix també una proposició no de llei que reflecteixi els tres eixos que defensen aquestes esmenes, doncs, l'acceptem.

El president

Moltes gràcies. Procedirem, doncs, a les votacions de les esmenes tal com han quedat... El senyor Espadaler em demana la paraula per aclarir algun concepte; endavant.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president. L'esmena 39 no és del Grup d'Esquerra Republicana, és del Grup Socialista. Entenc que també acceptarien la transacció?

El president

Perdó. La senyora Montserrat Tura ha de pronunciar-se sobre aquesta.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, precisament perquè nosaltres sí que plantejàvem l'afegit d'un determinat redactat en l'exposició de motius, i per procediment de debat en aquest plenari el tema de l'exposició de motius està més endavant, no havíem arribat encara al torn de defensa d'aquesta esmena. Malgrat tot, si es dona lectura a l'articulat de la proposta d'esmena transaccional que ens ha proposat el Grup de Convergència i Unió, doncs, com que incorpora en part el que nosaltres defensàvem, donarem per defensada aquesta esmena, tot dient que, veritablement, amb la incorporació de tots aquests elements a l'exposició de motius es ve a enriquir una mica per què creiem que tretze anys després d'haver fet una llei cal

modificar-la, perquè l'exposició de motius que hi havia en el text originari era veritablement —si m'ho permeten—, doncs, austera en paraules i plantejaments, en el sentit que es limitava a dir que durant aquests anys s'havia creat el Departament de Medi Ambient i la valoració era positiva, però poca cosa més. I ens sembla que si en alguna cosa ha canviat la concepció, el plantejament, fins i tot l'expressió pública d'un àmbit d'acció social i política, és precisament en l'àmbit mediambiental. I per tant, recollir totes aquestes coses amb el que ha succeït aquests tretze anys, encara que sigui a l'exposició de motius, ens sembla del tot interessant.

Per tant, acceptaríem la incorporació de la nostra esmena 39 en aquest conjunt de text que ara configurarà una única esmena transaccional.

El president

Moltes gràcies, senyora Montserrat. Per a major claredat, el secretari procedirà a llegir l'esmena transaccional, i jo tornaré a preguntar als dos grups que s'han pronunciat si accepten la transacció, que afectaria també, com hem dit, les esmenes 39, 40 i 41, que el Grup d'Esquerra tampoc s'hi havia pronunciat.

El secretari segon

Proposta de transacció entre les esmenes 30, 31 i 32, i 40 i 41, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'esmena 39, del Grup Socialista: «Exposició de motius. Des de l'aprovació de la Llei, la gestió pública de la Generalitat sobre aquesta matèria ha evolucionat notòriament, com a conseqüència, principalment, d'una banda, de la incorporació a la Comunitat Europea i la consegüent incorporació del dret comunitari, i la creació del Departament de Medi Ambient, que integra les funcions sobre protecció de l'ambient atmosfèric, fins llavors disperses entre diversos departaments, i, d'altra, per la disponibilitat d'un millor equipament de prevenció i control, facilitat pels avenços científics i tecnològics en aquesta matèria. També s'han modificat les polítiques i estratègies d'actuació, especialment aquelles que vénen motivades per l'aparició dels anomenats efectes globals d'origen antropogènic, entre els quals destaquen el canvi climàtic i la destrucció de l'ozonosfera, com a principals problemes que afecten l'ambient atmosfèric, i que han requerit mesures també globals de resposta a nivell internacional, com són el Protocol de Montreal, relatiu a les substàncies que esgoten la capa d'ozó, el Conveni sobre el canvi climàtic i els principis que es deriven de l'Agenda 21, sorgida de la Conferència de les Nacions Unides per al Medi Ambient i el Desenvolupament, de l'any 1992. Igualment, s'ha concretat el dret d'accés a la informació per part...» I aquí continua l'exposició de motius.

El president

Moltes gràcies. Torno a preguntar al diputat senyor Portabella i a la diputada senyora Tura si accepten aquestes transaccionals, tal com han sigut llegides.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, acceptem aquesta transaccional.

El president

Senyora Tura?

La Sra. Tura i Camafreita

El Grup Socialista també l'accepta.

El president

Anem a procedir, per tant, ara, a la votació de les esmenes, tal com han quedat després del debat.

Primer, votació de l'esmena 29, del Grup Socialista.

Els diputats i diputades que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

L'esmena número 29, del Grup Socialista, ha estat refusada per 47 vots en contra, 33 a favor i 19 abstencions.

Passem a votació la transaccional que acaba de llegir el senyor secretari i que fa referència a les esmenes 30, 31 i 32, d'Esquerra Republicana, 39, del Grup Socialista, i 40 i 41, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin conformes amb aquesta esmena transaccional, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Cal votar ara l'esmena 33, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin?

L'esmena número 33, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha estat refusada per 53 vots en contra, 43 a favor i 11 abstencions.

Queda clar, per tant, que les esmenes a l'exposició de motius, 39, 40 i 41, han decaigut.

Les disposicions addicional, transitòria i derogatòria no han estat esmenades; en conseqüència, cal sotmetre-les a votació.

Vots a favor de la disposició addicional, la transitòria i la derogatòria, del Projecte de Llei. Els diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional, la transitòria i la derogatòria han sigut aprovades pel vot unànim de les diputades i els diputats presents en l'hemicicle.

Anem a les esmenes a les disposicions finals: hi ha dues esmenes del Grup Socialista i dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, perquè l'esmena 36 ja ha sigut assumida, defensada molt abans i assumida en una anterior votació. Per a defensar les esmenes 34 i 35, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Veritablement, estan plantejades en tant que dues esmenes, però de contingut n'hi ha una; la segona de les esmenes, el que fa és, en el cas que aquesta sigui acceptada, plantejar que la disposició final, que en el text és 1, passi a ser 1 bis. Per tant, és una qüestió estrictament de procediment.

Respecte a l'esmena d'addició d'una nova disposició final, sí que ens sembla que és una esmena d'un cert valor quant al seu contingut, per nosaltres, doncs, molt important, perquè entenem que en el plantejament de futur de la política de qualitat del medi atmosfèric, és a dir, i repetim, l'aire que respirem tots, i, per tant, que estem parlant d'un tema molt important, s'ha de fer amb instruments que permetin saber on anem, com anar-hi i, si pot ser, avaluar-ne els resultats de manera periòdica. I perquè, en general, creiem que qualsevol acció de govern que pretengui ser seriosa i veritablement resoldre els problemes que la societat d'avui té plantejats ha de tenir com a esquema general el fet de, en primer lloc, definir els objectius que pretén assolir, en segon lloc, amb quins instruments financers i de gestió pretén assolir aquests objectius, i en tercer lloc, un termini per a efectuar-ne la valoració i, per tant, si es produeixen o no els efectes desitjats i si cal o no canviar el que al seu dia plantejava la legislació aprovada. És per aquesta raó que el Grup Socialista planteja una disposició final en què diu, literalment, que el Consell Executiu, en el termini de sis mesos, hauria d'aprovar un pla de qualitat atmosfèrica, que, partint del balanç de les emissions que es donen a Catalunya, defineixi uns objectius de qualitat, uns instruments financers i de gestió per a assolir-los i un termini per a avaluar-ne els resultats. Ens sembla que, sense això, veritablement al que estem fent, probablement, li manca contingut.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Les dues esmenes que presentem dintre les disposicions final són dues esmenes molt simples. La primera d'elles fa referència que en la disposició final no es contempla cap termini per fer les disposicions necessàries per a desenvolupar i aplicar aquesta Llei, i nosaltres proposem un termini, un termini d'un any.

I la segona esmena fa referència que en diferents parts de la Llei es parla de les normes de qualitat ambiental,

però a l'hora de buscar una llei la veritat és que es perd força temps per trobar aquestes normes de qualitat ambiental, perquè s'han d'anar a buscar en llocs diferents i és complex anar-los trobant, i l'únic que proposem aquí és que a la Llei, doncs, se li afegeixi un annex, en el qual surtin aquestes normes de qualitat ambiental, la qual cosa ens permetria, doncs, una major agilitat per a totes aquelles persones que vulguin consultar la llei.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició respecte a aquestes esmenes, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, sobre les esmenes –o, de fet, esmena, perquè la segona és tècnica i vinculada a la primera– del Grup Socialista, nosaltres hi votarem en contra per diverses raons: primera, perquè és que aquesta mateixa Llei és el pla de qualitat, i això ja seria una raó substancial i fonamental. A veure, les normes de qualitat de l'aire s'estableixen traspasant a la legislació estatal les directrius comunitàries; per tant, això ja ens ve donat per la Unió Europea. En segon lloc, a partir dels nivells donats per la Unió Europea i la legislació bàsica de l'Estat que les incorpora, es fixen els nivells de qualitat; per tant, el pla de qualitat no està definit aquí. Les normes sobre immissió ja estan establertes a nivell global, i la llei ja contempla la figura si es tracta de nivells territorials –això, ja ho contempla la llei. Per tant, resumint, el pla de qualitat, per nosaltres, és la mateixa Llei que estem aprovant en aquests moments. Per aquest motiu, hi votarem en contra.

I pel que fa a les dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, la 37 i la 38, nosaltres proposaríem una transacció en relació amb la 37, amb el següent text: «Es faculta el Govern i el conseller de Medi Ambient perquè dictin les disposicions necessàries per al desenvolupament i l'aplicació d'aquesta Llei en el termini d'un any a partir de l'aprovació del text refós, com a màxim.» I així em sembla que, doncs, recollim l'aspiració del Grup d'Esquerra Republicana.

I a l'esmena 38 també oferiríem una transacció, amb el següent text: «Les normes de qualitat de l'aire a què es refereix la Llei s'inclouran com a annex del programa previst a l'article 12 d'aquesta llei.» Esquerra Republicana demanava incloure-les en la Llei; nosaltres pensem –i aquesta és una discussió que hem tingut en diverses ocasions– que la Llei no és el lloc..., perquè cada modificació de normes comportaria una modificació de la Llei. Per tant, hem arribat –entenc, i així ens ho dirà, espero, el diputat d'Esquerra Republicana– a un punt d'acord, doncs, d'incorporar-les com un annex del programa i facilitar així a la ciutadania i els empresaris la localització ràpida de totes aquestes normes, que ara, certament, és una cosa complexa.

Per tant, esmenes del Grup Socialista, nosaltres hi votarem en contra; esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres oferim aquestes transaccions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les transaccionals ofertes al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya –esmenes 37 i 38–, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Per acceptar les dues transaccionals.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem a les votacions. Pregunto al Grup Socialista si les esmenes 34 i 35 poden ser votades conjuntament. *(Pausa.)* Hi ha algun inconvenient per a la resta dels grups? *(Pausa.)* No.

Doncs, passarem a votació les esmenes 34 i 35, del Grup Socialista.

Les diputades i els diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

No entrin, no entrin... *(Adreçant-se a alguns diputats que intentaven entrar a l'hemicicle. Remor de veus.)* En fase de votacions no es pot entrar... *(Rialles.)*

Diputades i senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes números 34 i 35, del Grup Socialista, han estat refusades per 47 vots en contra, 21 a favor i 15 abstencions.

Hi ha dues esmenes transaccionals que han estat assumides pel Grup esmenat. Per tant, proposo, si és possible, votar conjuntament l'esmena transaccional a l'esmena 37 i l'esmena transaccional a l'esmena 38, ambdues del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És possible votar-ho conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, així ho farem.

Vots a favor de les dues esmenes transaccionals?

Els diputats i les diputades que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes transaccionals a les esmenes 37 i 38, d'Esquerra Republicana de Catalunya, han quedat aprovades per la unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Ens manca només una votació, que és el títol del Projecte de llei. No hi ha esmenes presentades. *(Veus de fons. Pausa.)* Perdó, amb les ganes d'acabar aquest Projecte de llei tan llarg, ara jo m'avançava més del compte. La disposició final i l'exposició de motius del Projecte de llei han de ser votades, i així mateix el títol del Projecte de llei. Si és possible fer una votació conjunta, així ho faríem. *(Pausa.)*

Votarem les disposicions finals, l'exposició de motius i el títol del Projecte de llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició final, l'exposició de motius i el títol del Projecte de llei han quedat aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot, per un temps límit de cinc minuts. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Boada.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sí que volíem intervenir i fer una explicació del vot. En primer lloc, per mostrar la nostra satisfacció en el sentit que s'han incorporat un 80% de les esmenes que nosaltres havíem presentat ja en ponència i en comissió. A grans trets, a més a més, o algunes d'aquestes esmenes, doncs, han aconseguit superar les actituds, des del nostre punt de vista, retalladores de l'autonomia municipal que patia el document original, i un exemple que encara ha anat continuant ha set l'omissió d'un ens local tan important com és l'Entitat, que té competències sobre protecció atmosfèrica.

Sí que s'ha avançat en la potestat sancionadora dels alcaldes i, per tant, en l'autonomia municipal, però nosaltres trobem a faltar, i per això hem mantingut la nostra esmena, que no s'hagi dotat de la capacitat de clausura temporal d'activitats els alcaldes, com ja hem especificat nosaltres a bastament. A més a més, creiem que s'ha perdut, una vegada més, l'oportunitat de desenvolupar el fons de protecció de l'ambient atmosfèric, i també concretar o donar una capacitat més important als mapes de vulnerabilitat i de capacitat del territori.

Tot i les mancances –que n'hi ha–, estem contents, però el que sí que és més important per nosaltres és, una vegada sigui aprovada aquesta Llei, el seguiment..., i això sí que ho assegurem ja des d'aquí, que farem un control –de fet, és la nostra feina– del compliment de la Llei perquè no tornin a passar accidents o actuacions com les que anteriorment van passar a Flix o com la que ha passat a Sant Celoni, que potser també han demostrat que, malgrat que la Llei pugui estar bé, a l'hora de fer-la complir, doncs, hi ha unes mancances importantíssimes en les mesures de seguretat, en els sistemes de control i de capacitat, etcètera. Em sembla que és importantíssim.

No puc deixar de dir –ja n'ha fet referència el conseller Vilalta– que avui celebrem el Dia Mundial del Medi Ambient, i em sembla que és un element important, és una dada important que avui, precisament, també pu-

guem aprovar la modificació de la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric, perquè és un pas més. Però en queden molts, i aquí al nostre país en queden molts, de temes, per a arribar, evidentment, a una situació, doncs, d'equilibri mediambiental: temes com són els residus, com és el sanejament de les aigües, que encara estem molt endarrerits per aconseguir-ho. A més a més, ens sembla una manera molt negativa –i així en volem deixar constància aquí– la retallada de 15.000 milions que hi ha hagut al Departament de Medi Ambient. Ens sembla una manera molt particular de celebrar el Dia Mundial del Medi Ambient, fer aquesta retallada tan important en una conselleria tan important per al país com és la de Medi Ambient. Situacions com aquestes, evidentment, no ajuden, no ajuden a equilibrar el territori, no ajuden a fer un país on imperi el desenvolupament sostenible i no aquesta carrera esbojarrada que és el tot insostenible.

De totes maneres, i en definitiva, doncs, celebrem que puguem aprovar avui aquesta Llei, i esperem que es puguin fer passes més fortes i més profundes en aquest sentit.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Per fer explicació de vot, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Portabella. Té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. Nosaltres pensem que des de la creació del Departament de Medi Ambient les coses han anat avançant força. Primer es va atacar tot el flanc dels residus; es va fer una llei, la 6/93, que nosaltres pensem que és una molt bona llei. Després es va anar incidint cada vegada més sobre tot el que fa referència a les aigües –una tasca feta a la Junta de Sanejament–; també considerem que s'ha anat avançant de manera adequada. Però la tercera pota, la pota que veiem avui, la pota de la contaminació atmosfèrica, pensem que, d'alguna manera, baixa el nivell de les actuacions que s'estan fent a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament.

Sens dubte, sempre hi ha coses per fer, i no hi ha cap llei que es compleixi estrictament i que acabi de solucionar tots els problemes. Les coses són dinàmiques, no són estàtiques, i això significa que contínuament s'han de fer modificacions. Però és cert que, tant a nivell dels residus com a nivell de sanejament d'aigua, s'ha avançat molt considerablement. En canvi, la Llei que es presenta avui pensem que té un sostre més baix, que té alguns punts perquè es puguin escapolir aquelles persones o aquelles empreses que emeten focus contaminants, del seu compliment, i per tant, pensem que aquesta pota, doncs, no ha acabat d'estar ben solucionada.

I si es mira en el global, no deixa de produir una certa sorpresa. No deixa de produir una certa sorpresa perquè no és en la línia del que s'ha anat fent en el Departament. I probablement això ha estat així perquè sobre

aquesta Llei hi ha l'ombra allargada d'un altre departament, d'un departament d'una sensibilitat ambiental propera a èpsilon, és a dir, aquell número infradecimal que s'utilitza per dir..., per no acabar de dir «zero absolut».

A nosaltres ens preocupa, per exemple, que es produïxi el recent accident d'Uquifa, a Sant Celoni, però també voldríem recordar el no tan llunyà accident d'Erkimia, de Flix, l'encara menys llunyà accident del port de Barcelona o, per exemple, el de Tolrà, a Castellar del Vallès. Tots aquests accidents, vinculats moltes vegades a les indústries de la química del clor, han posat en perill real la ciutadania dels Països Catalans. Fixin-se, si no: aquests dies s'ha dit que l'accident que s'ha produït a Uquifa ha estat cinc vegades menys important que el que es va produir a Erkimia. Quina ha estat la diferència? La diferència ha estat que vam tenir la sort que en l'accident que es va produir a Erkimia era hivern i les finestres estaven tancades. Què hauria passat en un accident cinc vegades més important que el que s'ha produït recentment a Sant Celoni si ens hagués agafat una nit d'estiu, amb les finestres obertes i la gent al carrer? I d'això hi ha un departament que en té competències directes i hi ha un cos d'inspecció que té competències directes: el Departament és el Departament d'Indústria i Energia, i el cos d'inspecció és el de Seguretat Industrial.

A vegades es cau en –si em permeten l'expressió– esoterisme valvular: quan hi ha un accident com per exemple el de Flix, tothom es pregunta si hi havien o no hi havien totes les vàlvules que hi havien d'haver. Però això és secundari, perquè, per sobre de les vàlvules, hi ha el sentit comú. I la pregunta és: com és possible que, per exemple, a Uquifa hi hagués al costat dos tancs que, si interaccionen, poden produir un núvol tòxic. Això ja és una qüestió de sentit comú, això ja és una qüestió de disseny.

Nosaltres pensem, per tant, que el punt d'aquesta Llei, el que és la línia medullar d'aquesta Llei, és inferior, notablement inferior, a la Llei de residus i a les tasques que s'han anat fent a nivell de sanejament. No és, però, una mala llei; no ho és perquè significa també un avenç, però no significa un avenç tan important com havia significat en altres ocasions. Probablement aquesta Llei feia massa temps que estava en el calaix. Possiblement aquesta llei ha trobat massa impediments per poder sortir a la llum pública, i poc a poc ha anat quedant endarrerida en funció del que s'havia d'haver anat fent.

Nosaltres, però, estem satisfets d'algunes esmenes que se'ns han incorporat. Pensem que, efectivament, és bo que hi hagi una xarxa de vigilància i previsió de contaminació atmosfèrica a Catalunya que estigui consolidada, però la pregunta és la que els feia abans: de què serveix tenir una xarxa tan completa, si després representants d'inspecció, de Seguretat Industrial, deixen posar com a veïns dos dipòsits, unes conduccions d'elements que en entrar en contacte poden produir núvols tòxics?

Tot plegat pensem, realment, que en els temes ambientals i de contaminació atmosfèrica encara s'hauria

d'avançar força, no només perquè estem en un país molt industrialitzat, sinó perquè és el punt en què a nivell global del planeta es generen les crisis ambientals més importants. Repassin, si no, mentalment tota la qüestió de l'*smog* fotoquímic, tota la qüestió del canvi climàtic, tota la qüestió de l'afebliment de la capa d'ozó, tots aquests elements que preocupen a nivell global.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

Només aclarir una cosa final, que és el motiu d'aquesta intervenció, i és el sentit del vot. El motiu és que sovint, i més quan es fa una modificació de llei, com que es voten els articles per separat i d'una banda hi ha un article, que és la modificació de quatre o cinc articles, a vegades s'acaba induint a la confusió i ben bé no se sap quin és el posicionament d'un partit, perquè en els articles on no s'han presentat esmenes s'ha votat a favor i en els que no, doncs, s'opta per altres opcions. Nosaltres voldríem dir que la nostra posició en aquesta Proposició no de llei és de satisfacció perquè s'hagi modificat, però que considerem que s'ha modificat insuficientment pel moment en què estem, que no deixa de ser cap altre que el final del segle XX.

Moltes gràcies.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Molt breument, em voldria dirigir als il·lustres senyores i senyors diputats i evidentment a l'honorable conseller. Acabem d'aprovar la modificació d'alguns articles de la Llei 22/1983. És evident que la protecció de l'ambient atmosfèric constitueix un dels factors cabdals dins de l'àmbit de l'acció pública de protecció del medi ambient. Des de l'aprovació de la Llei s'han modificat substancialment les polítiques i les estratègies d'actuació en matèria de medi ambient a casa nostra. A Catalunya s'ha avançat molt, donats els avenços científics i tecnològics, així com per la creixent conscienciació social i la incorporació del dret ambiental a la Comunitat Europea. Per tant, ha estat necessari –i així ho hem vist– revisar la Llei per tal de modernitzar-nos, tal com hi ha fet vostè esment, honorable conseller, en la presentació del Projecte de llei.

Per una altra banda, també s'han modificat els sistemes de relació i participació dels ens locals mitjançant les lleis aprovades d'organització territorial de Catalunya i la tendència i voluntat d'aquesta modificació és i ha anat de millor control, de prevenció o de reduir en el seu origen totes les emissions. També, evidentment –com tots coneixem–, la vigilància per tal de millorar la qualitat en l'aire i deixar molt clares les competències en matèria de sancions.

El Grup Parlamentari Popular hem introduït divuit esmenes, de les quals tres varen ser retirades; la meitat

d'elles, aprovades en comissió; la resta, aprovades avui mitjançant transaccions directes o compartides amb altres grups presents a la cambra. Per tant, el Grup Popular hem donat el nostre suport al Projecte de llei de modificació de la Llei de protecció de l'ambient atmosfèric.

Desitgem, evidentment –les errades són humanes i els accidents passen, no solament a la indústria sinó també en el món del transport–, que un dia com avui tan important, el dia 5 de juny, Dia del Medi Ambient, serveixi amb aquest Projecte de llei per, encara, millorar totes les qüestions que, moltes vegades, humanament, es cometien.

Només em resta agrair al Departament de Medi Ambient, a vostè, honorable conseller, totes les dades facilitades als ponents i evidentment, com no, als senyors Espadaler per la seva bona predisposició en tot moment per tal de poder arribar al màxim consens.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller que avui està present, aquest dia 5 de juny de 1996, en què veritablement el que hem realitzat ha sigut la modificació d'un text legislatiu ja aprovat l'any 1983 i que aleshores, com he mencionat en el transcurs del debat d'avui, s'anunciava com «de sanitat ambiental», perquè cal recordar que no fa massa anys aquest era un àmbit que tenia un concepte més aviat de protecció de la salut pública que no tant un àmbit molt més ampli que pretenen tenir en aquests moments les polítiques mediambientals.

Però, de forma molt breu, voldria dir-los que els objectius de la Llei que s'explicitaven aleshores en el preàmbul 3 eren restaurar l'ambient atmosfèric, prevenir la qualitat del medi mitjançant l'elaboració de mapes de capacitat i vulnerabilitat, i la protecció de la qualitat del medi atmosfèric mitjançant mesures de dissuasió. La Generalitat s'obligava aleshores a una sèrie d'actuacions explicitades en el seu article 12 i, en el seu article 15, creava el Fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric.

Sempre hem trobat a faltar en la proposta de modificació d'aquesta Llei el balanç d'aquests quasi tretze anys d'existència d'aquesta Llei. La Llei ha sofert durant aquests tretze anys una única modificació, modificació conjuntural i obligada en el moment que es va crear el Departament de Medi Ambient per tal d'adaptar-li les competències que la Llei preveia aleshores en d'altres departaments, però en canvi no n'ha sofert cap altra, de modificació, i no s'ha produït la presentació d'un balanç seriós del que s'ha fet durant aquests tretze anys: quins són els problemes que ha resolt l'acció administrativa; quins s'han resol com a conseqüència a vegades de la crisi industrial i del tancament de les indústries

es per altres raons que no són, precisament, les de disciplina mediambiental; quins són els aspectes normatius pendents encara de desenvolupament d'aquella Llei del 83; quins problemes persisteixen; quins nous problemes han aparegut o s'han detectat. No s'ha fet, doncs, un balanç en aquest sentit que hauríem volgut.

I per contra, creiem que els criteris de modificació de la Llei, tot i que benvinguts siguin perquè en alguns casos adaptin, adequin a la situació, modernitzen el concepte de medi ambient, però és un text legal que, si veritablement indica les prioritats del Departament, hem d'entendre que les prioritats no són massa globalitzadores, sinó que són fonamentalment qüestions relatives a la titularitat dels elements que configuren la xarxa de vigilància, el tema del control unidireccional dels fluxos d'informació o un cert increment en la facultat sancionadora, lògic per a l'evolució dels temes i de les quanties a imposar.

Els reptes a afrontar, creiem nosaltres, des del 83 fins ara, que ha plogut molt, veritablement, en aquests tretze anys, mereixen –tal com s'ha dit– un balanç de les coses fetes i de les pendents de fer; però, a més, el coneixement dels temes ambientals ha evolucionat de forma decisiva en aspectes que des de Rio són un lloc comú. A la fonamental i clàssica preocupació per la relació entre qualitat atmosfèrica i salut s'hi han afegit aspectes relatius al canvi climàtic o a l'alteració, aspectes que la Llei ara menciona bastant de passada, després d'incorporar-los en l'exposició de motius per transaccionar amb esmenes de l'oposició, però que no en feia ni tan sols menció. La modificació de la Llei hauria d'haver estat, al nostre entendre, de concepció més àmplia, basada en els problemes reals que tenim tant per intentar superar aquells que queden pendents de la concepció de la Llei del 83 com en aspectes que la moderna política ambiental exigeix.

Hem insistit durant el tràmit parlamentari que els plantejaments de futur de la política de qualitat en el medi atmosfèric s'han de fer amb instruments que permetin saber on anem, com anem, com anar-hi de veritat i avaluar-ne els resultats, i hem proposat la redacció d'un pla de qualitat atmosfèrica, qüestió que ha estat avui rebutjada novament en aquesta cambra tot dient-nos que és per si mateix ja a la Llei aquest pla de qualitat atmosfèrica. Però nosaltres no només plantejàvem el pla, sinó definir els instruments financers i de gestió per assolir-ne en un termini breu els resultats i avaluar aquests resultats. I la veritat és que la tendència de les darreres retallades pressupostàries ens fa patir que no només no serem capaços de fer altres accions en temes mediambientals, que tampoc se'ls ha acabat de definir instruments financers, sinó que novament hem aprovat un instrument que no defineix prou clarament com es finançarà la seva aplicació.

Per contra, el debat s'ha centrat en el que ja hem dit que semblaven les preocupacions fonamentals: la titularitat de la xarxa, la dificultat per acceptar una xarxa pública de titularitat compartida amb l'Administració local, el control de fluxos d'informació i resoldre alguns aspectes de capacitat sancionadora.

Malgrat tot, hem d'acceptar que en el redactat final s'hi han incorporat moltes peticions dels grups de l'oposició, hem d'acceptar que hi ha hagut una bona voluntat de consens; m'agradaria aprofitar per dir-li al senyor Espadaler que jo no he dit que les transaccionals s'accepten senzillament perquè les presenta Convergència i Unió, sinó perquè en el marc del debat parlamentari s'ha de ser conscient de quan es pot aprovar encara que sigui la meitat del que es proposa perquè hi ha suport majoritari de la cambra, i per tant dir-li que el consens hi ha sigut, el debat, la relació ha estat cordial i les incorporacions han sigut múltiples, però que nosaltres pensem que calia fer un plantejament més ampli, com s'està fent en altres àmbits d'Europa, per exemple, doncs, a llocs propers, com la llei que s'ha aprovat darrerament a França en aquesta matèria. I per tant, els proposem, si els sembla –i acabo amb això–, que donéssim a aquesta modificació de la Llei del 83, per tant aquest text modificat que avui hem aprovat, un cert caràcter temporal, mentre s'elabora una nova llei sobre l'aire i la utilització racional de l'energia que incorpori plans de mobilitat urbana –qüestió que no es toca i que és un tema fonamental en la nostra societat–, el tema de relació entre urbanisme i medi ambient, el tema de salut pública i utilització racional de l'energia.

Si em permeten, dir-li al senyor conseller que si l'acte d'avui no és un acomiadament de les seves responsabilitats, si hem de fer cas a la rumorologia i al que s'ha publicat a la premsa, li recomanariem que comencés a treballar en aquest camp de fer una llei de concepció molt més àmplia que incorporés aquests elements tan importants com són la mobilitat urbana, la relació urbanisme - medi ambient, salut pública i utilització racional de l'energia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la motivació de vot, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. En començar tot el procés de debat aquí en el Ple, el conseller ens ha manifestat que aquesta modificació de llei responia a quatre objectius generals: l'un, el d'ordenar la xarxa; el segon, d'introduir l'autorització prèvia de les emissions; el tercer, d'introduir els plans de descontaminació gradual, i el quart, doncs, d'articular d'una manera coherent i millorar el que era el règim sancionador de la Llei. Aquests entenc que són quatre objectius que han estat aconplastats, que han arribat a bon port i que hi han arribat –i això és el més important i el que voldria subratllar en aquesta darrera intervenció–, hi han arribat, doncs, gràcies a l'esforç de tots plegats. I a mi m'agradaria agrair, doncs, l'esforç dels ponents de tots els grups aquí representats que han permès transaccionar, entre esmenes aprovades i transaccionades, el 74% de les esmenes presentades; és un projecte que neix amb vuitanta-set esmenes i finalment, doncs, acaba que només són rebutjades un total de setze esmenes. Em sembla que, en comparació amb molts altres projectes que hem anat substanciant en aquesta cambra,

estaríem en els llocs de màxim consens. Això em sembla que és positiu, en definitiva positiu per al medi ambient i per a l'ambient atmosfèric d'aquest país i més en un dia com el dia d'avui, el Dia Mundial del Medi Ambient.

Simplement, a més a més d'agrair l'esforç negociador que han fet tots els ponents, agrair també al lletrat senyor Muro, doncs, el seu consell, molts d'ells –tampoc n'erem experts, en matèria legislativa–, i agrair també, evidentment, al conseller i a la gent de la Conselleria, el senyor Pere Torras, el director general senyor Fuentes i els lletrats Soy i Òscar Castañon, als quals sóc conscient que he molestat en més d'una i de dues ocasions.

Simplement subratllar una vegada més el consens; el 74% de les esmenes, d'una o altra manera, directament o indirectament incorporades, em sembla que dona prou garanties a aquest text legal que acabem d'aprovar en el dia d'avui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei del Programa de la renda mínima d'inserció (presa en consideració)

Passem al segon punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei del Programa de la renda mínima d'inserció, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la Proposició de llei, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol per un espai màxim de quinze minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per defensar la Proposició de llei del Programa de la renda mínima d'inserció amb la satisfacció de saber que aquesta és una voluntat no només del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds i d'altres grups d'aquesta cambra, com em consta que s'expressarà a la seva votació després, sinó també d'una bona part de la societat catalana que des de fa molts anys ha reclamat l'existència d'una llei, d'una llei que reguli una prestació social complementària d'altres, una prestació bàsica per a aquelles persones que menys tenen en la nostra societat.

En aquest sentit, aquesta reclamació ja la vam fer fa sis anys, set anys per ser més exactes, en unes jornades organitzades per Aprise, Acció Solidària contra l'Atur, Càritas, Justícia i Pau i Cristianisme i Justícia, unes jornades sobre el Quart Món a Catalunya –les sisenes–, que reclamaven una llei de la renda mínima d'inserció. He volgut fer aquesta cita perquè crec que és just reclamar, perquè en aquesta temàtica el Govern de la Generalitat va a remolc del que reclamen i demanen moltes entitats i molta gent de la societat catalana. També els sindicats, que amb la seva pressió van aconseguir un

acord l'any 90 que va fer possible l'inici del programa. També la pressió dels grups parlamentaris, en aquest cas el nostre, que també l'any 90 va presentar ja llavors, el febrer del 90, una proposició de llei per regular, per establir la renda mínima d'inserció, proposició de llei que no es va arribar a debatre mai perquè el Govern, al cap de sis mesos de l'entrada d'aquesta proposició de llei, va decidir posar en marxa el programa. Sembla que és just reclamar, quan parlem d'aquest antecedent, reclamar i d'alguna forma explicitar clarament una actitud més viva del Govern, una actitud més contundent, menys..., com diríem?, una actitud menys d'anar a remolc del que demana la societat, perquè d'alguna forma s'avanci a les necessitats que existeixen.

En aquests moments de la intervenció voldria, i en relació amb aquests temes de què parlàvem, dels antecedents, fer un reconeixement a en Joan Garcia Nieto, que va ser una de les persones que en aquesta societat nostra més va impulsar aquesta idea; crec que és just fer aquest reconeixement.

L'any 90, com deia, finalment el Govern va posar en marxa un programa de renda mínima d'inserció, un programa que hem valorat –i cada vegada que he pujat a aquesta tribuna ho he dit– positivament; un programa que serveix i que té com a objectiu fonamental realitzar un conjunt d'actuacions coordinades, destinades a ajudar les persones sense mitjans suficients per atendre les seves necessitats bàsiques tot facilitant la seva inserció laboral i social; un programa que no només és una prestació econòmica, i així és voluntat de les persones que l'hem reclamat, que hi hem insistit i que hem treballat en aquest programa; té un conjunt d'actuacions que van des d'una prestació econòmica fins a prestacions d'urgència, accions d'informació i sensibilització per tots els recursos socials que existeixen per a la seva bona utilització; accions de suport personal a la integració social i laboral; accions de formació. Per tant, és important remarcar aquest aspecte, perquè la inserció social i laboral no només s'obté a partir d'una prestació econòmica, sinó a partir d'un treball social fet per molts ajuntaments, fet per moltes entitats i impulsat per la Generalitat.

Voldria dir que l'experiència és positiva; no és una valoració del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds; és una valoració que fan també els ajuntaments i les entitats que en un primer document que va elaborar el Govern l'any 94, de valoració, quedava palesa, aquesta bona acollida del programa. He de dir, com a part d'aquest primer balanç, que hi ha una dada rellevant a tenir en compte i que en aquest Parlament políticament ens interessa, i és que en principi aquesta prestació s'adreçava a persones que no tenien pràcticament res, persones sovint molt vinculades amb la marginació, i que en qualsevol cas es podien anomenar dintre del sector de «pobresa severa», amb un important grau de marginació.

Una de les primeres conclusions a retenir –i això ens afecta, perquè ens afecta per les decisions que puguem prendre avui, però ens afecta per les votacions que fem en el Congrés dels Diputats, o quan discutim els pressupostos de la Generalitat, o altres polítiques–, una de les primeres conclusions és que, de la tipologia de per-

sones usuàries d'aquest programa, en destaquen dos grups que no són el grup que inicialment va motivar la posada en marxa d'aquest programa. Dels estudis fets es demostra que el 23%, el primer estudi, i el segon, el 27%, de les persones que s'acullen a la renda mínima d'inserció són persones que no tenen problemes d'inserció social, sinó que tenen problemes estrictament laborals. Moltes vegades –això ho diu un document de la Generalitat– són persones que han deixat de percebre prestacions d'atur, per exemple, prestacions per desocupació, i han hagut de recórrer a l'únic subsidi per al qual tenien possibilitats, que era el subsidi del PIRMI, però no són persones que ni per les seves condicions, ni per la seva situació cultural, ni per la seva situació familiar, estiguin en la marginació. I en canvi, han de recórrer a un programa adreçat teòricament a aquests sectors, precisament perquè fallen altres mecanismes de protecció social. I les votacions d'alguns grups d'aquesta cambra al Congrés dels Diputats són corresponsables d'aquesta situació. Per tant, no anem a fer la fallàcia, a vegades, de dir aquí que estem molt d'acord amb un programa i amb una problemàtica i votar al Congrés dels Diputats lleis que afavoreixen precisament el que els estic dient, i és que sectors socials s'hagin desplaçat cap a prestacions que no serien, en principi, adequades per a aquests sectors.

La segona tipologia de persones que estan més, diguem-ne, demanant aquesta prestació són dones que viuen soles i tenen criatures al seu càrrec. Moltes vegades són dones –també són persones– que no tenen situacions de marginació: el que tenen són problemes econòmics, de sobreviure amb el que significa atendre criatures i no tenir pràcticament cap font d'ingressos.

Dit això, podem dir –i hi insisteixo– que el context de la crisi econòmica que s'ha viscut i el context polític de reducció d'algunes prestacions socials fan necessari, avui també, replantejar el mateix PIRMI com a tal, no? I jo voldria, en aquest moment, llegir una opinió que no només era d'aquesta diputada, sinó una opinió que expressava un alt càrrec del Departament de Benestar Social a un mitjà de comunicació, i deia –es referia al PIRMI–: «L'increment és notable i clarament atribuïble als efectes de la crisi econòmica i a les restriccions establertes en els subsidis d'atur. El PIRMI és sols un indicador més, però tots els serveis socials sofriran l'increment d'una demanda que, si no es modifica la política econòmica, podrà arribar a proporcions molt i molt elevades.» Per tant, una mica, el que avui estem analitzant són també les conseqüències d'una política econòmica que no només les percebem nosaltres, sinó persones que el gestionen directament, aquest recurs.

Les dades –un cert balanç de dades– ens poden situar que, en cinc anys, s'han acollit al programa 36.219 persones; a finals del 95 hi estaven acollides 19.763. La prestació econòmica ha estat, des de l'any 91 fins a l'any 95, de 37.000 pessetes com a prestació bàsica, més la prestació complementària, i he de dir que el Grup d'Iniciativa - Els Verds hem reclamat insistentment en aquest Parlament que hi hagués una regulació objectiva que permetés que cada any, com a mínim, s'incrementés aquesta prestació amb l'IPC. Ho hem dit, ho hem debatut, hi hem insistit... No pot ser que deba-

tem pressupostos durant cinc anys i s'incrementi tot –les fotocòpies, la benzina, el funcionament general de l'Administració–, i una prestació bàsica com és la renda mínima, durant cinc anys hagi estat absolutament congelada.

Crec que altres conclusions del balanç del treball fet –i que també, hi insisteixo, formen part no només de la meua opinió, sinó del que han pogut analitzar els ajuntaments i les entitats socials– són que tenen alguns punts febles, aquesta prestació i aquest programa. En part es reflecteixen, aquests punts febles, fonamentalment en la inserció laboral –que no ha pogut ser assolida en la seva totalitat– i moltes vegades perquè els recursos laborals que es posen en funcionament no són necessàriament els que la gent necessita. Aquí hi ha una certa inadequació entre els recursos laborals que existeixen, i que d'alguna forma es programen per a aquest sector, i la necessitat d'aquesta població. Una altra insuficiència és que hi ha una certa inadequació de recursos econòmics humans que es necessiten per al programa. I jo, dit això, voldria dir que de vegades l'ascensió de la cobertura bàsica de l'atenció primària dels ajuntaments, que és fonamental per tramitar les rendes mínimes i per fer el seguiment d'aquestes persones, és avui insuficient. És clar, això és especialment punyent quan ens consta, en aquest Parlament, que la Conselleria de Benestar Social està fent una negociació amb els ajuntaments per als convenis de l'any 96, on es planteja una reducció del 8% de la partida per a atenció primària. És clar, això és incongruent. Estem plantejant un programa fonamental, que és el PIRMI; estem detectant que és fonamental, perquè es pugui aplicar, la bona implantació i l'adequada implantació de l'atenció primària, i anem a negociar un conveni a la baixa del 8% de l'atenció primària, recurs essencial per poder implantar en bones condicions la renda mínima d'inserció.

Una altra insuficiència que també es detecta és, per exemple, la manca d'ajudes públiques, o d'una política pública més clara, en «vivenda» o en beques d'escoles-bressol. Tots aquests recursos són fonamentals perquè veritablement un programa que es dissenya pugui dur-se a la pràctica en bones condicions. També es reclama una millor gestió del PIRMI quant a relació i interrelació entre entitats, món local i Generalitat. Situat en aquest punt, jo crec que és obligat recordar que el president Pujol, en aquesta cambra, en el debat d'investidura, tot i fer una valoració positiva del recurs de la renda mínima d'inserció, es va comprometre solemnement, en el debat d'investidura –va ser dels poquíssims compromisos que va agafar, concrets–, es va comprometre a presentar una llei a aquest Parlament. I jo he de dir que, tot i que en el programa electoral de Convergència i Unió de l'any 92 ja hi constava, tot i aquest compromís solemne, a hores d'ara, el 5 de juny del 96, aquest Parlament no ha entrat cap projecte de llei. I a aquesta diputada no li consta que en els cercles, diguem-ne, de serveis socials, el Consell de Serveis Socials, etcètera, hi hagi cap avantprojecte que estigui en discussió. Per tant, és un incompliment reiterat d'un compromís, i avui els donem l'oportunitat, a partir d'una proposta del nostre Grup, que segur que és molt millorable –ho diem sempre quan presentem una pro-

posició de llei, però jo n'estic convençuda, en aquest cas—, que vostès puguin —en aquest cas, el Govern—, a partir d'admetre la nostra Proposició de llei, fer un debat en aquest Parlament que ens permeti, en un termini breu, tenir una llei de la renda mínima d'inserció.

Per quin motiu cal aquesta llei, per què és important tenir-la? Fonamentalment, per dues grans coses: en primer lloc, perquè una llei, el que fa és reconèixer un dret. A hores d'ara tenim una renda mínima que està regulada per un decret. Nosaltres pensem que, per consolidar aquesta prestació econòmica, per consolidar aquesta actuació d'inserció social, fa falta una llei, perquè deixa de tenir, així, un caire de provisionalitat i passa a ser un dret, un dret consolidat i un dret que s'expressa amb una prestació social complementària de les que ja existeixen. Per tant, és fonamental, perquè aquesta prestació tingui reconeixement de dret, que es reguli per llei. Aquesta seria una primera gran raó. I la segona gran raó és que cal millorar, a la llum de l'experiència, cinc aspectes clau per respondre millor a les necessitats actuals; o sigui, tenim una experiència de cinc anys, tenim una experiència que —hi insisteixo— valorem en general positivament, però a hores d'ara, a l'hora de fer un balanç, estem en condicions de dir: «Quins aspectes hauria de tenir la llei, que haurien de millorar aquesta prestació?»

Per a nosaltres n'hi ha cinc, de fonamentals. Quins són? El primer, és bàsic que ampliem l'edat per respondre millor a les necessitats d'avui de gent que està afectada per situacions de pobresa. Aquesta afirmació agafa força després d'analitzar l'informe de Càritas, un informe presentat recentment, fa tot just dos mesos, per aquesta entitat; un informe que evidencia que, a casa nostra, a la província de Barcelona en concret, hi ha 618.000 persones que estan en situació de pobresa, la mitjana d'edat de les quals és de trenta-tres anys. Aquesta és una dada molt important. Del sector més pobre, més pobre, aquelles persones que viuen per sota de 18.700 pessetes —són 126.000 persones—, d'edat mitjana tenen vint-i-cinc anys, i hi ha una punta de persones pobres que se situa a l'entorn de vint-i-un anys. Òbviament, si nosaltres tenim un recurs per fer front a la pobresa, que se situa entre els vint-i-cinc i els seixanta-cinc anys, hi ha un sector de la població afectada, i que aquestes dades ens indiquen amb claredat que és un sector potent des del punt de vista del conjunt de la societat com a persones pobres, no podem tenir un recurs que no hi doni resposta. La nostra Proposició de llei planteja que s'hi puguin acollir persones des de l'edat laboral. Evidentment, aquesta necessitat potser fa uns anys no la detectàvem amb la mateixa força, però com bé va reconèixer el conseller responent una interpellació, l'altre dia, de la senyora Barenys, la realitat de la pobresa canvia i un dels tocs d'alerta que ens fa l'estudi de Càritas és dir: «La gent jove, en aquests moments, és un dels sectors susceptibles d'entrar en processos de pobresa.» Per tant, la renda mínima ha de respondre, segur, a aquesta problemàtica.

Un segon canvi fonamental per al nostre Grup Parlamentari seria fixar una fórmula en relació amb la quantia econòmica que eviti l'actual arbitrarietat. No pot ser que succeeixi el que ha succeït fins ara, que s'ha pogut

estar cinc anys una prestació congelada, aparentment sense cap argumentació, sols augmentar-la 2.000 pessetes... Amb base en què? Amb base en «cinc anys congelada, ara l'augmentem...»? No, nosaltres fixem, proposem —això és discutible, fins i tot hi ha gent que considera que potser no és la manera més adequada—, proposem que sigui el 75% del salari mínim interprofessional; avui serien 49.000 pessetes. Això —hi insisteixo— és discutible, que siguin 49.000 o que siguin 45.000, perquè sobretot s'ha de tenir en compte el cost, la quantia, millor dit, de les altres prestacions socials, per no fer greuges comparatius; però el que sí que em sembla més important de dir és que hi hagi una regulació objectiva, i que decidim, per exemple, que s'incrementarà segons l'IPC, cada any, en el pressupost, o segons altres criteris. Però que això no quedi a l'arbitrarietat del Govern.

Un tercer aspecte que cal millorar és la millora de les prestacions d'urgència, i en aquest sentit voldríem dir que hem de ser conscients que les prestacions d'urgència no són prestacions, moltes vegades, puntuals, sinó que són prestacions que, encara que es reclamin d'urgència, ho són per a les persones que ho viuen, però s'han d'anar mantenint en el temps. Posem, per exemple, el cas de l'habitatge. Això, avui, ho assumeix l'Administració local. Creiem que això hauria de formar part del paquet que es convenia entre la Generalitat i l'Administració local, i establir unes quanties, establir uns sistemes perquè aquesta prestació sigui més estable i al mateix temps sigui assumida més directament per la Generalitat.

Un quart aspecte: hem de ser capaços d'adaptar les intervencions a les necessitats dels diferents col·lectius. I en aquest sentit voldria fer esment, molt ràpidament, d'una proposta que fa Comissions Obreres, amb un balanç exhaustiu que ha fet el sindicat de l'experiència d'aquests anys, on apunten clarament que les diferents tipologies de persones que han acudit al PIRMI fan palesa la necessitat de diferenciar el tipus d'intervenció. Cada vegada més, el PIR, el Programa individual de reinserció, ha de ser enormement individualitzat, perquè, si no, les necessitats de la gent no es veuen satisfetes.

En aquest sentit, ells plantegen tres grans grups —això també és discutible, però nosaltres creiem que és una bona proposta per treballar—: beneficiaris que necessiten actuacions dirigides a la inserció social i laboral; beneficiaris que necessiten, fonamentalment, gairebé exclusivament actuacions d'inserció social, i beneficiaris que necessiten gairebé exclusivament intervencions de reinserció social. Doncs, dirigir itineraris molt personalitzats amb recursos molt detallats i molt «permenoritzats», diguem-ne, per cada una d'aquestes tipologies seria un altre repte a plantejar.

El president

Hauria d'anar acabant...

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo, senyor president, amb una última qüestió que també pensem que s'hauria de millorar, que és reconèixer

xer el paper clau dels ajuntaments en aquest tipus de recurs. El paper dels ajuntaments hi és, hi estan treballant seriosament..., pensem que haurien d'estar més implicats en el consell..., nosaltres parlem d'un consell de direcció que, conjuntament amb la Generalitat, decidís a qui s'atorga el PIRMI i amb quines condicions, diguem-ne. Per tant, una major implicació del poder local, que de fet ja s'ho està prenent com una cosa molt pròpia i hi estan dedicant molts esforços.

Acabo dient que, òbviament –ja ho he dit al començament, però hi vull insistir–, aquest és un text millorable; és una proposició de llei que estic convençuda que, amb el debat en aquesta cambra, no només entre els grups parlamentaris, sinó amb les entitats socials i els ajuntaments que han treballat durant cinc anys amb un gran esforç per tirar endavant aquest programa, la podríem millorar. En qualsevol cas, jo confio que, donat que és una reclamació de molts sectors de la nostra societat, donat que Convergència i Unió ho té en el seu programa electoral i donat que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hi estem d'acord, això avui pugui prosperar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Hinojosa, per un temps límit de quinze minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora Imma Mayol, jo venia disposat a debatre amb vostè la seva Proposició de llei. Vostè fa un debat sobre la pobresa en què em treu arguments per al debat, perquè estic gairebé d'acord amb els seus arguments. Que la pobresa ha canviat, això ho saben molt bé els de Càritas, les persones de Càritas, que fa tants anys que estan per aquí i que ens ho vindran a explicar detalladament a la Comissió; això ho sabem tots. Però vostè ha fet avui una proposició no de llei per modificar..., una proposició de llei; és que en aquest Parlament hi han tantes proposicions no de llei que se't queda..., però aquesta és una proposició de llei, que vostè ens porta i que teòricament hauria de resoldre aquests problemes, jurídicament hauria de resoldre aquests problemes que vostè manifesta. Però no ha entrat en el tema de la Proposició de llei, no m'ho ha explicat, no m'ha dit com vol resoldre els problemes amb la seva Proposició de llei.

Miri, vostè sap, perquè ho ha dit, que el Decret 228/95 és el que està recollint les experiències d'aquests darrers anys del funcionament del PIRMI. El PIRMI ha anat evolucionant, i cada any, o cada dos anys, s'ha fet una reconducció: el Decret 114, el 213 i finalment, encara no fa un any, el 228/95. En l'exposició de motius del mateix Decret de què estem parlant es manifesten dues coses, que serien dues primeres conclusions. La primera: no hi ha cap buit legal; hi ha un decret que fa funcionar d'una determinada manera, que és la que ha aconsellat l'experiència, el PIRMI. I l'altra conclusió és que el mateix Decret, en la seva exposició de

motius, diu: «Abans d'emprendre la tasca de preparar una llei reguladora del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, agruparem tot el que s'ha fet fins ara.» És a dir, hi ha un compromís explícit del Govern per fer un Projecte de llei i portar-lo a aquest Parlament.

No ha passat un any des de la publicació d'aquest Decret. Per tant, estem a temps de presentar un projecte de llei; no estem..., no ens n'hem oblidat, no se n'ha oblidat el Govern. Vostè ha fet una exposició històrica, des d'on prové..., la prehistòria del PIRMI... Tot això, que està molt bé, no ens portarà sinó a confirmar que des que el PIRMI... Per cert, vam ser la segona comunitat autònoma que vam posar en marxa el PIRMI, o una cosa similar; tampoc ens vam endarrerir tant.

Però bé, anem al que ens interessa, i el que ens interessa és que Iniciativa - Els Verds ens presenta avui una proposta de llei i ens demana que la votem, i a nosaltres ens interessa entrar una mica en l'anàlisi del text de la Proposició de llei.

La Proposició de llei té una exposició de motius amb tres capítols, tres capítols amplis, dos dels quals són còpia literal del Decret –la qual cosa vol dir que valoren el Decret, perquè el recullen literalment en dos dels tres capítols de l'exposició de motius. Té tres títols i setze articles, literals..., bé, els articles quasi literals del Decret..., no és cap cosa que no s'hagi de fer; es pot fer, i això demostra que el Decret és un bon decret, perquè Iniciativa per Catalunya el recull, li dona forma, modifica dues o tres qüestions, de les quals parlarem, i diu: «Aquesta hauria de ser la llei.» Doncs, hem fet una bona tasca, que ens reconeix Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Què és el que modifica, què és el que ens proposa la senyora Mayol per modificar el Decret que està en funcionament? Doncs, el Decret, en l'article 6.1, diu que el Programa es desplegarà mitjançant una comissió interdepartamental del PIRMI, i els responsables són el Departament de Treball i de Benestar Social. Què ens diu Iniciativa per Catalunya? Doncs, en la seva Proposició, en l'article 5.2, ens diu: «El programa es desplegarà mitjançant una comissió de direcció del PIRMI, de naturalesa interdepartamental», i dona entrada al Departament de Sanitat i al Departament d'Ensenyament en la direcció del PIRMI. Bé, no ho sé, és discutible. Poden..., ho diu vostè en l'article 5.1... (*veus de fons*) –no, no, ja vinc, ja vinc–, però no ho diu en aquest; ho diu després, ho diu en un altre. És evident que aquí la introducció de Sanitat i d'Ensenyament és discutible, però podríem parlar d'aquest tema.

En l'article 6.2, diu el Decret: «La comissió interdepartamental es compondrà de sis...» –aquí és on parla d'ajuntaments–, «de sis vocals.» La senyora Mayol, en el seu 5.2, diu: «La comissió tindrà dotze vocals», no sis, dotze, i llavors fa una distribució que són els mateixos que hi havia més quatre per les associacions municipals i dos per les dues noves conselleries. I això seria una aspiració d'Iniciativa, també discutible, però podríem debatre sobre aquest tema: per què quatre...? En aquest moment, els haig de dir, senyors diputats i senyores diputades, que n'hi ha sis, hi ha sis representants

dels municipis en el PIRMI; la senyora Mayol en demana quatre. Després ja em dirà per què en demana quatre... M'ho demana perquè canvia d'òrgan, va a un òrgan de direcció. Però, la direcció del PIRMI, la llei pot modificar-la, però en aquest moment, fins que no es demostrï el contrari, no pot ser una direcció tan compartida, perquè els responsables dels pressupostos són qui són, i el responsable dels Pressupostos de la Generalitat serà sempre el Govern de la Generalitat. Per tant, difícilment podrà compartir aquesta responsabilitat; però podria ser un tema a debatre.

La senyora Mayol parla del 75%, que és l'altre gran..., o, com a mínim, és l'altre aspecte que ella ha mencionat de la seva Proposició de llei; parla del 75% del salari mínim interprofessional, que serien 48.690 pessetes, el 75%. Ara són 39.000 –parlo dels titulars. Ella diu: «49.000 pessetes» –més o menys–, «48.690, més 6.000 pessetes per cada membre adicional.» En l'actualitat són 39.000, més 6.000 pel primer i 4.000 pels restants. Escolti, senyora Imma Mayol, una i altra quantitat són insuficients, hi estem d'acord: una i altra són insuficients, tothom ens ho dirà; la gent amb aquest subsidi, doncs, continuarà estant en una situació de pobresa, etcètera. Però el que passa és que la quantitat ha de ser la que és, i és la que es pot, i no una altra –i no una altra. Si vostè suma les quantitats només del capítol econòmic, veurà que l'any passat el PIRMI ens va costar 3.600 milions de pessetes, i aquest any ens costarà al voltant de 4.000 –parlo de la prestació econòmica, no de tots els altres serveis, que, com vostè bé sap, hi són.

Vostè ha dit unes xifres, i jo en tinc unes altres. Jo tinc vuit mil titulars i dotze mil familiars, o sigui, unes vint mil persones que estan incloses en el programa PIRMI; m'és igual si són vint o són trenta: m'agradaria que fossin dues-centes mil, vull dir... No, m'agradaria que no hi hagués ningú, perquè seria senyal que no tenim persones en aquest llinar; però, si hi són, m'agradaria poder arribar a tots ells. Joestic d'acord que aquestes pèrdues s'han d'incrementar; fins i tot estaria d'acord a arribar a una fórmula no arbitrària d'increment. Però el PIRMI és nou, en definitiva, fa quatre o cinc anys... Encara no sabem el volum –no crec que ningú el pugui calcular– del cost que suposarà l'ampliació i la suma de les persones que poden anar demanant aquesta ajuda. Suposo que en el Projecte de llei això serà possible introduir-ho.

De totes maneres, fins aquí hem parlat del que diu la Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya... –és que, l'hàbit d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, l'haig de modificar per Iniciativa per Catalunya - Els Verds; això, el senyor Rafael Ribó sap que, després de deu anys, et queda. Però, m'interessa parlar, doncs, del que no diu la Proposició i que està en el Decret –està en el Decret. El Decret dóna un paper als consells comarcals. Allà on el Decret parla dels consells comarcals, el Projecte de llei els exclou; no hi ha cap paper a jugar pels consells comarcals. És cert que en l'apartat 3 de l'exposició de motius, a la lletra g, els menciona, menciona els sindicats majoritaris i els consells comarcals; però després a l'articulat se n'oblida. (Remor de veus.) Ja m'ho explicarà, jo no veig per què s'ha d'oblidar.

L'article 6.4 del Decret estableix el comitè de seguiment del programa, i diu que ha de constituir-se amb vint-i-una persones i diu quines persones o quines representacions han de tenir aquestes persones. I és aquí on es diu que n'hi haurà quatre de la Federació de Municipis, dos de l'Associació de Municipis, dos dels consells comarcals, dos per les entitats d'iniciativa, etcètera, etcètera; menciona els que hi han de ser. El Projecte parla que ha d'existir aquest..., manté aquest organisme, però no diu quines representacions hi han d'haver, no ho diu. Després em pot dir que això podria anar al reglament, però és que tampoc parla en cap lloc de reglament; parla d'ordres, autoritza el Govern a crear ordres, a fer ordres, però no reglaments. Es pot entendre que una ordre té el mateix valor que un reglament, no ho discuteixo, però en un article determinat de la Llei es pot dir que aquest comitè de seguiment estarà compost per ics persones, representants de determinades organitzacions, amb la qual cosa la seguretat jurídica que vostè demana per al programa queda perfectament lligada amb aquesta asseveració, dient que l'organisme, el comitè de seguiment, estarà format per associacions municipals, associacions ics, les que siguin. Vostè no ho diu. Bé. Només li ho esmento perquè el redactat d'una llei requereix molta cura i, quan s'agafa un decret o qualsevol altra llei –que això passa habitualment– i la vols copiar millorant-la, a vegades el que fas és que la copies i l'empitjores, perquè perds la visió del detall, i en aquest cas, senyora Mayol, jo crec que ha perdut –perdoni– el detall, i és important en una llei que el detall sigui absolutament tingut en compte.

De què més no parla el Projecte de llei? –que és la raó per la qual finalment li hauré de negar el nostre vot. Doncs, no parla, no mereix l'atenció del Projecte, a l'article 4 del Reglament, sobre requisits per ser sol·licitant de la prestació. En el Projecte de llei no es parla de quins requisits han de tenir les persones que demanen aquesta prestació, ni sobre els membres dels equips de treballadors socials, ni sobre les funcions dels professionals d'atenció primària, ni sobre la possibilitat de gestió directa dels determinats programes d'interès general que puguin fer les conselleries, ni sobre la creació de comissions de coordinació del PIRMI, d'àmbit local, municipal i comarcal, que el Decret sí que en parla; ni de l'article 10, que parla sobre el finançament del programa, ni de l'article 11 que parla sobre avaluació i resultat, ni sobre prestació d'urgència i rescabament. En la intervenció n'ha parlat, però en el Projecte no consta enlloc.

La Proposició de llei tampoc parla d'accions de suport a la inserció laboral; se n'ha oblidat. Tampoc de l'article 14, que parla del suport personal a la integració social; hi ha altres capítols del Decret que se n'ha oblidat, però és que són capítols importants, per nosaltres, bàsics.

Per tant, senyora Mayol, ja que se m'encén la llum, la llumeta, acabaré i acabaré dient-li que, malgrat la meua –no en dubti– bona voluntat de votar-li a favor, no li podré votar, però no li podré votar, a més per una altra raó, i és que el Govern sí que té –li fallen els seus serveis d'informació– un projecte de llei escrit.

Si avui aprovéssim el Projecte de Llei que ens presenta la senyora Mayol, estariem cometent un gravíssim error a més d'una indelicadesa —una indelicadesa—, perquè no l'ha pres en consideració, perquè no ha passat la seva Proposta de Llei, no ha passat per aquells òrgans consultius, que és absolutament necessari que hi passin. El senyor Ribó em diu: «la presa». Evidentment, després de la presa en consideració pot fer el mateix circuit, però si avui l'aprovéssim, crec que, com a mínim, seria una indelicadesa fer-ho. Però no és aquesta la raó per la qual li voto que no; li voto que no, finalment, perquè —com li dic— el Govern té un projecte de Llei escrit, en el seu entorn que treballa..., part d'alguns departaments, demani el Projecte de Llei; és aquest (*l'orador en mostra un exemplar*), és aquest, escrit, començarà a passar... Jo dubto que vostè no el tingui, l'hauria de tenir perquè els seus serveis d'informació haurien de ser, com a mínim, tan útils com els meus, i si no el té, senyora Mayol, jo faré que el tingui molt ràpidament.

Però el tenim. El que passa és que aquest és un projecte de Llei que no podem dir que el presentarem demà, perquè ha de passar —com vostè sap—, entre altres, pel Consell de Treball i el Consell..., tres instàncies, el Consell de Serveis Socials, el Comitè de Seguiment i el Consell de Treball. Després vindrà a aquest Parlament i farem un debat, i estic segur que amb moltes coincidències per resoldre aquest tema.

Perdoni, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels seus respectius grups, tenen en primer lloc la paraula el diputat senyor Bosch, del Grup d'Esquerra... (*La senyora Mayol i Beltran demana per parlar.*) Senyora Imma Mayol, no està previst un torn de...

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president...

El president

Per què em demana la paraula?

La Sra. Mayol i Beltran

Demano la paraula sobre la base de l'article 66.3 del Reglament, per contradiccions.

El president

Té un minut per explicar les contradiccions.

La Sra. Mayol i Beltran

El senyor Hinojosa, com que no tenia molts arguments, ha hagut de fer tota la seva argumentació sobre la base d'una contradicció: vostè diu..., és clar, jo no he fet la intervenció que vostè volia, i jo no he explicat el contingut de la meua Proposició de Llei, de la nostra Proposició de Llei, però jo sí que he argumentat —i vostè diu que no ho he fet, jo per això l'he volgut contestar— per què presentàvem la Proposició de Llei. Jo he explicat

que presentàvem la Proposició de Llei perquè cal una llei, i vostè ha dit que jo això no ho havia explicat. I a vostè no se li escapa, perquè té un bon coneixement del que és el funcionament parlamentari i institucional, la diferència que hi ha entre un decret i una llei, i el que tampoc se li escapa és la diferència entre una presa en consideració i aprovar un projecte.

Per tant, vostè sap perfectament que tota la seva argumentació ha estat contradir el contingut de la nostra Proposició de Llei, quan jo he dit a bastament que això era millorable i que confiava que l'aportació de tots vostès —i també, òbviament, la seva— milloraria el nostre text.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Bosch, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, només una...

El president

Mig minut.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Mig minut. Només per dir-li, senyora Mayol, que jo havia de contradir; evidentment he fet un torn en contra per explicar-li que el seu Projecte de Llei era invotable. Simplement per això; he hagut de fer el torn en contra. No he fet cap al·lusió personal; era invotable per nosaltres. No he fet cap al·lusió ni personal..., sinó que he argumentat contra el seu Projecte, que em sembla que no és vàlid. Punt.

El president

El senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un cop més, el Parlament de Catalunya té ocasió de parlar sobre un tema tan important i greu per al nostre país com és el de la pobresa i l'exclusió social. Tornem a parlar, a discutir al voltant de la lluita per eradicar-la.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens proposa un text articulat sobre el Programa de la renda mínima d'inserció, per tal de convertir un servei que en aquests moments és regulat per un decret, en una llei, dictada pel mateix Parlament. El que avui se'ns demana és que li donem suport; que aquest text pugui ser pres en consideració i que el puguem començar a discutir tot seguint els tràmits parlamentaris habituals i marcats pel Reglament de la cambra.

La Proposició de Llei, avui, aquí, arriba quan s'acaben de complir els sis anys de la promulgació del Decret 144/90, del 28 de maig, de creació de la renda mínima

d'inserció, i quan en farà un, d'aquí a pocs dies, del Decret de modificació de l'anterior, el 228/95, de 25 de juliol. Uns terminis prou llargs com per poder haver fet a fons una avaluació de la seva aplicació.

S'han fet unes avaluacions que no només les ha fet el Govern, ni tampoc les anàlisis que han pogut fer els grups parlamentaris. Hi ha hagut universitats i entitats diverses que han fet estudis i informes prou explícits i útils per decidir-nos, d'una vegada, a discutir a fons la política que representa la renda mínima d'inserció, i cercar vies de l'acord, per tal de poder, entre tots, aportar a la nostra societat un text legislatiu que reguli i apliqui el dret de les ciutadanes i dels ciutadans a disposar d'uns mínims recursos de supervivència i les ajudes necessàries per permetre la plena integració laboral i social d'aquelles persones que avui viuen en situació d'exclusió. El PIRMI, a parer nostre, ha estat i és una experiència útil i interessant i un bon inici d'un servei a la societat que cal millorar i desenvolupar sense cap mena de retard. Ara bé, volem deixar clares algunes línies de modificacions que cal afrontar amb tota urgència.

A parer nostre, en primer lloc, hem de convertir el Decret en llei, prèvia discussió, evidentment, en aquest Parlament, cosa que ara estem decidint en aquests moments. En segon lloc, s'han de buscar mesures per evitar que la gent en atur de llarga durada i sense prestació de l'Inem hagi de demanar una renda d'inserció, perquè han de tenir altres vies d'ajuda que en aquests moments, desgraciadament, no tenen. Cal establir, també, un pla especial per a les persones amb més grau de degradació i de marginació a les quals l'actual plantejament del PIRMI sovint no arriba.

Cal potenciar més i millor les empreses d'economia social; cal actualitzar, automàticament, l'import de la renda cada any i no congelar-la; cal traspasar competències i recursos a ajuntaments i consells comarcals i incloure'ls en els òrgans de coordinació i direcció del PIRMI, lloc on ara no són. Cal ampliar els recursos humans i tècnics i també les partides pressupostàries, cal establir una *ratio* per a professionals que tramiten la renda mínima d'inserció, cal evitar la saturació i burocratització del treball social, com passa actualment; cal reduir els tràmits i els terminis i, si cal, acordar una aprovació provisional a l'espera de la decisió definitiva per solucionar els casos més greus i més urgents, coordinar la resta d'ajudes d'urgència amb el PIRMI, reduir els dos anys mínims de residència a Catalunya, modificar l'edat mínima per ampliar l'espectre generacional de persones susceptibles de l'ajuda o almenys reduir els vint-i-cinc anys mínims, obrir-lo als immigrants i, finalment, difondre i divulgar les possibilitats d'aquest Pla a tota la societat, sense oblidar, com passa sovint, el món rural i evitar la seva marginació de les ajudes públiques.

El recent Informe Foesa, publicat per Càritas, en relació amb la pobresa al bisbat de Barcelona, ens avisa de nou de la urgència que hi ha de potenciar i millorar els mecanismes de lluita contra l'exclusió social. Segons aquest Informe, àmpliament conegut per tothom, un 12,7% de les llars de la diòcesi es poden considerar pobres i això vol dir que 169.200 persones, un 14,8%,

són pobres en aquest àmbit territorial. La xifra encara és més alarmant si ens fixem en la dada de la ciutat de Barcelona-1, que inclou barris com Barcelona Vella, Sant Martí o Sant Andreu, on els pobres, segons els paràmetres de l'estudi, són el 17% de les llars i el 20,8% dels seus habitants. Això vol dir que en els barris que envolten aquest Parlament, un de cada cinc ciutadans viu dintre els límits de la pobresa.

Si bé la foto fixa de la pobresa al nostre entorn és greu i preocupant, més ho és el fet que, segons les dades d'aquest estudi, la pobresa i l'exclusió social al nostre país creix de forma constant. I no només creix sinó que cada cop afecta més gent jove, dones, famílies amb fills i, per tant, també afecta molts infants del nostre país.

Davant d'aquestes dades alarmants, ens cal prendre decisions perquè tot allò que s'ha fet fins ara segur que ha estat positiu, però també ben segur que ha estat insuficient. El Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, aprovat el 2 de maig del 95, no ha donat els fruits suficients; de fet, tot el Pla es repenja gairebé exclusivament en el PIRMI i confia en aquest programa totes les possibles solucions. Això ja va ser denunciat pel diputat que els parla el 21 de setembre de l'any passat, en el transcurs de la substanciació d'una interpellació sobre la pobresa a Catalunya; aquesta opinió va ser ratificada pel mateix conseller de Benestar Social i fins avui no s'ha constatat cap altra actuació seriosa, constant i decidida sobre el desenvolupament del Pla.

Ens cal, en aquest Parlament, un debat a fons sobre la pobresa, les seves causes i les mesures que entre tots hem de prendre, perquè cal una mobilització de tot el país on s'involucrin el Govern, el Parlament, les entitats, els sindicats, els empresaris i tot el conjunt de la societat, i des del Parlament podem ser motors d'aquest debat general i creiem que els grups parlamentaris podríem estar-hi d'acord.

Ara tenim una oportunitat de demostrar-ho i és acceptant aquesta Proposició de llei i començant el debat sobre com millorar i ampliar el PIRMI a Catalunya. De fet, la majoria, per no dir totes les forces polítiques presents en aquest Parlament, presentàvem en els programes de les darreres eleccions la necessitat i la voluntat de fer una llei del PIRMI, fins i tot el programa de Convergència i Unió ho contempla o, millor dit, ho ha contemplat diverses vegades, cosa que no ha portat a la pràctica.

Segurament el text presentat no s'adequa al seu model, però això no pot ser impediment perquè es prengui en consideració. La presa en consideració no significa, senyor Hinojosa, l'adopció del text, sinó l'inici d'un llarg debat on Convergència i Unió i la resta de grups parlamentaris puguem presentar les esmenes que considerem convenients, tal com faríem, com farem tots els grups. Ara és un bon moment, pensem, per fer-ho; portem uns anys d'experiència, acabem de començar una legislatura i, per tant, el millor que podem fer és posar el PIRMI sobre la taula d'aquest Parlament, discutir-lo i presentar a la nostra societat allò que majoritàriament aquest Parlament cregui més convenient. En qualsevol cas, el debat ha de ser necessari; el

debat és necessari i ha de ser positiu per millorar el PIRMI en concret i tota la lluita que pugui fer Catalunya contra la pobresa i l'exclusió social.

Per tots aquests motius, suposo que queda evident que Esquerra Republicana de Catalunya votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és de tots conegut que el 1996 ha estat proclamat per l'Assemblea General de les Nacions Unides l'Any Internacional de la Pobresa. El Síndic de Greuges, en el seu informe de l'any 1995, apartat 6, explica clarament les mesures preses pel Govern de la Generalitat en relació amb la lluita contra la pobresa, i acaba fent esment a conscienciar la societat que hi ha persones a Catalunya que pateixen situacions de pobresa, i que aquestes no són només al Tercer Món.

Tal com s'ha dit, no podem passar per alt l'informe de Càritas sobre les condicions de vida de la població pobre de Barcelona; no m'estendré gaire, i ja sé que només són dades de la ciutat, però la veritat és que aquestes dades són realment esglaiadores: la pobresa existeix, és un fet irrefutable, és un fet que tots podem veure dia a dia; no tots vivim igual i no tots tenim o hem tingut les mateixes oportunitats en aquesta vida. L'informe ens parla de 169.200 famílies pobres, que no tenen el que en la nostra societat es considera bàsic per viure, i són pobres perquè els seus ingressos estan per sota de la meitat de la renda disponible del nostre país, i aquest és el criteri de la Comunitat Europea per definir la pobresa. A més a més, la població pobre té com una dada més una mitjana d'edat de 33,6 anys; per cada persona de més de seixanta-cinc anys pobre, hi ha 2,2 nens o adolescents menors de quinze anys.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 9.25, estableix que la Generalitat té competència exclusiva sobre la matèria d'assistència social. El 25 de juliol de 1995 es va publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* el Decret regulador del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, el PIRMI, que derogava el Decret 144/1990, sobre el mateix. En ell restava ben explicitada la conveniència de donar un tractament global i no solament pecuniari a les situacions de necessitat, amb la concurrència de cinc blocs de prestacions: les d'urgència, per resoldre carències materials ben concretes; les de suport personal per a la integració social; les de suport a la inserció laboral; la prestació econòmica; la utilització de polítiques sectorials ja existents. Com recordava el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Parlament europeu, el 16 de setembre de 1988, va adoptar una resolució de lluita contra la pobresa, instant els poders públics a la instauració d'una renda mínima destinada a la inserció a la societat dels ciutadans més pobres.

Donat que partíem de la base que l'única iniciativa parlamentària existent amb referència a la possibilitat de promulgació d'una norma amb rang de llei sobre el Programa de la renda mínima d'inserció era la presentada per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i ja que el Grup Parlamentari del Govern ha anunciat el seu vot en contra perquè té en marxa i està enllestint la presentació d'un nou projecte sobre aquesta mateixa matèria, el nostre Grup, en nom de la coherència que ha tractat de mantenir fins ara, no li donarà suport, no per raons de fons sinó per raons estrictament de procediment legislatiu. No és la primera vegada que, quan el nostre Grup té coneixement de la imminent presentació d'un projecte de llei sobre la matèria que sigui per part del Govern, vota en contra d'una proposició de llei per inoportunitat política, encara que sigui sobrevinguda, com en el cas que ens ocupa.

No s'ha de traduir d'aquest posicionament una manca de sensibilitat política sobre la problemàtica que es tracta de regular, tot fent una recerca de les solucions més adients. Hem de donar un marge de confiança al Govern, que, tal com estableix la mateixa exposició de motius en el seu punt 1, el 28 de maig de 1990 va establir, mitjançant el decret 144/1990, el PIRMI. Tal com continua dient la mateixa exposició una mica més endavant, després de cinc anys de funcionament del Programa i un cop finalitzada l'etapa d'avaluació, les seves conclusions, les noves experiències de gestió, propostes i suggeriments normatius, és quan es fa necessari convertir aquest Programa en una llei, per tal que sigui un instrument adient per a consolidar definitivament la renda mínima a Catalunya.

No donarem, doncs, suport a aquesta Proposició de llei, tot esperant que sigui el Govern qui la presenti en el termini més breu possible.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Correspon el torn d'intervenció, ara, a la diputada del Grup Socialista, senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, coincidiré segurament amb moltes de les coses que ja han dit els diputats que han sortit a posicionar-se sobre aquesta iniciativa. Jo començaria dient el que deia també la senyora Mayol: que després de quatre anys d'implantació de la renda mínima d'inserció és necessari que la normativa que la regula es transformi en llei —també ho deia el senyor Hinojosa, evidentment—, per coherència amb els resultats de les avaluacions que es van fer el març del 1994, i crec, també, per coherència amb la Llei 4/94, de desenvolupament del sistema català de serveis socials, que hi té molt a dir en la renda mínima d'inserció.

Aquesta és una de les propostes, com també s'ha dit, que les organitzacions sindicals i socials vàrem fer ja fa bastant de temps i que fa dos anys, en els documents de l'avaluació, deien que s'havia de donar per acabat el

període inicial d'implantació del PIRMI, i proposaven al Govern que tramités un projecte de llei específic que universalitzés aquesta prestació. N'hem parlat molt aquí, en el Parlament; voldria recordar la Comissió d'Estudi sobre les Causes de la Pobresa, que va fer un treball exhaustiu –que, lamentablement, va acabar la legislatura i no es va poder publicar–, però jo crec, també, com han dit els diputats..., coincideixo que n'hem parlat a bastament, d'aquest tema, en el Parlament.

Jo voldria fer tres observacions orientades a la defensa de la Proposició de llei per a la seva tramitació. La primera, que aquesta llei, si s'accepta, té com a conseqüència l'establiment de drets socials i els universalitza, afavorint el principi d'igualtat davant la llei de tots aquells col·lectius o persones que tinguin necessitat d'aquesta prestació. La segona és la necessitat imperiosa que la legislació i la política social s'adaptin a les necessitats socials de cada moment; la pobresa, s'ha dit, és un problema canviant, que té diverses cares, i que necessita, com a conseqüència, intervencions globals i intervencions específiques –el PIRMI, la renda mínima d'inserció, és una d'aquestes intervencions. I la tercera perquè, tot i reconeixent que vivim moments en què s'imposa la reducció de la despesa i que les administracions públiques poden emparar-se en les limitacions pressupostàries a l'hora de plantejar drets socials, els programes per a la reinserció comporten per si mateixos un estalvi econòmic i un estalvi social, en el sentit que afavoreixen la cohesió social, ajuden a prevenir problemes majors que ens poden portar cap a una societat més dualitzada i ens ajuden a tots i totes a ser solidaris. Jo sé que coincidim tots els diputats i diputades que han parlat anteriorment en aquests principis, però m'ha semblat important poder-los remarcar en aquesta intervenció.

Si analitzem, senyores i senyors diputats, quins són els beneficiaris del programa, la nostra consciència política jo crec que es pot trasbalsar –ho ha dit ja el diputat que m'ha precedit fa un moment, recordant les dades de l'estudi de la pobresa–, però un 40% del total dels beneficiaris són famílies amb problemes desestructurals, drogodependents, trastorns mentals, persones amb malalties cròniques, persones amb indigència, amb prostitució..., un 22% dels beneficiaris són famílies monoparentals, especialment dones –també ho ha dit la senyora Mayol–, i un 23 o un 27 –jo tinc una xifra diferent de la de vostè– dels beneficiaris pertanyen a un grup normalitzat que demanden prestació social perquè presenten una problemàtica laboral en aquell moment que fan la demanda.

Jo crec que estarem d'acord que la transformació en drets socials de les prestacions del PIRMI no serà, de moment, un instrument suficient per lluitar contra les situacions de pobresa i exclusió social; calen programes i actuacions –programes, segurament, com el Programa de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, si es desenvolupa ben desenvolupat, si es porta a terme– i també actuacions més globals de la política social, de la política de benestar, coordinades entre els diferents departaments del Govern de la Generalitat. Tots aquests instruments han de servir, evidentment, per articular aquesta lluita contra la pobresa i l'exclusió. I a la vega-

da, si entrem en el tràmit d'aquesta iniciativa parlamentària, oferirem, evidentment, a aquells que es troben en aquesta situació, garanties de dret d'atenció a la seva necessitat.

És per totes aquestes raons que crec que ja ha quedat clar que donarem suport a la iniciativa que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Ha acabat el posicionament dels grups parlamentaris. Procedirem a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei. Si els senyors diputats prenen posició en els seus escons, iniciariem la votació.

Vots a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei?

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

El resultat de la votació és el següent: la Proposició de llei ha sigut refusada per 52 vots en contra, 51 vots a favor i 13 abstencions. (*Remor de veus.*)

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a les cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Composició de mesa de comissió

Abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, s'ha constituït la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors. Prego al senyor secretari primer que llegeixi la composició de la Mesa d'aquesta Comissió.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors: president, il·lustre senyor Higin Clotas i Cierco; vicepresident, il·lustre senyor Xavier Bosch i Garcia; secretari, il·lustre senyor Jaume Camps i Rovira.»

El president

Moltes gràcies.

Preguntes

D'acord amb els portaveus, proposo al Ple fer una petita alteració de l'ordre del dia, iniciant l'hora de preguntes amb preguntes al Consell Executiu, i en un moment determinat passarem a fer el que és normalment el primer punt de l'ordre del dia de la represa de la sessió, que són les preguntes al president de la Generalitat.

Havent-hi consens per part dels portaveus, iniciem, per tant, la pregunta número 6 al Consell Executiu, sobre els motius pels quals l'empresa Erkimia no ha gestionat correctament els residus que genera, presentada pel diputat senyor Portabella, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Més que no pas per formular-la, per tornar a deixar constància oficial de l'escrit que hem adreçat aquest matí mateix a la Mesa del Parlament, en el sentit que posposàvem aquesta pregunta i la pregunta següent fins a una propera sessió plenària.

El president

Moltes gràcies. Aleshores, la pregunta número 6 i la pregunta número 7 queden posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre els mecanismes de control per a garantir que les mostres de solidaritat de la població arriben a llur finalitat

Anem a la pregunta número 8: pregunta sobre els mecanismes de control per a garantir que les mostres de solidaritat de la població arriben a llur finalitat, presentada pel diputat del Grup Socialista Joan Ferran i Serafini. Té la paraula, per espai de dos minuts i mig.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. A les nostres ciutats i viles han proliferat collectius que recullen tot tipus d'objectes –joguets, roba, diners, llibres, menjar–, amb objectius solidaris; en moltes escales hem pogut veure anuncis de tot tipus anunciant aquest tipus de recollida, sobretot d'aspectes com la roba. Nosaltres sabem que moltes d'aquestes entitats, la majoria, tenen realment..., actuen de forma voluntària, actuen de forma altruista i positiva, però sabem també que s'han detectat desviacions i possibles frauds.

La pregunta és molt concreta, molt específica, és una demanda d'informació al Govern de la Generalitat: si té la Conselleria de Benestar Social o la Conselleria de

Governació algun mecanisme de control, de seguiment, d'aquestes finalitats i d'aquestes entitats que recullen aquest tipus de solidaritat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, tant l'article novè del Decret 27/87, del 29 de gener, com l'article 14 del Decret de regulació de la xarxa bàsica de serveis socials assenyalen que per a la recaptació de béns de qualsevol naturalesa destinada a activitats socials es requereix demanar autorització i es requereix que aquesta llicència es doni per part dels ajuntaments on es faci aquesta recaptació o aquesta actuació. La Generalitat ha d'actuar, segons aquests mateixos decrets, quan realment una actuació es porta a terme en diferents municipis alhora o se'n fa publicitat als mitjans de comunicació.

Sempre que això s'efectua, als mitjans de comunicació, es fa el seguiment des del Departament, a partir dels mecanismes que tenim de poder conèixer quan es fa. Precisament perquè aquest és un problema, com vostè molt bé ha assenyalat..., això està en l'ordre del dia de les converses que tenim en aquests moments endegades amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis de Catalunya de cara a veure de coordinar-nos millor, perquè realment el Departament té en aquest cas poques possibilitats d'assabentar-se de determinades campanyes si no és en col·laboració amb les administracions locals o bé no han sortit campanyes als mitjans de comunicació.

Sempre que això s'ha produït se n'ha fet el seguiment, i el seguiment ha estat correcte. Hi ha campanyes molt importants, com Europa per Bòsnia, que tots vostès coneixen, i d'altres molt menors, però que això s'ha fet. Ara, reconec que possiblement haurien de millorar els mecanismes de contacte i coordinació amb les administracions locals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Simplement per donar-li les gràcies, al senyor conseller, però per dir-li també que un aspecte és l'autorització administrativa i un altre és el control i inspecció, que jo em penso que en aquests moments hauríem de ser una miqueta més acurats al respecte. Ahir, per exemple, a Barcelona, van ser detingudes dues persones que es feien passar per Càritas i que estaven recollint material i estaven recollint roba. S'ha sabut que hi ha cadenes de magatzems, en aquests moments, on persones han retrobat objectes que van donar de forma solidària, i fins i tot hi ha ha-

gut programes que han estat emesos per la televisió autonòmica nostra, per TV3, denunciant un circuit de venda de material i de roba que s'havia localitzat en diferents mercats del Marroc, no? Aleshores, nosaltres hem plantejat aquesta pregunta, més que per trobar canals d'autorització administrativa, per mirar a veure si podríem reforçar els elements de control i d'inspecció, perquè ens sembla perillós..., pot ser un motiu de desmobilització, que persones que tenen una actitud d'aquest tipus solidària, d'ajut als altres i de solidaritat, en suma, doncs, es vegin frustrats i vegin que allò que fan no arriba a un bon destí.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, té vostè tota la raó, però jo li he de dir que aquesta és una qüestió... En la qüestió d'ahir alguna cosa hi ha tingut a veure, el Govern de la Generalitat, en l'actuació que ahir va fer la policia al respecte. I aquesta és una qüestió que forçosament hem d'anar més coordinats, perquè la mateixa..., si vostè analitza el mateix marc normatiu que li he esmentat, doncs, no tan sols s'ha de demanar la llicència, sinó que diu concretament que els promotors de l'activitat autoritzada hauran de justificar a l'ajuntament respectiu haver-ho fet, no? Això no trasllada res, perquè tan responsables som uns com altres, però hem de millorar tots la nostra capacitat d'inspecció, perquè vostè té raó en el que ha assenyalat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a l'aplicació de la reforma sanitària

La següent pregunta és sobre la baixa qualitat del servei causada pel retard en la posada en marxa de tots els equips d'atenció primària previstos en la reforma sanitària, presentada per la diputada senyora Carme Figueras, del Grup Socialista. Té la paraula per espai de dos minuts i mig.

La Sra. Figueras i Siñol

Si em permet, senyor president, voldria acumular la pregunta número 9 amb la número 10, si el senyor conseller de Sanitat hi està d'acord.

El president

Hi està d'acord el conseller? *(Pausa.)* Sí. Llavors, té doble temps per fer les dues preguntes.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president.

Portem un considerable retard en la reforma de l'atenció primària, i hi han en l'actualitat 201 equips d'atenció primària en funcionament, però en manquen encara 141 per reformar, quan la Llei d'ordenació sanitària de 1990 preveia un termini de sis anys, és a dir fins al juliol d'aquest any 1996, i en canvi, en aquests moments, el 46% de la població catalana encara no està coberta per la xarxa reformada. És evident que com més s'allargui la reforma en el temps, més perdurà la discriminació que suposa per als ciutadans de la xarxa no reformada respecte als ciutadans atesos per la xarxa reformada.

També, pel que fa a la construcció de centres d'atenció primària pendents, sembla que ho tenim negre, segons declaracions fetes per vostè, senyor conseller, a la premsa de la setmana passada, on diu que les retallades en el pressupost d'enguany afectaran bàsicament la construcció de centres d'assistència primària, però sembla que encara no sabem quins.

És per tot això que, en nom del Grup Socialista, pregunto al senyor conseller de Sanitat quina seria la seva valoració de la qualitat assistencial de la xarxa reformada, en comparació amb la xarxa no reformada, i quina repercussió té el retard en l'aplicació de la reforma en la qualitat de l'atenció als usuaris en els llocs on encara no s'ha efectuat la reforma.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que fixava, com molt bé vostè ha dit, un termini, també ho condicionava a les possibilitats pressupostàries, que han sigut les que han sigut i que, per tant, ens trobem en els percentatges que vostè molt bé ha dit.

No hi ha cap dubte que el procés d'implantació de la reforma de l'atenció primària ha representat un canvi qualitatiu molt important, molt important, com es fa palès en els resultats de l'avaluació dels contractes d'atenció primària que es realitzen any rere any. Per exemple, la incorporació dels pediatres en l'àmbit rural o l'increment, l'important increment, del personal d'infermeria.

No obstant això, tampoc és cert que la qualitat assistencial que es dona a la xarxa no reformada sigui baixa per naturalesa o ho sigui per definició, i nosaltres creiem que, malgrat les dificultats, permet una prestació correcta de l'assistència a la població. La xarxa no reformada compta amb uns bons professionals, amb uns professionals competents, que, malgrat que no treballen en les millors condicions que ho fan els professionals de la xarxa reformada, estan donant un bon ser-

vei assistencial. I per paliar aquesta situació, l'Institut Català de la Salut, que és el proveïdor majoritari en l'àmbit de la xarxa no reformada, ha endegat en els últims, doncs, anys tot un seguit d'actuacions adreçades a millorar l'assistència, com per exemple ha incrementat els recursos d'infermeria, de suport als metges generals i pediatres, ha augmentat els recursos que fan referència al suport administratiu, o millora d'aspectes organitzatius de cara a la canalització de la demanda de la població.

Creiem que això pot millorar la xarxa no reformada i, en tot cas, segurament haurem d'estudiar quines mesures podem implantar per tal de fer un model una mica de transició, a fi i efecte de poder paliar el que no podem avançar amb el ritme que nosaltres voldríem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de repregunta, té la paraula la diputada senyora Figueras

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, crec que estem d'acord que cal avançar en la reforma, perquè la reforma millora la qualitat de l'assistència primària, que de fet és la porta d'entrada a l'assistència sanitària i que és la que para els cops. Per tant, cal marcar prioritats i prioritzar la reforma, i estalviar allà on estem gastant de més per manca d'organització o bé, a vegades, de racionalització de la despesa.

Cal una programació clara i és possible, fent front el Departament a les seves competències. Darrerament, el seu Departament està proposant convenis als ajuntaments que esperen i reclamen la construcció d'un centre d'atenció primària, perquè sigui l'ajuntament qui avanci els diners i el Departament ja els hi retornarà al cap de tres o quatre anys; els ininteressos dels crèdits són a càrrec dels ajuntaments, i, per tant, les tensions de tresoreria, també; sembla fins i tot que hi ha algun cas en què també se'ls ha demanat que es facin càrrec de les despeses corrents. Els municipis no tenen precisament una situació econòmica que permeti això; el que sí que tenen és la demanda de ciutadans i ciutadanes molt més a prop, però no és admissible que hagin de fer front a quelcom que no és, en absolut, la seva competència. Per no ser-ho, no ho és ni la cessió dels terrenys que vénen fent.

Senyor conseller, estem d'acord que la reforma és una millora en l'assistència als usuaris encara que s'intenti, a la xarxa no reformada, posar-hi totes les condicions perquè es pugui donar una bona qualitat al servei. Ara, si hi ha problemes per a la integració voluntària dels professionals en el nou model, que hi són i especialment a la ciutat de Barcelona, potser ja seria hora que busquem noves fórmules per incentivar aquesta integració i no quedar-nos limitats amb estructures potser una mica rígides, sinó que es poden trobar altres mecanismes pel que fa als horaris o al règim de professionals de l'atenció primària. El Grup Socialista,

senyor conseller de Sanitat, està a la seva disposició per estudiar aquestes noves alternatives.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar a la repregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Bé, jo agraeixo la col·laboració que em presta des del Grup Socialista; també és veritat que nosaltres hem assolit el nivell de la reforma de l'atenció primària gràcies a la col·laboració de molts ajuntaments que ens han fet possible avançar una mica de pressa i que continuarem i esperem poder comptar amb aquesta col·laboració. En aquest sentit vull dir que en aquest moment i per millorar la xarxa no reformada estem elaborant una normativa que permetrà a l'Institut Català de la Salut crear places de facultatius i de diplomats d'infermeria de trenta-sis hores de dedicació setmanal amb la finalitat de fer-ho, encara que tot l'equip no estigui reformat; i creiem que pot ser una bona mesura, en el sentit que deia la senyora diputada, per millorar aquest àmbit assistencial.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

D'acord amb el que ha indicat aquesta presidència en reprendre la sessió aquesta tarda, ara passarem, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, a les preguntes amb resposta oral al senyor president de la Generalitat.

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre el compliment...

Perdó, el senyor president em demana la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Senyor president, volia excusar-me davant de vostè i davant de tota la cambra pel retard amb el qual he arribat que em sembla que era una causa justificada, però tot i així el Parlament mereix que jo expressi, presenti les meves excuses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment dels objectius de reciclatge de residus municipals del primer període 1995-1997 especificat en el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre el compliment dels objectius

de reciclatge de residus municipals del primer període 1995-1997 especificat en el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Boada del Grup d'Iniciativa - Els Verds; té dos minuts i mig per formular la pregunta.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya especifica que per a l'any 1997 s'han de reciclar un 11% dels residus i per a l'any 2000 un 39%. Segons dades de la Junta de Residus a finals del 1995 només es recicla un 3,8%. Com pensa garantir el Govern els objectius de reciclatge del Programa de gestió de residus?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Efectivament nosaltres, el Govern de la Generalitat i el Departament tenen un compromís pres per a un primer període de 1995-97, un segon període del 98 al 2000, que pensem que estem, tal com van les coses, en condicions de complir. Aquest compromís recull tres aspectes concrets: l'un és la recollida selectiva, l'altre és la construcció de plantes de compostatge i l'altre és la implantació d'una xarxa de deixalleries. En aquest moment concretament, pel que fa –parlo ara de la recollida selectiva– estem portant un bon ritme amb una recuperació del 24% pel que fa al vidre, d'un 4% pel que fa al paper, i confiem que al 97 podrem arribar a un 35% pel que fa al vidre, un 20% pel que fa al paper i un 15% concretament pel que fa als metalls.

Pel que fa al segon punt, que és la construcció de plantes de compostatge –com vostè sap, doncs, la Generalitat hi contribueix amb subvencions–, doncs també creiem que les tretze plantes previstes per al 97 podran haver estat construïdes i el mateix pensem que passarà amb la xarxa de deixalleries, de les quals n'hi havia previstes setanta-cinc per al 97 i creiem que n'hi haurà fins i tot vuitanta-sis, si bé és cert que algunes d'aquestes, concretament tretze, hauran estat fetes més directament a través dels ajuntaments que no pas a través de la mateixa Generalitat.

Això és, en línies generals, el que li puc dir.

El president

Moltes gràcies. El senyor diputat té la paraula per repreguntar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el Grup d'Iniciativa - Els Verds dubta que es puguin complir aquests objectius que vostè acaba de dir, sobretot després que s'han retallat 15.000 milions dels pressupostos de la Conselleria, del Departament de Medi Ambient, el que representa un 74%; i a més és una notícia molt dolen-

ta quan avui mateix celebrem el Dia Mundial del Medi Ambient i vostès ho celebren d'una manera tan espectacular.

Nosaltres pensem que aquesta retallada demostra que el Govern de la Generalitat no té cap voluntat política per desenvolupar la recollida selectiva de residus i li ho demostraré amb més dades. En l'actualitat Catalunya aboca un 72% dels residus, en crema un 24% i només en recicla un 3,8%. Vostè sap que la Llei de residus obliga que a finals del 1996 tots els municipis de Catalunya de més de cinc mil habitants tinguin deixalleries; en l'actualitat no arriben al 20%, les construïdes. No hi ha campanyes de sensibilització ciutadana fora del Capità Enciam i l'Ambibus que no fan més que confirmar un missatge mediàtic sense incidir en el fons de la qüestió. Només solucionarem aquest problema quan s'entengui que els residus han de ser un objectiu del país, han de ser tractats com elements estructurals, com es fa amb la política econòmica o la d'habitatge o la d'infraestructures. I aquest objectiu ha d'estar present quan vostè negocia a Madrid.

La clau per a una contundent política de minimització de residus és elaborar una bona llei d'envasos i embalatges, una llei que minimitzi el seu pes i volum, que reduïxi la seva perillositat i que estableixi ecotaxes en base al principi que qui contamina paga. Siguin claus davant el Govern de Madrid i exigeixin una llei que afavoreixi els interessos de tots els ciutadans i no només els de la patronal del sector, els poderosos.

S'ha d'endegar un pla d'educació ambiental que busqui la complicitat de tots els sectors de la població i en especial el dels joves i l'escola. Els sistema de creixement actual és insostenible; cal anar cap a un desenvolupament sostenible amb polítiques legislatives i econòmiques que impulsin la minimització, la reducció i el reciclatge de residus. Quan el Govern que vostè presideix entengui que els residus han de tenir una consideració noble, que s'han de «mimar», aconseguirem –com diu el senyor Folch– que Catalunya sigui una societat industrial realment avançada i equilibrada en els seus processos i que no està en perill de sucumbir engolida per les seves deixalles. Això només depèn de vostès.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, li he de fer notar que, efectivament, hi ha una retallada important del Departament de Medi Ambient, però el Departament de Medi Ambient té una característica, que per desgràcia no tenen altres departaments, ja que té taxes pròpies que li permeten en bona part superar els inconvenients d'aquestes retallades. Primer punt, per tant, que ens fa mirar el futur amb més optimisme del que podria semblar a primera vista.

Segon; no, aquesta idea que hi ha d'haver una disminució en la producció de residus ha presidit l'actuació del Govern i de la Conselleria i la prova és que de l'any 92 fins avui, fins el 95 concretament, la producció de residus ha passat de 2.814.000 tones a 2.818.000 tones; per tant, com a mínim, hem frenat el que hi havia abans, que era un increment constant de producció de residus.

Tercera: mirem, quan negociem amb Madrid, de tenir molt en compte això, sobretot de cara a assegurar que ens vinguin fons de cohesió que és el que ha estat aquests últims temps una de les coses que ens ha permès invertir més en aquest camp.

I quarta cosa, el que li volia dir, amb la qual estic absolutament en desacord, és que no es faci a través de la Conselleria una política activa –jo crec que ben feta– de pedagogia, de sensibilització.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls de les relacions entre Catalunya, les Balears i el País Valencià pel que fa a la unitat lingüística

La segona pregunta és sobre l'impuls de la relació entre Catalunya, les Balears i el País Valencià pel que fa a la unitat lingüística, presentada pel diputat Joaquim Nadal i Farreras; té la paraula per espai de dos minuts i mig per formular la pregunta.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, fa molt pocs dies, concretament el 29 de maig, es donava a conèixer a l'Institut d'Estudis Catalans un document pel reconeixement de la unitat de la llengua. En aquest document es destacava la necessitat d'establir formes de col·laboració intercomunitària que permetin dotar de coherència els diversos processos de normalització a fi d'aconseguir la integració i la cohesió de la comunitat lingüística.

El nostre Grup creu que el Govern de la Generalitat ha explorat poc, per no dir gens, les possibilitats previstes en el nostre Estatut d'autonomia en aquesta matèria i l'orientació de la projecció exterior del Govern ha sigut gairebé sempre de promoció econòmica i menys, poc o gens, de promoció cultural i lingüística. Com a molt, s'ha fet alguna campanya d'afirmació internacional de la identitat de Catalunya.

Per això la qüestió que li plantejem és la següent: què ha fet i què pensa fer el Govern de la Generalitat per donar satisfacció a la demanda i als arguments del manifest que es va donar a conèixer el 29 de maig a l'Institut d'Estudis Catalans? Com pensa orientar el Govern les relacions amb els governs de les Balears i del País Valencià? Com tenim, senyor president, en aquest aspecte, el nervi de la nació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar la pregunta, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Com pot comprendre, a nosaltres, que som un govern nacionalitat, aquest tema de la unitat de la llengua ens ha preocupat sempre moltíssim i més aviat algunes vegades hem rebut alguna crítica per excés de preocupació d'aquesta qüestió, fins i tot a vegades per gent procedent del seu Grup polític. El que passa és que aquesta actuació l'hem feta sempre tenint molt en compte una cosa que no es pot ignorar i és que existeix sobre aquest tema una sensibilització molt particular que obliga, concretament al País Valencià més que a les Illes, a actuar amb una especial cura. I ho he fet i ho havíem de fer i ho hem de fer així.

Ara bé, tot i així, de fet, doncs, la televisió, TV3, arriba fins al sud de tot el País Valencià, Catalunya Ràdio també; el decret d'homologació es va aconseguir, ara ha estat anul·lat pel Govern valencià, no pel de les Balears, i s'han fet tota mena de col·laboracions tant amb el Govern balear com amb la Generalitat Valenciana en tots els terrenys: de política lingüística, d'edició, d'iniciatives de tota mena, no? I fins i tot, doncs, quan hem tingut una circumstància política positiva com, per exemple –i es veurà en el futur com això evoluciona–, hi havia en aquests moments a les Balears, doncs, havíem pres noves iniciatives –li poso aquest exemple perquè és molt recent–; per tant, s'ha actuat en tot moment jo crec que fins i tot eficaçment, però el que sí que és cert, el que sí que és cert és que ho hem fet sempre amb una especial prudència perquè, segons quines actuacions fetes des de Catalunya, podrien ser, segons com, contraproductes.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Oh, i tant, que és un tema delicat, és un tema delicat, important, que a nosaltres ens sembla que, en la forma que l'han orientat, probablement no hi han donat, a aquesta projecció exterior, la importància que tenia, amb el benentès que subscriu el que ha dit el senyor president en matèria de prudència pel que fa a aquesta qüestió. Però estem parlant dels governs de les Balears i del Govern de València, que en aquests moments són dos governs del Partit Popular, i a nosaltres ens agradaria saber també si d'aquest tema n'ha parlat avui a l'hora de dinar amb el senyor Rato, per exemple; si en va parlar amb el senyor Aznar les vegades que l'ha vist aquests dies; si n'ha parlat amb el senyor Zaplana; si en va parlar amb el senyor Cristòfol Soler, si té alguna cosa a veure el que haguessin parlat vostès i ell en aquella expedició massiva del Govern a les Balears amb el resultat posterior de la seva dimissió; si va arribar a algun acord amb el senyor Cristòfol Soler i s'ha trencat ara alguna expectativa, i volem demanar-li que impulsi més accions previstes en l'Estatut

que ajudin i garanteixin aquest enfocament científic pel que fa a la unitat de la llengua.

Nosaltres pensem que si vostè va obtenir, com va dir que va obtenir, garanties per part del Partit Popular en matèria de normalització lingüística, convindria que també n'obtingués en aquesta matèria d'unitat del català. Volem recordar-li el seu exemple del coet: si el coet ja ha explotat en la seva primera fase i anem cap a la segona fase, vostè sempre té sort...

El president

Senyor Nadal, se li ha acabat el temps...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

... el cel li envia signes...

El president

Senyor Nadal, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Perdoni.

El president

Per contestar, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

No, amb el senyor Rato no n'he parlat d'això; volia parlar-ne, però hauria arribat més tard aquí, sap?, és clar, és per això; si no, ho hauríem fet. En fi, el cas és que amb algunes altres de les persones que vostè ha dit sí que n'he parlat i en seguirem parlant i hi seguirem insistint, mirant, evidentment, de veure què és possible fer. No dubti que això és, per nosaltres, una gran preocupació.

De moment no s'ha trencat res del que vàrem parlar amb el senyor Soler, no s'ha trencat res; esperem que no es trenqui. El nostre objectiu és que s'accepti a nivell balear, a nivell valencià i a nivell de tot l'Estat, simplement, el que diu la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, que diu que el català és la llengua parlada a Catalunya i a altres territoris de l'antiga Confederació Catalanoaragonesa i que el valencià és una varietat del català considerada com a pròpia –diu– en el Regne de València concretament, però que, concretament, és una varietat del català. Bé, esperem que això, que ho diu la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, sigui finalment pres en consideració per tothom.

Vostè ha fet referència que de vegades hem fet més plantejaments econòmics que estrictament culturals. No és cert, però sí que és cert que no podem basar la nostra relació amb altres indrets, sobretot dels països de parla catalana, només en el tema lingüístic i cultural, sinó que a més l'hem d'acompanyar del subratllat de tot allò que podem tenir en comú també en altres qüestions.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Gràcies. Perdoni.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència de la retallada pressupostària dels departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del de Governació, pel que fa al servei de prevenció i extinció d'incendis

El president

La tercera pregunta és sobre la incidència de la retallada pressupostària dels departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i del de Governació, pel que fa al servei de prevenció i extinció d'incendis, presentada pel diputat senyor Josep Curto, del Grup Parlamentari Popular. Té el temps reglamentari de dos minuts i mig per formular la pregunta.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en la reducció quantitativa d'efectius anunciada pels consellers d'Agricultura i de Governació en la seva compareixença relativa a esta reducció quantitativa a la campanya de prevenció i d'extinció d'incendis per al 1996, té lo convenciment o la garantia el president de la Generalitat que l'eficàcia en la lluita contra els incendis forestals resultarà compatible amb l'ajust pressupostari que afecta estos efectius i estos departaments?

El president de la Generalitat

Espero que sí.

El president

Té la paraula el senyor president per contestar.

El president de la Generalitat

Sí, perdó. Dic, espero que sí. De fet, en això –com en tot– ens hem de començar a acostumar a una idea: en el futur haurem de fer el mateix que hem fet fins ara amb menys recursos, i això amb tot, i forma part de la nova manera d'actuar que tenim aquí i a tot l'Estat i a tot Europa. I de cara a això, el que hem fet és un estudi molt acurat dels incendis que s'han produït aquests últims anys, sobretot el de l'any 94, i això ens ha portat a fer una revisió de la logística de mobilització de recursos, de prioritzar d'una manera diferent, per exemple, d'accentuar tota la nostra disponibilitat d'acció amb homes i amb material de cara a l'atac inicial de l'incendi, d'una manera ràpida i potent, i per això, per exemple, evidentment, és veritat, no tindrem, per exemple, els DC6 que teníem, però en canvi tindrem més avionetes de vigilància per actuar d'una manera més immediata, cosa que per altra banda també és l'orientació que ha pres l'Icona.

Per tant, jo penso que aquesta racionalització que s'ha dut a terme ens permetrà actuar amb la mateixa eficàcia que no hem actuat..., no dic sempre, perquè és sa-

but que algunes vegades, algun any, no hem pogut controlar prou bé els incendis, però en general.

Gràcies.

El president

Per la repregunta, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

És cert, senyor president de la Generalitat, que la síndrome del 94 va afectar els esforços quantitius i qualitatius, esforços pressupostaris i econòmics de 1995. Ara algun mitjà de comunicació va qualificar la campanya que van presentar els consellers en matèria de prevenció i d'extinció d'incendis forestals, algun mitjà de comunicació la va qualificar de realista i de sensata a partir d'una novetat que combina la reducció quantitativa amb la millora qualitativa prioritzant la prevenció, i en això hi estem d'acord.

Però al marge d'esta impressió, que sembla raonable des del punt de vista teòric, i si es vol des del punt de vista estratègic, continuen encara, senyor president, qüestions de fons que amb tota seguretat lo president de la Generalitat les hauria de considerar, si procedeix, de manera permanent i no de manera eventual o variable, com és una campanya anual de qualsevol naturalesa.

Li citaré tres qüestions. En primer lloc, la neteja natural dels boscos i el fraccionament de les masses forestals, allò que tots coneixem per tallafocs; en segon terme, lo reforçament de les agrupacions de defensa forestal –avui la constitució d'una agrupació de defensa forestal representa un any de tràmits i en canvi lo seu cost equival únicament a dos milions de pessetes per cada 3.000 hectàrees–, i per últim, problema de personal, la contenció dels efectius professionals i l'impuls dels voluntaris variant l'orientació quantitativa.

En este cas concret, senyor president, qualsevol creixement del capítol 1, de personal, representa decreixement, reducció del capítol 6, d'inversions i de modernització. Hi ha una dada que nos ha de fer pensar respecte de la nostra actuació, l'actuació col·lectiva: mentre a Catalunya per cada professional hi ha un voluntari, a Alemanya i França per cada professional hi han deu voluntaris; això significa que, independentment i al marge de la riquesa evident d'estos països, significa que la seva capacitat de modernitzar sempre serà superior a la de països com Catalunya, que suporten costos de personal més elevats dels que en realitat poden suportar. I estes tres qüestions valdria la pena que es prenguessin en consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar la repregunta el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, jo insisteixo en el que li he dit abans. S'ha fet aquest estudi, que en podríem dir la relació benefici/cost, i és en aquest sentit que hem orientat –repeteixo– la nostra campanya d'aquest any. La cosa ens ha per-

mès, per exemple, fer una reposició de 220 bombers professionals nous, o sigui que malgrat aquesta disminució del pressupost hem aconseguit, en canvi, precisament per aquesta millor redistribució, hem aconseguit aquest increment de personal.

Però, de tota manera, li he de dir que, en general, si vostè repassa el pressupost –que, precisament, va ser aprovar ahir pel Consell Executiu– veurà que justament aquest Departament, concretament, i aquesta secció i aquest tipus d'activitat han estat dels que han estat més respectats. Som perfectament conscients del problema que tot això representa.

Pel que fa a les ADF, li he de dir que prenc nota del que em diu vostè respecte a la lentitud amb què es dona el permís –en prenc nota perquè no és una dada positiva–, però li he de dir que Catalunya és en el conjunt de tot l'Estat, de molt, potser amb alguna excepció d'algun país de gran tradició forestal, que algun n'hi ha a Espanya, potser amb alguna excepció d'aquest tipus, on n'hi ha més, i he de dir en honor d'ells que tenen una altíssima eficàcia.

O sigui, estic d'acord amb vostè que posar l'accent a les ADF, que és una manera com una altra, també, de posar l'accent en això que vostè diu «el personal voluntari», ha de ser una de les nostres prioritats.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la construcció del TGV a Catalunya

La següent pregunta és la quarta pregunta, sobre la construcció del TGV a Catalunya, presentada pel diputat senyor Ramon Camp, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, la formularia el diputat senyor Josep Micaló.

El president

Endavant. Permeti'm, que li havia marcat el temps i el tornaré a restablir.

El Sr. Micaló i Aliu

És igual, senyor president. Em sembla que en faré prou. *(Rialles.)*

El president

Endavant.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor president, és de tots conegut el gran interès que sempre ha tingut el Govern

de la Generalitat de poder connectar la xarxa ferroviària de Catalunya amb la de la resta d'Europa, i molt especialment amb la xarxa d'alta velocitat. Una delegació del nostre Grup va ser present aquesta setmana passada en el segon col·loqui que va organitzar l'Euroregió sobre la xarxa de gran velocitat al sud d'Europa i vam poder copsar el gran interès que tenia en regions molt desenvolupades la xarxa d'alta velocitat, com la Baviera o Baden-Württemberg, el nord d'Itàlia, la França, o també el gran interès que desperten als Estats Units els primers estudis que s'han fet per la construcció del tren d'alta velocitat.

És per això que, tenint en compte que ha de jugar un paper molt important en el futur del nostre país, el nostre Grup voldria saber quines previsions fa el president del Govern de la Generalitat per a la construcció del tren de gran velocitat a Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Efectivament, com vostè diu, des del primer moment ens vam preocupar molt d'això, perquè justament la Generalitat havia defensat, ja des del començament dels anys vuitanta, la necessitat en el que fos possible, perquè aleshores semblava difícil que es pogués fer, d'introduir no tant el tren d'alta velocitat com l'ample de via europeu. I quan, a cavall del tren de gran velocitat es va veure que calia fer una via, una xarxa nova, vàrem insistir perquè aquesta xarxa fos d'ample de via europeu, cosa que finalment se'ns va fer cas; és cert que això va servir per fer un ample de via europeu que no anava a buscar l'ample de via europeu cap a França, que és on és, sinó que anava cap avall, on evidentment no hi ha l'ample de via europeu.

De tota manera, nosaltres, que tenim una gran capacitat de no desanimar-nos, vàrem fer un estudi, un traçat, de cara al que havia de ser la línia Barcelona - frontera francesa, que vàrem tenir acabat l'any 91, que això i algunes coses més que després hi hem hagut d'afegir han representat per part de la Generalitat una inversió de 3.000 milions de pessetes –entre altres coses, les altres coses que s'hi van afegir, una d'elles va ser l'expedient de declaració d'impacte ambiental. El Govern central no ens ha donat mai ni acusament de rebuda per aquest estudi, però l'estudi és a Madrid i és aquí.

Al costat d'això, s'han fet altres coses, de fet en un moment determinat, a la cimera del novembre de l'any 94, a Foix, es va fer, es va determinar, es va considerar prioritari el tram Barcelona - Narbona; allò va semblar en aquell moment un gran èxit, es va dir que es crearia –que s'ha creat– una agrupació europea d'interès econòmic, en la qual ara participarà el Govern de la Generalitat, però de tota manera, en general, hem de dir que el Govern espanyol ha tingut una actuació molt intermitent i molt poc decidida i molt poc clara en aquest sentit, perquè a part d'haver començat a fer l'ample de via europeu cap al sud, i no cap a França, després es

dedica..., les inversions les dedica no a fer un ample de via europeu, sinó a millorar la via –que s'havia de millorar, això sí– entre Lleida i Saragossa i Ricla i Calataiud, dient que això servirà després, segons com, per ajustar-ho a l'ample de via europeu. Però és evident que el que realment tindria rendibilitat seria fer la línia Barcelona - frontera francesa.

Cada vegada que hem parlat d'això, i jo em vaig programar que això s'establís com a comunitat, sempre han contestat amb allò tan suat –i que un dia haurem de revisar– que és el concepte de solidaritat; s'ha dit que allò de voler fer un ample de via europeu que en comptes d'anar cap avall anés a buscar l'ample de via europeu francès era una manca de solidaritat. I en general hem de dir que això ha produït un cert desànim a part del Govern francès, que en aquests moments –i si vostès van estar a Tolosa potser ho van notar–, en aquests moments se sent menys inclinat a fer la línia del tren de gran velocitat fins a la Jonquera, fins al Pertús, que no s'hi sentia temps enrere.

De tota manera, nosaltres seguirem treballant en aquest sentit i espero que es comprendrà que la lògica i la racionalitat no van en contra...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies. El senyor Micaló té temps, si vol repreguntar.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Em penso que la resposta ha sigut prou clarificadora.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la desaparició de l'estructura provincial interior de Catalunya

La darrera pregunta al molt honorable president de la Generalitat és la presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup té interès a conèixer, senyor president, quins són els criteris del seu Govern en relació amb la desaparició de l'estructura provincial interior de Catalunya.

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres, com vostè sap, hem estat partidaris..., hem estat i som partidaris de la desaparició de les diputacions, cosa que en el seu moment permetria una organització territorial de Catalunya més d'acord amb el que és l'autonomia i la capacitat que ha de tenir el Govern de la Generalitat, segons l'Estatut, d'ordenar interiorment el territori de Catalunya.

Però, bé, mentre això no s'aconsegueixi, és difícil que nosaltres, a part del que ja s'ha fet, per exemple, de consells comarcals, puguem anar gaire endavant, per exemple, amb el que és el projecte d'una eventual província única.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. L'objectiu de la Catalunya uniprovincial ha estat sempre un dels aspectes bàsics del catalanisme polític; per això quan aquest arriba al Govern de la Generalitat, per exemple, els anys trenta, en mans d'Esquerra Republicana, en qüestió de setmanes desapareixen les diputacions i en menys de tres anys desapareix la figura dels governadors civils.

Vostès, que s'oposaven a les diputacions, s'han oblidat d'aquella actitud inicial, han esborrat els compromisos electorals contrets, fins que han arribat a presidir tres de les quatre diputacions de Catalunya i en fan l'ús que en fan. S'avenen a mantenir uns governadors civils qualificats de no polítics –si un diputat al Parlament de Catalunya i un regidor de l'Ajuntament de Girona no són polítics, per a això no calen enemics, en tenim prou amb aquests aliats–; no hem suprimit les províncies, però hem creat encara un altre nivell d'Administració local supramunicipal, els consells comarcals, que si han de servir per a allò que vostès han volgut que servissin, sense funcions ni pressupostos, potser que fem un pensament.

Senyor president, la Llei 5 de l'any 87 els donava uns mesos per emprendre el camí legal per fer desaparèixer les quatre províncies. Porten nou anys incomplint la Llei i situant-se al marge d'un aspecte essencial del catalanisme polític. Volen o no volen convertir Catalunya en província única? Quants anys més pensa incomplir el seu Govern una Llei aprovada pel Parlament de Catalunya? Això, senyor president, encara no toca? S'ha calculat quan pugui tocar?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Li reitero que nosaltres, com a representants, uns dels representants del catalanisme polític, del nacionalisme català, hem estat i som contraris al manteniment en la seva forma actual de les províncies i de les diputacions. Però potser un dia haurem de rumiar per què en el moment que realment les diputacions es disposaven a autodissoldre's no es van dissoldre o no se les va fer dissoldre, i això ho hem de situar entre l'any 77 i l'any 79.

Després tot ha estat difícil, perquè una de les primeres lleis que va fer aquest Parlament en col·laboració, votant conjuntament Convergència i Unió i el Partit So-

cialista, va ser de desaparició o de quasi desaparició de les diputacions, i això ens va ser impugnat i això ho vàrem perdre al Tribunal Constitucional.

Per tant, nosaltres mirarem d'aplicar, tant com puguem, les lleis que ha fet el Parlament de Catalunya, però el que no podem fer és fer lleis que amb tota seguretat ens seran anul·lades pel Tribunal Constitucional, com, de fet, certes coses, no solament la Llei de l'any 80, sinó certes coses, ens han estat anul·lades amb posterioritat, referents també al tema provincial.

El Tribunal Constitucional ha fet un blindatge del que en podríem dir el «nucli competencial de la província», i evidentment que sobre aquesta base es podria treballar si hi hagués voluntat política, que no hi va ser, per part del Partit Socialista..., no dic l'any 80 aquí, no dic vostès, que sí que el van tenir, sinó el Partit Socialista que manava a Madrid durant una pila d'anys, i que, bé, ja es veurà si ara el té, amb el temps es veurà si el pot tenir o no, o en part el pot tenir, el Partit Popular. Però, en tot cas, en tot cas, aquest pacte polític, aquesta decisió política que hauria de permetre que, malgrat el blindatge del Tribunal Constitucional, es pogués fer una reducció substancial de les diputacions, això no s'ha aconseguit mai.

Per la resta, dintre d'aquesta limitació, nosaltres hem mirat d'anar impulsant totes les lleis de la LOT, dels consells comarcals, de les quals hi pot haver els seus aspectes positius o negatius –i jo crec que més positius dels que es diu normalment, però ara no ho discutirem–, però, en tot cas, nosaltres no podem deixar de tenir en compte aquesta limitació que ens fa el Tribunal Constitucional. El que sí que li puc dir és que nosaltres mirarem –això sí– que hi hagi una voluntat política per, dintre d'aquest marc restringit, poder actuar.

Per segons quines coses plantejem, a part del Tribunal Constitucional, ja li anuncio des d'ara que no tindriem majoria en el Parlament de Madrid, cosa que per a això també es necessita. Òbviament que si un dia ho plantejem, estem segurs que disposarem de la inestimable ajuda de la diputada Pilar Rahola...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...però tot i així no farem..., no hi arribarem, no arribarem... Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat

Molt bé.

(*Rialles.*)

El president

Després de les preguntes al molt honorable senyor president, reprenem les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les necessitats de formació en l'àmbit de la ramaderia equina

Pregunta número 11, sobre les necessitats de formació en l'àmbit de la ramaderia equina, presentada pel diputat senyor Pere Mutjé, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per un temps de dos minuts i mig.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a mitjan 1994, el Govern de la Generalitat, per iniciativa del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, va crear l'Escola de Capacitació Agrària Eqüestre, de l'Hospitalet de Llobregat. Aquest fet va venir afavorit per un conveni signat entre el Ministeri de Defensa i el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, dintre del qual es contemplava la cessió parcial de les instal·lacions de l'antic Centre de Reproducció Equina, del Ministeri de Defensa, situat a l'Hospitalet de Llobregat.

Al nostre Grup, al Grup de Convergència i Unió, ens agradaria, honorable conseller, que ens aclarís l'àmbit d'actuació d'aquest conveni signat amb el Ministeri de Defensa.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostè ha dit, l'any 94 es va signar un conveni de cooperació amb el Ministeri de Defensa, que va venir motivat, primer, per una preocupació, i després, per un interès: la preocupació va ser el coneixement que tenia el Ministeri de la voluntat de treure el Centre de Reproducció Equina, de l'Hospitalet, per traslladar-lo, dintre de la reestructuració que feia el Ministeri, a Saragossa, i l'interès era perquè a Catalunya la cria del cavall, no solament en l'àmbit de carn, sinó en el món del lleure, creixia d'una forma molt important.

Pel mateix, en aquell moment es va fer un acord en els següents àmbits d'actuació: primer, que es cedia una part de l'edifici i es mantenien els cavalls que en aquell moment hi havia, amb la possibilitat de millorar, conjuntament amb la Generalitat de Catalunya, la cabana de cavalls a disposició en el Centre; que es dedicaria el Centre a formació de professionals del sector equí; que es faria un desplegament i organització de les parades oficials de sementals —vostès ja coneixen que, tradicionalment, l'exèrcit ha nodrit de sementals per al cobriment de les eugues arreu del territori; i, evidentment, si es desplaçaven els cavalls cap a Saragossa, aquest era un altre dels àmbits que quedava descobert—; la difusió de la inseminació artificial, a fi i efecte que en les zones on es desplaçava un semental i eren molt poques les femelles a cobrir..., doncs, aquest cost era molt car, i, en canvi, es pot anar cap a tècniques suficientment prova-

des d'inseminació; la selecció i millora de sementals, i l'organització de certàmens, concursos i exposicions i altres aspectes que tenen a veure amb la ramaderia equina.

En l'aspecte de formació, sí que haig de dir que ha tingut un desenvolupament força, força important. Abans he mencionat el creixement que havia tingut el cavall a casa nostra, tant en l'apartat de producció de carn com en el de lleure, i s'han implementat un seguit de cursos, de tal manera que aquesta és la primera escola en el món equí que hi ha a l'Estat espanyol. Bàsicament, els cursos s'adrecen a diferents àmbits, com pot ser, doncs, el tema d'auxiliar de mosso de quadra; posteriorment, doncs, aquesta persona, si vol fer un segon curs, se l'especialitza en mosso de quadra, es tracten tots els temes de la doma, i a la vegada, doncs, tots els inhereents al seu entorn, com poden ser mestres ferradors o bé mestres basters. Haig de dir que el primer any hi va haver 204 alumnes, i el segon any estem amb 217 alumnes.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, honorable conseller. Sens dubte, les actuacions en l'àmbit d'aquest conveni representen un valor afegit per al sector primari, concretament per al subsector de la ramaderia. M'agradaria conèixer quines són les previsions de futur del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el marc d'aquest conveni.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Senyor conseller, té tres segons per contestar aquesta repregunta, eh?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Bé, seguir fent el mateix que fins ara i aconseguir una ampliació de la superfície cedida, donat l'èxit que ha tingut l'Escola. Estem renegociant el conveni; tenia una vigència...

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...de tres anys amb el Ministeri, i tot apunta que la solució serà positiva.

Li prego que m'excusi l'excés d'utilització d'aquests tres segons.

El president

Molt bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment de Renfe pel que fa a l'ús del català en algunes estacions

La següent pregunta és sobre l'incompliment de Renfe pel que fa a l'ús del català en algunes estacions, presen-

tada pel diputat senyor Enric Castellnou, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com ja és sabut, els últims anys hi ha hagut una evident millora en l'ús del català a les estacions de Renfe, i és comprovable tant en l'ús oral com en l'ús escrit: avisos, advertiments, que formen part del taulell d'anuncis o que es pronuncien oralment, es formulen també en català, cosa que anys enrere, certament, no passava, perquè només es formulaven únicament i exclusivament en llengua castellana. De tota manera, hem de tenir en compte que la Llei que obliga a aquest capteniment de Renfe és de l'any 83 i que, malgrat això, i malgrat algunes disposicions normatives, fins i tot d'anys anteriors, malgrat això –repeteix–, en algunes estacions –i em sap greu haver-ho de dir–, la de Vic, per exemple, habitualment, usualment, s'utilitza només el castellà com a llengua per a anunciar l'entrada i sortida de trens, i fins i tot tinc aquí algun bitllet que diu: «Expedido en..., mayo..., cercanías», etcètera, cosa que em sembla, evidentment, vaja, que infringeix la normativa vigent sobre l'ús del català també a Renfe.

Per aquestes qüestions, senyor president, li formulo al senyor conseller què en pensa el Consell Executiu de la Generalitat sobre l'ús..., o, millor dit, l'incompliment de la Llei sobre l'ús del català en algunes estacions de Renfe.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, certament, crec que –com vostè mateix feia– s'ha de reconèixer que hi ha hagut avenços significatius els darrers anys, no?, i d'això val la pena que en quedi constància, perquè és un avenç global des del punt de vista de la normalització lingüística en el nostre país. Ara bé, això no vol dir que el sistema sigui perfecte, segurament ni de bon tros, i podem trobar alguns exemples suficientment punyents al respecte.

La veritat és que en qualsevol ocasió que tant el Parlament de Catalunya, a través de diferents grups, com nosaltres a través de la mateixa Direcció General de Transports, detectem que hi ha un incompliment legislatiu en aquesta matèria, doncs, sempre fem el mateix, que és adreçar-nos directament a la companyia Renfe... I de fet molt recentment ho hem tornat a fer: a principis de febrer jo mateix em vaig tornar a adreçar a la presidenta de Renfe, a la senyora Mercè Sala, per demanar-li precisament una mica més de sensibilització al respecte, per acabar de fer al més perfecte possible el sistema.

Tinc dues respostes de Renfe: una de la mateixa presidenta, i una altra del cap de la unitat de Circulació, on se'ns torna a expressar, per enèsima vegada, que, realment, doncs, el capteniment i la voluntat de la companyia és de procurar esmenar els errors que encara es puguin produir.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat vol repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. No vull repreguntar; només donar les gràcies al conseller.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la supressió dels programes d'atenció domiciliària - equips de suport (PADES)

Passem a la pregunta següent, sobre la supressió de programes d'atenció domiciliària de suport, presentada per la diputada senyora Eva Palau. Té la paraula per formular la pregunta, per espai de dos minuts i mig.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa aproximadament uns vint dies vàrem tindre una reunió un representant de cada grup parlamentari amb unes associacions de malalts d'Alzheimer, i en el transcurs d'aquesta reunió se'ns va informar per part d'una de les diputades, concretament del Grup Socialista, de la possibilitat de supressió o, si més no, de la no nova creació d'equips de PADES. Evidentment, aquesta informació creiem que pot crear preocupació tant als familiars, com als malalts, com a les associacions que reben aquest suport i, a més, que el valoren positivament.

Davant que, aquesta informació, l'he pogut comparar amb altres que no són..., van per la mateixa línia, li agrairia, senyor conseller, si ens poguéu explicar la seva posició, del seu Departament, davant dels PADES.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, el que li voldria dir és manifestar-li la meva sorpresa perquè en cap moment des del Departament de Sanitat i Seguretat Social hem tingut la voluntat de suprimir un servei d'aquestes característiques, que, a més a més, dóna un molt bon servei a la població.

Des de l'any 1990, en què es varen crear aquests equips, dels quals vàrem crear quinze equips, quinze PADES, actualment en tenim quaranta-dos, i la nostra voluntat és, finalment, arribar a uns cinquanta o cinquanta-dos PADES a nivell de tot el territori català. Aquests equips van atendre l'any passat uns vuit mil malalts, amb un pressupost al voltant dels vuit-cents milions de pessetes, i el que sí que li puc assegurar..., i li preguntaria, en tot cas –i nosaltres ho farem també directament–, que transmeti a l'Associació de Malalts d'Alzheimer, doncs, tranquil·litat, perquè no hi ha cap interès, al contrari, de suprimir un servei d'aquestes característiques.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Només donar les gràcies al senyor conseller.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el programa Life, per a la conservació de la fauna pirinenca

La pregunta número 14 és sobre el programa Life, per a la conservació de la fauna pirinenca, presentada pel diputat senyor Ramon Camp. Té la paraula per intervenir, per un espai de dos minuts i mig.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, per formular-la, el senyor diputat Boya.

El president

Senyor diputat, pot fer ús de la paraula.

El Sr. Boya i González

Gràcies, senyor president. Es vesins dera Val d'Aran e deth Pallars Sobirà, aguesti darreris dies, em plan preocupats perquè s'ha tornat a mete er ós en Pirineu. Eth Govern francès ha tornat a mete ua óssa, que ven des païsi der Est, ena petita vila de Meles, tot just ena termièra damb era Val d'Aran. Coma calie demorar, aquesta óssa ha vengut a conèisher eth noste país, e rode peths magnífiques montanhes dera Val d'Aran e deth Pallars Sobirà. Diden que aué ha anat a campar ena vila deth francès.

Eth noste Grop e molta gent deth Pirineu, e ben segur caçaires e oelhers, voleriem saber tres causes: prumera, era opinion deth conselher dera Generalitat en ço que tany ath programa Life, entà era conservacion dera fauna pirenenca; segun, er het de tornar a mete er ós en eth

noste país pot comportar limitacions as usi tradicionaus que nosatí hem des nostes montanhes?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar-lo, el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Boya, passaré a contestar-li les preguntes. L'he comprès perfectament; no tinc la sort de poder-li contestar en la seva llengua.

Primer, en l'acord del conveni Life, primer cal dir que la Generalitat de Catalunya no ha signat el conveni Life, de reintroducció de l'ós, donat que –com vostè coneix molt bé– jo mateix vaig estar reunit amb els alcaldes de la Val d'Aran, no aquest estiu passat, sinó l'anterior, i ja vaig veure, doncs, que a la zona no hi havia una acceptació en la reintroducció d'aquest programa. Pel mateix, el programa de reintroducció no s'ha signat.

Sí que s'ha signat un programa d'acompanyament a la reintroducció de l'ós pels nostres veïns francesos, cosa que evidentment era lògica, donat que nosaltres no podíem interferir-nos en la política de l'Estat veí quant a la decisió de recuperar l'ós bru.

Les preguntes que vostè em fa exactament jo crec que vénen contestades per les cartes que es van emetre amb uns mesos d'antelació a la primera solta de l'ós als collectius..., primer als municipis, als alcaldes, als ajuntaments, també, a tots els collectius organitzats, en les quals s'especificava que aquest programa no significa cap mena de limitació en cap àmbit, no significa cap mena de limitació ni en l'aprofitament forestal, ni en caça i pesca, ni en activitat ramadera, etcètera. Especificàvem, a la vegada, que Catalunya no s'adherirà al programa Life quant a la reintroducció de l'ós mentre no hi hagi un consens a la zona, i sí que li haig de dir que nosaltres sabem que en aquest moment aquest consens no hi és i que hi ha una preocupació a la zona que, en certa part, doncs, nosaltres creiem que és exagerada, donat que, si bé és cert que l'óssa ha entrat dos dies a casa nostra, de la qual cosa s'ha informat puntualment els municipis afectats, la realitat, doncs, és que la zona prevista de la seva reintroducció té uns hàbitats molt adequats al seu lloc de solta, i pensem, doncs, que l'ós residirà en aquell lloc. Però, en tot cas, sí que queda molt clar el compromís de la Generalitat de Catalunya, primer, de donar informació en tot moment als ajuntaments; segon, que no hi ha limitació en les activitats agrícoles, etcètera, en totes les activitats d'ús tradicional de la zona, i, tercer, que en el cas que es pensés reintroduir l'ós a casa nostra, prèviament ha de ser amb un consens polític i social de la zona. Si no fos així, ens limitàriem, com estem fent en aquests moments, a fer un control via satèl·lit i via telemàtica –em sembla que és– de l'ós, per donar la informació corresponent.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps i, d'això, n'ha de quedar assabentat el senyor diputat. Si vol repreguntar, pot fer-ho, però el senyor conseller no li podrà contestar.

El Sr. Boya i González

Gràcies. Només agrair la resposta del conseller.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions actuals per a assumir les actuacions programades per als plans comarcals de muntanya durant l'exercici del 1996

L'última pregunta de la sessió d'aquesta tarda és la número 15; la pregunta és sobre les previsions actuals per a assumir les actuacions programades per als plans comarcals de muntanya durant l'exercici del 1996; per presentar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Haurà observat el senyor president que l'interès d'aquest diputat era de tenir resposta sobre dues preguntes que vénen una darrere l'altra. Atès que m'anuncia que només en podré fer una, demano a la presidència i al conseller que correspongui...

El president

No, no, faci les dues acumulant el temps.

El Sr. Terradellas i Redon

No, no, és que són dos temes diferents, senyor president. Si se'm pot respondre la segona, ho prefereixo més que no pas la primera.

El president

Retira la primera?

El Sr. Terradellas i Redon

Retiraríem la primera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de les variants de la carretera C-152 entre Olot (Garrotxa) i la carretera N-II

El president

I fa la segona? Endavant.

El Sr. Terradellas i Redon

Si no hi ha inconvenient, moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, el mes de novembre de l'any 93 es varen acabar les obres de millora del tram d'Amer a Coll de Bas, a la carretera C-152. Amb aquesta actuació es van donar com a finalitzades les obres d'aquesta carretera que enllacen la capital de la Garrotxa, Olot, amb la Nacional-II; les obres, en qualsevol cas, que fan funció..., els trams entre les poblacions, i restaven pendents, per tant, les variants dels diversos pobles. Com que han passat dos anys i mig des de llavors i encara no tenim calendari ni programa d'execució, veuran i entendran el senyor president i les senyores i els senyors diputats que qui els parla, juntament amb altres tres diputats, tenim la intenció de saber quina és la programació del Consell Executiu amb referència al calendari d'actuacions de les variants de la carretera C-152 entre Olot i la Nacional-II.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en aquest moment s'estan redactant tots els projectes, excepte un, que concretament és el de la variant d'Amer, que aquest no està encara començat a redactar, però tots els altres estan en diferents fases d'execució; alguns d'ells, com a tals projectes, estan molt avançats; també algun d'ells s'acabarà de redactar a finals d'aquest any 96. Moltes d'aquestes variants estan actualment incloses en el Pla econòmic i financer de l'empresa pública GISA, i, lògicament, el nostre compromís final —això no vol dir que no hi pugui haver diferents fases d'execució—, el nostre compromís final és que, com per tota la xarxa bàsica, tant primària com secundària, del Pla de carreteres de Catalunya, que això pugui estar enllestit, no això concretament, sinó en la seva globalitat, l'any 2005, que és concretament l'horitzó del Pla. No estic dient que aquestes es facin l'any 2004 o l'any 2005; dic que tota la xarxa bàsica, que inclou les variants també en xarxa bàsica secundària, que és el cas, tenen com a horitzó final, aprovat per la llei del Parlament de Catalunya, el mateix any 2005.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta carretera, algunes senyores i senyors diputats sabran que fa temps s'anomenava la «carretera de la vergonya», pel mal estat en què estava, però és cert que després de quatre inauguracions, sobre els quatre trams en què s'ha actuat, ni seria just de tractar-la amb aquesta catalogació..., no seria just i, per tant, no ho faré. El que passa és que potser sí que l'hauríem de catalogar o batejar-la com la

«carretera de la Ventafocs», perquè, la sort, la té girada. Fixi's, senyor conseller, que els alcaldes ja fa vuit anys vàrem pactar amb el Departament de Política Territorial les prioritats de les actuacions entre els trams; per tant, des dels ajuntaments ja vàrem voler eliminar en aquell moment qualsevol dubte de confrontació entre els diversos municipis a l'hora de marcar les prioritats, i el mateix hem volgut fer respecte a les variants.

Arriba molt tard la concreció de les variants, senyor conseller. L'octubre del 94, el 6 d'octubre, en aquest mateix hemicicle, el conseller Cullell ens deia que ens rebria, als alcaldes, per consensuar una programació. Al cap de pocs dies deixava de ser conseller. Vàrem esperar el senyor Roma i també li vàrem fer la mateixa pregunta: no vàrem tenir sort, tampoc. Jo no vull pas que això sigui un mal presagi, senyor conseller, però li agrairia que, com més aviat millor, ens reunís, els ajuntaments, els alcaldes, per fer el que vostè sap que ens tindrà al seu costat, que és una programació i un calendari de quines són les variants prioritàries per a aquesta actuació. Ja sabem que no poden haver-hi recursos per fer-les totes de seguida, però el que seria interessant és que arribéssim a un acord de començar de seguida per alguna, consensuada, i, sobretot, senyor conseller, i en això li reclamo també el seu màxim interès per les actuacions de seguretat de les interseccions de la carretera ja arreglada amb els nuclis de població. Li ofereixo aquesta cooperació dels alcaldes.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, jo li agraeixo molt aquesta voluntat de consensuar les execucions en aquesta carretera. Li agraeixo encara més una altra cosa, que és que vostè mateix hagi reconegut que, a diferència del que succeïa abans, ja no se li pot dir la «carretera de la vergonya», prova evident i definitiva que realment hi ha hagut sensibilitat en el mateix Govern de la Generalitat per, diguem, reconduir una situació que, certament, era clarament deficitària. A partir d'aquí, doncs, també cal dir una altra cosa, al marge que lògicament ens podem asseure quan vostès vulguin per parlar de les prioritats, però recordem una cosa: estem en pressupostos de contenció. És així. I els pressupostos de contenció, aquí i a qualsevol altre lloc —també a molts ajuntaments—, afecten, lògicament, les partides d'inversió, els conceptes d'inversió. I també és veritat que les demandes en el territori són moltes i molt lògiques, i també és veritat una altra cosa: que més enllà de carreteres noves només, cal prestar, com vostè deia al final de la seva intervenció, una especial cura i una especial atenció en tot allò que són les operacions, diguem-ne, de manteniment, de conservació i de segu-

retat de la xarxa que tenim, que és molt millor de la que teníem fa només alguns anys. Per tant, dintre d'aquest ordre de prioritats, aquest conseller que li parla, aquesta última prioritat, sempre l'establirà com a màxima: manteniment, conservació i seguretat de la xarxa ja actualment vigent. I a partir d'aquí, amb visió global del territori...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Acabat l'espai de temps que es destina al capítol de preguntes, i abans de continuar amb l'ordre del dia, i atesa l'afinitat del tema dels següents punts, el tercer i el quart, s'ha convingut, conjuntament amb la Junta de Portaveus i d'acord amb l'article 104.2 del Reglament, d'agrupar els seus debats, mantenint separades, però les votacions. Els grups poden partir la seva intervenció amb altres membres del grup, per un temps màxim de vint minuts en conjunt, per als torns de la defensa de la seva iniciativa pròpia i de posicionament respecte a la dels altres grups, o per al posicionament sobre les esmentades propostes els que no n'han presentat.

Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per a ruptura matrimonial i d'aliments (presa en consideració)

El tercer punt de l'ordre del dia és, doncs: presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per a la ruptura matrimonial i d'aliments, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per a la seva defensa i per posicionar-se en la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Certament, tal com vostè ha assenyalat acuradament, jo faré la defensa de la meua Proposició de llei, de la Proposició de llei que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i alhora també em posicionaré sobre la que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i que, sens dubte, d'una manera brillant, defensarà després el senyor Ridaó.

Nosaltres ens veiem en la necessitat de tornar a presentar, esperant que aquesta vegada amb millor resultat, una proposició de llei per a la creació del fons de garantia de pensions per a ruptura matrimonial, de parella, o d'aliments, amb la finalitat de garantir el pagament de les obligacions econòmiques derivades dels procediments de separació, divorci, nullitat o aliments. Davant d'aquesta Proposició de llei, com de qualsevol altra, jo

crec que és just i necessari formular-se unes quantes preguntes i donar-los resposta; ja ho fèiem nosaltres el 20 d'octubre del 93, quan el nostre Grup, mitjançant la diputada senyora Oranich, vàrem presentar una proposició de llei d'un contingut pràcticament idèntic. Per tant, el primer que hem de fer és veure si el Parlament de Catalunya, si la Generalitat de Catalunya, si la nostra autonomia té capacitat, té competència per legislar sobre aquesta matèria. Nosaltres pensem que aquesta és una qüestió que no planteja cap mena de dubte, però que, en tot cas, és bo recordar que l'article 9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en els seus apartats 25, 26, 27 i 28, ens atorga la competència exclusiva en relació amb l'assistència social a la joventut, a la promoció de la dona, a la protecció i tutela dels menors, i també destacar que el mateix article 9, en l'apartat segon, ens dóna competència exclusiva per al desenvolupament del nostre dret civil; és a dir, nosaltres tenim competència exclusiva per mantenir el nostre dret civil, però també per desenvolupar-lo. Alhora, hi ha una obligació que neix de l'article 39.1 de la Constitució espanyola, en relació amb la protecció econòmica de la família, cosa que fa que, des del nostre punt de vista, no plantegi cap mena de dubte que el nostre Parlament, la nostra autonomia té plena capacitat per legislar, per constituir aquest fons de garantia de pensions que nosaltres plantejem.

Però també ens hem de preguntar si aquesta és realment una necessitat, si el que nosaltres plantejem aquí obeeix o no a una necessitat a casa nostra. Aquest matí, quan s'estava debatent una Proposició de llei també presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en relació amb el PIRMI, es deia que això ja estava establert per un decret, i és cert: nosaltres pensem, com ha dit la nostra diputada, que cal una llei sobre la matèria, però en aquest cas això no està, en absolut, establert; per tant, és una qüestió absolutament *ex novo* des del punt de vista legislatiu. Però el que és cert és que es donen a casa nostra moltes situacions d'incompliment de la pensió per separació matrimonial, de la pensió per aliments, de la pensió... –no ens enganyem, diguem-ho tal com és–, la pensió per a l'esposa, per a l'exesposa i per als fills, perquè això afecta essencialment i majoritàriament, d'una manera aclaparadora, les dones. Això ho pateixen substancialment dones, dones separades que han d'atendre els seus fills; els que incompleixen són majoritàriament, també, aclaparadorament homes. I hi ha qui pensa –jo no sé si hauríem d'arribar tan lluny– que si això afectés molt més els homes, segurament ja s'hauria regulat, segurament ja s'hauria establert aquest fons de pensions a casa nostra. Sense arribar a subscriure totalment aquesta hipòtesi –perquè això, naturalment, és una hipòtesi–, el que és cert és que aquestes situacions es produeixen a casa nostra i es donen circumstàncies realment lamentables que des del punt de vista social constitueixen un greu problema.

Se'm pot dir –i és cert– que l'obligació, la primera obligació rau en el marit, en el pare, excepcionalment, molt excepcionalment, pot raure en una mare, però rau essencialment en el marit, en el pare, que no compleix les seves obligacions. I això és cert, aquest és l'obligat, aquest és el responsable. Però jo voldria fer la següent

reflexió. Quan una empresa tanca i és insolvent, existeix un fons de garantia salarial per atendre les situacions dels treballadors i les treballadores que queden sense feina, per atendre els salaris que no cobren, per atendre les indemnitzacions que no cobren, i naturalment, jo valoro i tots valorem com un problema social importantíssim i, per tant, com una necessitat de justícia, atendre aquestes situacions. Però hi haurà algú que pugui honradament dir que la situació d'aquella mare que queda sense la pensió que li ha estat reconeguda judicialment no és, no ha de ser equiparable a la d'aquell treballador o aquella treballadora que queda sense feina? No és un problema social també de la mateixa magnitud. Per tant –per tant–, és absolutament imprescindible atendre aquestes situacions. Però hi ha una altra cosa que se'ns pot dir, que se'ns ha dit altres vegades –no m'estic inventant res–, que és que això ho pot fer i ho ha de fer l'Estat. Jo també he participat en iniciatives parlamentàries en altres cambres estatals perquè això fos recollit, fos legislat, fos, en definitiva, establert pel Govern central, per l'Estat. Però, amb el cor a la mà, hem de dir que és molt més just, molt més correcte, molt més adequat i molt més propi que ho faci la Generalitat de Catalunya. Si estem reclamant, si estem demanant, si estan demanant vostès, si està demanant el Govern de la Generalitat i nosaltres li donem suport, la gestió del fons de garantia salarial a desgrat de la unitat de caixa de la Seguretat Social, per què un servei d'aquestes característiques hem de pretendre que el doni l'Estat? Reclamem el finançament que correspongui, que ja l'estan fent, per altra part, i jo crec que hem d'avançar molt més en aquesta línia, però això correspon fer-ho, ha de fer-ho la Generalitat de Catalunya.

I he de dir més, també s'ha apuntat..., i això jo voldria replicar-ho molt poc, molt poc perquè fins i tot em sap greu d'haver-ho de replicar, perquè se m'ha dit –s'ha dit a vegades– que, home, que amb el PIRMI es poden atendre aquestes situacions. El PIRMI, com el seu nom assenyala, és, precisament, per reintegrar situacions de marginalitat. Què vol dir, això? Que hem de considerar que aquella exesposa que es queda atenant els seus fills i que no rep la pensió del seu marit, què vol dir? Que aquesta nosaltres la bategem, la qualifiquem com a marginació social? Ni el PIRMI atén aquestes situacions, ni és el PIRMI qui les ha d'atendre, substancialment. S'han d'atendre per un fons, per un fons que –diguem-ho també–, com que l'obligació principal, l'obligació directa, l'obligació primera és del pare que no compleix les seves obligacions, naturalment, les obligacions que aquí contrauria el Govern de la Generalitat serien amb caràcter subsidiari i serien, naturalment, amb la subrogació de les accions i dels drets d'aquella persona per rescabalar-se de totes les quantitats que anticipés. En definitiva, és tal com funcionen, tal com han de funcionar els fons de garantia.

Bé, perquè el senyor Hinojosa no em pogués dir que no explico, que no expliquem què és el que diem nosaltres en la nostra Proposició de llei, és evident que ara ho explicaré. Ho explicaré amb detall, malgrat que la Llei no és ni ha de ser molt llarga, i a desgrat també que nosaltres pensem que aquesta Llei, com totes, però aquesta segurament d'una manera especial, es pot i s'ha

de millorar en el tràmit parlamentari, es poden establir, segurament, millors mecanismes, fins i tot, dels que nosaltres plantejem aquí, però el que nosaltres proposem, el que nosaltres plantejem en la nostra Llei és ni més ni menys que crear aquest fons de garantia de pensions per atendre aquestes circumstàncies, fent referència expressa a les previsions del Codi civil. Se'm pot dir –i ja m'hi anticipo– que molt possiblement, quan tinguem nosaltres el Codi de família a Catalunya, aquestes referències hauran de ser a la legislació pròpia catalana. Això, evidentment, no és cap obstacle, no solament perquè es pot introduir en el seu moment per la via d'esmenes, sinó, sobretot, perquè avui encara no tenim el Codi de família i, per tant, avui, les referències s'han de fer a aquesta legislació. En el moment que s'hagi modificat, podrem introduir les modificacions que corresponguin. És evident que perquè aquest fons hagi d'atendre aquestes responsabilitats, ha d'existir una resolució judicial, ha d'existir el mecanisme de la subrogació i també, naturalment, aquest fons, com tots els fons, ha de tenir unes limitacions. Naturalment, el que no podem pretendre és que hagi d'atendre totes les pensions, sigui quina sigui la seva quantia.

Nosaltres hem fixat uns límits, naturalment sotmesos no únicament a la via de les esmenes, sinó fins i tot que això es pugui replantejar ara en el tràmit, o si més no deixar-ho com fa una altra proposició de llei a què després em referiré i que també debatrem ara, deixar-ho que això es resolgui per via reglamentària, però nosaltres hem volgut introduir aquest topall, aquesta limitació, perquè està en línia també amb allò que diem del fons de garantia salarial. Pensem que el límit ha de ser dues vegades el sou mínim, amb els increments corresponents del 20% per cas que existeixin fills, però, en qualsevol cas, la dinàmica del fons és molt clara: ja està establert en altres casos, ni més ni menys és establir no un organisme, sinó un fons, és establir els mecanismes d'atenció a partir de la resolució judicial, és establir també els mecanismes de rescabament per part de la Generalitat de Catalunya, perquè és indubtable que el responsable a qui s'ha de perseguir civilment i, si s'escau, també penalment, el qui incompleix aquestes obligacions, és al pare, és al marit –com dic, excepcionalment pot ser la mare–, però, en qualsevol cas, la persona que incompleix aquestes obligacions s'han de seguir les actuacions perquè això es compleixi, això es pagui i la Generalitat es rescabali d'aquestes quantitats.

Això és ni més ni menys el que nosaltres plantejem, aquesta Proposició de llei que vull recordar que en el moment que es va debatre en aquest Parlament va tenir l'oposició del Grup de Convergència i Unió, curiosament abdicant de les seves responsabilitats i de les seves competències i adjudicant-les al Govern central, però en aquells moments va tenir la votació favorable, que jo espero, del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Grup Popular i, naturalment, del nostre Grup. Jo avui estic convençut de la votació d'aquests grups i també espero el vot favorable del Grup de Convergència i Unió.

I com que la presidència, crec que molt acuradament, d'acord amb el que s'ha establert pels portaveus, m'ha assenyalat la necessitat de posicionar-me sobre la Pro-

posició de llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, jo he de dir que, substancialment, encara que hi ha, sens dubte, aspectes formals, aspectes, fins i tot, com són els topalls o els límits de la previsió que nosaltres fem i els que fan ells, que poden presentar petites diferències, però, nosaltres pensem que amb la nostra Proposició de llei i amb la Proposició de llei que presenta Esquerra Republicana de Catalunya i amb les esmenes que presentin els grups que ho creguin convenient, pot sortir i ha de sortir una bona llei per atendre aquestes situacions socials imprescindibles a casa nostra.

Això vol dir que, naturalment, el nostre vot serà totalment favorable a la presa en consideració també de la Proposició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que esperem la votació favorable de tota la cambra per tirar endavant la creació d'aquest fons per fer ús de les nostres competències, però també de les nostres responsabilitats, perquè el Govern atengui una responsabilitat tan important com és aquesta, la d'atendre aquestes situacions d'aquestes persones que es troben en situacions molt problemàtiques a l'hora de tenir d'atendre les seves situacions familiars per incompliments flagrants de les obligacions derivades d'aquestes resolucions judicials, i que això el nostre Govern ho ha d'atendre, que això la Generalitat ho pot atendre, amb bons mecanismes de rescabament; això no ha de ser un fons molt costós per al nostre Govern i, en qualsevol cas, pensem que és d'estricta justícia i que, en conseqüència, això s'hauria de crear, a partir d'aquesta Llei, encara que els seus efectes, precisament per no provocar, com és obvi, problemes pressupostaris al Govern, hauran de ser per a l'any que ve.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments (presa en consideració)

D'acord amb l'anunciat prèviament, entrarem ara al punt quart de l'ordre del dia, la presa en consideració de la Proposició de creació d'un fons de compensació de pensions de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que també haurà de posicionar-se sobre la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Té la paraula per defensar la seva proposició el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. I així ho farem i, per tant, defensaré, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la Proposició de llei presentada, i també

aprofitaré, simultàniament també, singularment, la meua intervenció per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al voltant de la Proposició de Llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i que ha estat brillantment defensada també per l'illustre diputat i amic també, en aquest cas, senyor Roc Fuentes.

I dic que ho faré simultàniament perquè singularment, tal com abans també ha significat el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, es tracta de dues iniciatives singularment semblants per no dir fins i tot idèntiques i, per tant, en aquest sentit, evidentment que el posicionament del meu Grup és favorable i, per tant, de recomanar el vot favorable i positiu a la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Per tant, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, els vull presentar una proposició de llei de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar, i d'aliments. I això ho fem després d'un particular viacrucis reglamentari i, fins i tot, d'una tramitació molt complexa que té més a veure amb l'absència pràctica de voluntat política del Govern d'acceptar l'eventual creació d'aquest fons de compensació que no fins i tot amb les dificultats de naturalesa pressupostària que, segurament, més tard evidenciarà el portaveu del Grup Parlamentari de la majoria.

Per tant, dit això, significar i posar en relleu que el nostre propòsit en presentar aquesta Proposició de llei és que prenen en consideració aquesta iniciativa, es comenci a treballar per tal de donar una resposta, com abans s'ha dit també, a nivell legislatiu, una resposta de manera realista i pragmàtica de la situació d'impagament de pensions i també d'aliments a cònjuges separats, divorciats o que han vist el seu matrimoni anul·lat i que tenen al seu càrrec fills menors d'edat.

No cal dir que aquesta mateixa protecció, òbviament i en sintonia amb allò que el nostre Grup Parlamentari ha vingut defensant de sempre, aquesta mateixa protecció es pretén donar amb aquesta Proposició de llei a les famílies de fet constituïdes per parelles, amb fills o no, que sense estar units pel vincle matrimonial constitueixen, al nostre entendre, un nucli familiar perfectament definit, i és per això que en l'enunciat de la Proposició de llei distingim perfectament clarament entre la crisi del matrimoni, de la institució del matrimoni, i la crisi del que és el nucli familiar, concretament.

Ens proposem, doncs, amb la creació d'aquest fons, cobrir les necessitats més peremptòries de les famílies sense recursos econòmics i que no reben puntualment, de manera puntual, la prestació econòmica a què tenen dret per mitjà d'allò que estableixen les resolucions judicials, ja siguin les sentències, ja siguin les resolucions interlocutòries que fixen mesures de caràcter provisional o provisionalíssim. I que al mateix temps aquestes famílies, aquestes persones no tenen possibilitat real que, amb la seva reclamació legal, aquestes pensions siguin ateses i, per tant, que al mateix temps es produeixin situacions de greuge comparatiu i en ocasions també una especial i particular perversió en el

cas dels menors de famílies monoparentals o que fins i tot són víctimes de l'abandó dels seus pares i que es troben acollits per altres familiars.

Partim, al nostre entendre, d'una constatació inevitable: tots coneixem més o menys que en els processos judicials que s'inicien per crisis matrimonials sovint es produeixen situacions d'impagament de les pensions acordades judicialment i, per tant, les situacions negatives que això comporta i que jo abans he descrit. M'estic referint particularment que aquests incompliments sovint porten els fills i els seus progenitors, que tenen al seu càrrec la cura i custòdia d'aquests, i molt especialment i de manera majoritària les dones, a la pràctica indigència i, per tant, a situacions de pobresa greus, i que, a més a més, són situacions que no troben emparament ni acolliment en els tribunals de justícia ordinaris en la mesura en què, com vostès saben i coneixen perfectament, d'una banda, l'Administració de justícia té defectes obvis de funcionament que les seves conseqüències també les pateix, òbviament, el col·lectiu que ens ocupa, en la seva condició de justiciables, per tant, d'usuaris de l'Administració de justícia; però, de l'altra, també perquè, constatant en la realitat diària la llastimosa i penosa recerca, per part de molta gent, de vies que permeten defugir la llei tal com evidencia la importància de l'economia submergida, que al mateix temps pretén escapar al control dels creditors singulars preocupats per la satisfacció dels seus crèdits i, a més a més, si afegim que la justícia és cara i que aquesta, per tant, és una circumstància que en absolut afavoreix els qui pateixen aquest problema, el de la manca de pagament de les pensions i dels aliments, això porta a una situació, des d'un punt de vista econòmic, patrimonial, familiar, molt crítica.

Per tant, ja veuen vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, que la idea motriu, el motiu central d'aquesta nostra iniciativa, d'aquesta Proposició de llei està constituïda bàsicament per la necessitat de prendre consciència davant de la situació de marginació i de pobresa que s'origina a partir d'aquestes circumstàncies. Però molt particularment volem cridar l'atenció sobre els efectes especialment negatius i perversos que —com deia abans— aquesta conducta incívica i, al nostre entendre, immoral té, en primer lloc, sobre les pensions d'aliments, aliments *stricto sensu*, entesos com a tals aliments, perquè de la seva percepció o no en depèn el sosteniment més bàsic de les càrregues familiars més indispensables per a la pròpia subsistència, per a la pròpia procura existencial; i, en segon lloc, sobre les anomenades pensions compensatòries que, com vostès coneixen perfectament, són les que es produeixen o s'esdevenen a partir de les situacions d'eventual desequilibri econòmic i que s'atorguen a favor d'aquelles persones, aquells cònjuges o membres de parelles de fet, sobretot gent d'edat avançada i que són gent gran sense fills al seu càrrec, però que estan molt necessitats d'una percepció econòmica, sobretot, sobretot, quan han estat tota una vida dedicats a les tasques o activitats domèstiques sense accés al món del treball i amb una estricta dependència dels ingressos del cònjuge o de la parella amb qui ja no conviu. I en tercer lloc, voldria també reclamar la seva atenció, i per tant posar-hi especial èmfasi i incidència, en l'efecte negatiu que

això té en un altre segment de població, en un altre col·lectiu especialment. M'estic referint i, per tant, vull destacar les dificultats que en la pràctica tenen les dones. En aquest sentit puc afirmar modestament, des de la meua experiència professional com a advocat, però també molts de vostès des d'algunes professions jurídiques, o no, deuen haver pogut constatar –i jo així ho faig– que és molt alt el percentatge que vostès deuen reconèixer en què a les dones els és atribuïda la cura i custòdia dels fills menors i que pateixen dificultats molt acusades, més que els homes, per a una adequada inserció en el món del treball.

Per això, en síntesi, per acabar aquesta primera part de la meua intervenció, la creació d'aquest fons es dirigeix preferentment a la tutela i a la protecció dels interessos legítims d'aquestes dones, a palliar també les dificultats i les situacions de greu desequilibri econòmic soferts pels beneficiaris d'aliments per a la seva pràctica subsistència i es dirigeix també, finalment, molt especialment a la gent gran sense fills menors que atendre, però que han quedat en una situació de greu desequilibri econòmic respecte al cònjuge o parella que obtenia ingressos.

Arribat aquest punt, senyores i senyors diputats, voldria citar la ja clàssica i d'obligada cita en aquesta matèria Recomanació 869 de 1979 de l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa, per la qual, en aquesta Resolució, es convidava els governs representats en aquest organisme a incorporar, a acollir en el seu ordenament intern la necessitat de garantir el pagament de les pensions per aliments dels fills menors no emancipats establert per mitjà de resolució judicial relativa a la ruptura matrimonial. Es consagrava, doncs, en aquesta clàssica Resolució, que jo avui invoco en aquesta cambra, la necessitat d'establir una compensació econòmica a càrrec dels estats, a modus de bestreta –per tant, anticipant aquestes quantitats–, en cas d'incompliment del pagament de la pensió d'aliments per part del cònjuge o persona obligada a fer-ho. També..., penso que també clàssica i de cita obligada, ni que sigui més nostrada, és la recomanació, encara que més recent, feta de manera persistent, sistemàtica, pel mateix síndic de greuges a Catalunya, que, en aquesta mateixa línia, en aquest mateix sentit, s'hi ha pronunciat en els seus darrers informes. De fet, entenc que aquesta recomanació va ser aollida d'una forma ni que sigui indirecta o incidental pel Govern de la Generalitat a través de l'actuació número 12 del Pla per la igualtat d'oportunitats per a les dones i en què es demanava justament la creació d'aquest fons, d'aquest organisme ni que fos en l'àmbit de l'Estat; i ara ja en parlarem, concretament d'aquest punt. I és per això que el nostre Grup entén que la virtualitat de plantejar ara i aquí aquesta qüestió està fora de tot dubte i, per tant, que és indiscutible, com indiscutible s'esdevé –al nostre entendre–, des del pla de la realitat i no de les grans declaracions i dels grans principis, constatar el problema i, per tant, el drama social que això comporta; i, per tant, donar una solució política al que la societat ens està ara com ara demanant.

En un altre ordre de coses, i estrictament competencial, que és un aspecte que també ha estat, doncs, mencionat

en la intervenció anterior, sembla indiscutible al nostre entendre que l'Estatut de Catalunya atorga al Govern de la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'assistència social, perquè no hi ha dubte que aquest és un problema estrictament i fonamentalment assistencial, i també ens atorga competències en matèria de joventut, de promoció de la dona i d'institucions públiques de protecció i tutela de menors. Per tant, aquests, tots, són aspectes que, de manera directa o indirecta, afecten la regulació d'aquesta Proposició de llei. I diem això perquè entenem –i sempre ho hem entès i, per tant, ha estat tradició del nostre Grup Parlamentari– que és bo que Catalunya ompli de contingut el seu Estatut i, per tant, en definitiva, vagi assumint el conjunt de competències que ens han de permetre d'enfortir el nostre autogovern, i perquè alhora i al mateix temps nosaltres creiem que és des de Catalunya, des d'un àmbit territorial més reduït, que es pot solucionar, donar solució més fàcil a aquest problema. Però també ho diem veient la nul·la disposició o voluntat política expressada pels successius governs a l'Estat a l'hora de crear aquest fons, a pesar que n'hi ha alguns assajos, ni que sigui sectorialment o incidentalment, per exemple, en la reforma operada en el Codi penal a través de la Llei orgànica 3/89, del 21 de juny, en què es tipificava l'aleshores tipus penal de l'article 487 que, actualment, reconvertit en el nou Codi penal, vindria a ser l'actual precepte 227, i per tant que incidentalment venia a introduir alguns mecanismes coercitius tendents a exigir o a garantir el compliment del pagament de la pensió, però que aquests assajos, aquests intents s'han revelat al nostre entendre insuficients per posar fi a aquest problema i, per tant, en aquest sentit, per nosaltres, aquesta ja és suficient raó per tal d'aconsejar de prendre aquesta iniciativa en el nostre àmbit; per tant, en aquest Parlament i en l'àmbit del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Es pot dir segurament –i en això penso que m'anticipo a algunes de les raons que segurament expressarà el diputat portaveu de la majoria en aquest aspecte–, es pot dir segurament que hi ha raons d'estricta caràcter o d'ordre econòmic i pressupostari que obstaculitzen la creació d'aquest fons. No cal dir –com s'ha dit abans i no insistiré en aquest aspecte– que hi ha altres prestacions socials que ara com ara ja vénen a subvenir a les dificultats econòmiques que pateixen aquests col·lectius particularment desprotegit: són les pensions no contributives, els PIRMI, de què avui hem parlat en diferents ocasions, que vénen –com deia– a subvenir i a ajudar aquestes famílies, el que implica, òbviament, ja de per si, una important despesa pública, per tant, un eventual perjudici patrimonial per al mateix recurs o els recursos a la Generalitat de Catalunya. Però, tanmateix –i això és el determinant i per això jo vull fer especial menció a aquest aspecte–, nosaltres amb aquesta Proposició de llei hem configurat un ens de nova creació que constitueix un veritable fons de compensació, no diferent al Fons de garantia salarial que abans ha estat citat, però tampoc diferent al Fons de compensació d'assegurances, per tant, dos ens que en la pràctica ja operen amb cert èxit en els seus àmbits respectius. I és aquesta, per tant, la fórmula per què nosaltres hem optat, hem adoptat, i és la fórmula que, d'altra banda, han

adoptat països del nostre entorn geogràfic més pròxim, de la mateixa Unió Europea, com són l'Estat francès, el mateix Regne Unit i altres països de la Unió Europea o, fins i tot, els Estats Units; i en l'àmbit també d'algunes comunitats autònomes de l'Estat: el mateix País Basc estudiava recentment, ja fa algun temps, l'eventual creació d'aquest fons i la mateixa Comunitat autònoma de Castella - La Manxa no sé si ara ja ha iniciat, doncs, la creació d'aquest fons, però ho estava estudiant de manera molt decidida.

En definitiva, per aquest raó, vull –hi insisteixo, perquè hi ha raons de signe i de caràcter econòmic que seran les que eventualment pesaran sobre el sentit negatiu del vot de la majoria– remarcar –hi insisteixo– que la llei –al nostre entendre i d'aquesta manera ha estat confeccionada pel nostre Grup Parlamentari–, la llei, la Proposició de llei reserva al Govern de la Generalitat l'acció de repetir, per tant de repercutir, les quantitats pagades contra qui tenia l'obligació de satisfer-les, constituïnt així les quantitats abonades en concepte de pensió una bestreta, una quantitat anticipada de la qual el Govern de la Generalitat haurà de rescabalar-se per mitjà de les accions subrogatòries que li càpiguen en dret, i tot això amb l'objectiu –com abans també s'ha dit– de no fer excessivament gravoses les corresponents partides pressupostàries.

Per acabar, per acabar, i molt breument, jo voldria significar abans també, amb un desig i amb un ànim, doncs, que prosperés tant la iniciativa presentada pel nostre Grup Parlamentari com la del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

L'illustre diputat senyor Roc Fuentes feia un recordatori al posicionament que els diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra havien vingut mantenint en l'anterior legislatura, i jo tampoc no em puc resistir a fer un petit recordatori en aquest sentit. I, per tant, per acabar, jo voldria significar les substancials coincidències expressades per tots els grups de la cambra en l'anterior legislatura, i fins i tot en altres àmbits fora d'aquesta mateixa cambra, ja sigui per part dels dos grups, com he dit, promotors avui de sengles iniciatives, com també del mateix Grup Socialista i del Grup Popular, que van donar, jo entenc, un suport entusiasta i decidit quan aquesta qüestió va ser plantejada.

El mateix Grup Popular, per boca de l'illustre diputat senyor Simó Pujol, en aquesta mateixa cambra –només cal veure el *Diari de Sessions*–, en la sessió plenària tinguda el dia 20 d'octubre de l'any 1993, deia que el seu Grup Parlamentari, el seu partit, incorporava aquesta demanda, la de crear aquest fons de pensions –cal entendre que en el seu programa electoral–, i que en aquest mateix sentit el seu Grup havia presentat una proposició de llei en aqueixos mateixos termes en l'àmbit del Congrés dels Diputats. I fins i tot criticava els successius governs de la Generalitat de Catalunya pel retard a posar en marxa aquest fons, i també ho feia, dirigia aquesta mateixa crítica cap al Govern socialista, que, segons ell, havia demostrat la mateixa insensibilitat en aquest terreny. I cito aquestes paraules, senyores i senyors diputats, no perquè tingui especial fixació amb aquest illustre diputat –que ara no es troba en aquests moments amb nosaltres en l'hemicicle–, com

vostès comprendran, sinó per remarcar l'especial coincidència i, per tant, el consens, que aquesta matèria havia suscitat anteriorment en aquesta cambra, per part de tots els grups. I bàsicament ho dic també perquè estic molt persuadit que avui no poden existir raons..., diguem-ne climàtiques, que aconsellin mantenir posicions obertament enfrontades –acabo ja, senyor president– amb les mantingudes fins fa poc en relació amb la mateixa qüestió.

Creiem, doncs, i acabo, que no abordar avui aquesta qüestió d'estricta justícia social, amb el consens que això, com he dit, suscita, quan a més es pot donar contingut al nostre autogovern exercint amb plenitud les nostres competències, voldria dir tant com que aquest Parlament, aquesta cambra i el nostre propi Govern estan, en definitiva, girant l'esquena al problema de moltes famílies catalanes, i renunciant també, com a país, a continuar liderant la defensa dels drets col·lectius dels més desfavorits.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Tenen la paraula, per fixar la seva posició sobre aquestes propostes, els grups que fins ara no ho han fet. En primer lloc, pel Grup Popular, el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la creació d'un sistema de garantia del pagament de les pensions establertes per sentència judicial en els processos de separació o de divorci, especialment en aquells casos de manca de recursos econòmics per a l'atenció dels fills, ha estat, és i serà una prioritat del nostre Grup Parlamentari, i també del Grup Popular en el Congrés i en el Senat.

El nostre Grup considera necessari articular un mecanisme que garanteixi les pensions alimentàries. Un mecanisme que tingui com a finalitat cobrir les necessitats més urgents de les famílies amb menors. Un mecanisme adequat i necessari en tres supòsits que, des del nostre punt de vista, són fonamentals: en primer lloc, per a les famílies de pares separats, divorciats o matrimonis anul·lats sense recursos econòmics i que no reben la prestació econòmica a la qual tenen dret pel fet de ser víctimes de l'impagat de pensions; en segon lloc, per a les famílies sense recursos econòmics i sense possibilitat que la reclamació de les pensions alimentàries sigui atesa, i, en darrer terme, en el cas de famílies que tenen al seu càrrec menors, famílies monoparentals o que, sent víctimes de l'abandonament dels seus pares, estiguin acollits per altres familiars o institucions, públiques o privades.

I quan es tracta d'establir mesures per tal de protegir aquests drets, no podem caure en cap cas en la temptació de posar pedaços ni d'establir mínims pel que fa a aquest problema que afecta molts ciutadans, especialment dones i menors. Per això hem de ser ambiciosos, hem de tractar de solucionar aquest greu problema des de la seva arrel, i no podem tampoc plantejar-nos la creació d'un fons de compensació cada vega-

da que la llei no sigui complida per alguns o, com és en aquest cas, per molts ciutadans. Hem d'exigir que la llei es compleixi, i una de les necessitats més urgents perquè la llei no deixi de ser justa és que l'Administració de justícia sigui veritablement eficaç i ràpida.

El nou Codi penal, com ja ho feia l'anterior, castiga el fet que aquestes pensions no siguin satisfetes, i és cert que tots som conscients que l'aplicació del Codi penal en aquests supòsits no sempre es produeix amb la immediatesa que a tots ens agradaria. Ara bé, com deia a l'inici de la meua intervenció, no es tracta de posar pedaços: és cert que les situacions a les quals estem fent referència queden en major o menor mesura solucionades per la pensió mínima d'inserció o per altres mesures de serveis socials, que són des del nostre punt de vista insuficients; es tracta, doncs, d'articular una solució global per al conjunt de l'Estat, que doni resposta a aquestes necessitats. I si hem d'anar al concret, a la raó principal per la qual es produeixen aquestes desagradables situacions, coincidiran amb mi que en la majoria de casos es produeixen perquè aquelles persones obligades al pagament d'aquestes pensions fugen de l'acció de la justícia mitjançant enganys, ja sigui mitjançant la creació d'insolvències que no ho són o d'altres ardis processals suficientment coneguts per tothom. Davant aquesta situació, caldrà lluitar des de l'Administració central, des de l'ordenament jurídic i, per què no?, caldrà modificar també, si escau, les lleis civils, penals i processals perquè aquestes situacions no continuïn produint-se.

La il·lustre diputada del Grup de Convergència i Unió, la senyora Bruguera, deia des d'aquesta mateixa tribuna, el 20 d'octubre de 1993, que estava convençuda que és a nivell de Catalunya que es pot donar una solució més acurada a aquesta problemàtica. I, en part, el nostre Grup també hi està d'acord. Però la senyora Bruguera també deia en aquella intervenció que era lògic que qui té la capacitat recaptatòria tingui també la responsabilitat de donar el primer pas. És per això que, en opinió del nostre Grup, aquest primer pas correspon, de moment, al Govern central, sense perjudici que en un termini breu de temps sigui el mateix Govern de la Generalitat el qui hagi de donar el segon pas per a la creació de mecanismes necessaris per donar una resposta definitiva a aquest greu problema social.

D'altra banda, no creiem que els grups proposants –i en la seva intervenció, el representant d'Esquerra Republicana ha fet esment específic d'aquest tema– pensin de veritat que la creació d'un fons de compensació de pensions alimentàries no representaria un increment de la despesa pública i un cost important per a l'Administració. L'argument que aquesta despesa queda compensada automàticament amb el dret de repetició de l'Administració contra el morós és, des del nostre punt de vista, com a mínim, ingenu. Perquè és ingenu pensar que l'índex de morositat de les pensions alimentàries baixarà pel fet que la mateixa Administració es subrogi en aquest dret de repetició. Només cal pensar, per exemple, en les despeses que serien necessàries per tal de procedir judicialment contra aquelles persones que incompleixen la llei i la seva obligació de prestar les pensions alimentàries.

És per tot això, i malgrat la ferma voluntat del Partit Popular de solucionar aquest problema, tal com s'ha posat de manifest en reiterades ocasions, que el nostre Grup no votarà a favor de la presa en consideració d'aquestes proposicions de llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, de manera breu, per posicionar-me en relació amb el vot favorable de les dues iniciatives parlamentàries del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana. I faig aquest posicionament favorable des del convenciment, com a feminista practicant i com a dona, que aquestes dues iniciatives parlamentàries volen resoldre una situació real de patiment, de manca de cobertura de moltes persones, les quals majoritàriament, aquestes persones, són dones, i també els seus fills, nascuts dins del matrimoni o fora del matrimoni. Per tant, primera valoració positiva, per la intenció que aquestes iniciatives parlamentàries tenen, que és la de resoldre l'incompliment de les obligacions establertes judicialment amb contingut econòmic.

Jo també voldria fer una mica de recordatori, pel que fa a la primera vegada que en aquest Parlament vàrem parlar de la necessitat de crear un fons de garantia de pensions, i de la necessitat també de tipificar penalment el no-compliment de les sentències judicials. Va ser l'any 1988: aleshores, la senyora Rosa Fabian, per part d'Iniciativa per Catalunya; la senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista; el senyor Sabanza, em sembla que era, del Grup Popular (*remor de veus*), perdó, del Grup de Convergència i Unió, i no recordo el nom del diputat que va intervenir per part del Grup Popular i per part d'Esquerra Republicana. En aquell moment... (*Remor de veus; el Sr. Camps i Rovira diu: «Vidal-Quadras»; rialles.*). El senyor Vidal-Quadras no és present a la sessió, i em sembla que no va intervenir, senyor Camps, a favor, aleshores, de la creació d'un fons, i també de la modificació de l'article 487 del Codi penal. Es va aprovar una resolució, que va ser enviada a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat per part del Consell Executiu, es va crear una ponència, es va arribar a un acord unànimе en aquest Parlament, i vàrem anar al Congrés dels Diputats a defensar, com a Parlament de Catalunya, la modificació del text del Codi penal, i alhora, també, la creació del fons d'aliments. Han passat molts anys –en aquell moment ni aquí ni allà; el 93 tampoc–, i tornen avui aquestes iniciatives, que el que volen és, com deia al començament de la meua intervenció, resoldre un problema real.

Jo crec que ja és hora que aquest Parlament resolgui d'una vegada per totes una situació que és una situació prou coneguda i prou sentida per moltes dones, per

moltes famílies –parlaré en sentit ampli– i per molts infants del nostre país. Haig de dir, per tant, que ens agradaria molt que aquestes proposicions de llei fossin aprovades avui i enviades a la Comissió, per millorar, també s'ha de dir –ho ha dit el senyor Roc Fuentes, també ho ha dit el senyor Ridaó–, la seva redacció en l'articulat, perquè hi han alguns articles que provoquen inseguretats jurídiques, provoquen alguna vaguetat, provoquen alguna confusió. Haig de dir també que l'experiència de tipificar penalment el no-pagament i el no-compliment de les sentències no ha donat resultat i, per tant, no ha comportat una major eficàcia de la dita obligació.

Crec que aquestes dues proposicions s'haurien d'aprovar, i crec que seria necessari un pas endavant en aquest sentit. És a dir, he sentit parlar el portaveu del Grup Popular en aquesta Proposició dient que considera que això s'hauria de fer primer al Govern central, al Govern de l'Estat... Vostès ho van defensar també en el seu programa electoral, i en algun posicionament aquí, la creació d'aquest fons: no cal esperar. Defensem també a Madrid que es creï aquest fons, però no cal esperar que ho faci Madrid. Nosaltres tenim prou sobirania, a Catalunya, aquest Parlament és sobirà, per tal d'aprovar una proposició de llei que en els parlaments... de vostè, dels grups proposants, de mi mateixa, i també, suposo, ara, del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, que també dirà que està a favor de la creació d'aquest fons... Per tant, si tots estem a favor de la creació d'aquest fons i reconeixem que existeix el problema, per què no donem aquest pas valent a favor d'aquest col·lectiu de persones que pateixen la indefensió que estan patint?

Haig de dir també, per assenyalar alguna millora, que crec que en l'articulat s'hauria de millorar, en l'articulat de les dues proposicions, pel que fa referència a l'article 3 d'Esquerra Republicana, i 8 d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, pel que fa a la condició de catalans per rebre..., per ser beneficiaris d'aquest fons de pensió, s'hauria de puntualitzar molt bé, perquè ens podria passar que gent d'altres comunitats autònomes poguessin venir a empadronar-se al Principat per tal de ser beneficiaris d'aquest fons de garantia de pensions i d'aliments, de la mateixa manera que creiem que s'hauria d'establir el temps de cobertura de la pensió i també la quantia d'aquesta, que, com diu l'article 8, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, crea una mica de confusió, perquè diu: «En cap cas pot superar la quantia de la pensió judicialment establerta.» Això no cal dir-ho, perquè si no fos així ningú seguiria la via judicial, i nosaltres sempre proposarem, en la millora de l'articulat, que sigui condició prèvia i ineludible per accedir al fons.

D'altra banda, i per acabar, fer una referència a allò que vostès en l'exposició de motius fan pel que fa relació a les parelles de fet, que després a l'articulat no hi consta, però a l'exposició de motius sí. Aquesta Proposició de llei també va estar rebutjada; per tant, crec que això hauria d'estar en el *desideratum* de la Llei, perquè no podem reconèixer una cosa que no està reconeguda, encara, per llei.

Per acabar, tornar a demanar aquest vot favorable, malgrat que el portaveu del Grup Popular ha dit que no hi votaria a favor, crec que haurien de reconsiderar aquest posicionament, perquè vostès ho han verbalitzat en moltes ocasions, que són favorables a la creació d'aquest fons; doncs, si tan clar ho tenen en teoria ara és el moment de poder fer-ho realitat, de la mateixa manera que demano al Grup que dóna suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, que doni suport també a aquestes dues iniciatives que vindran a resoldre una situació de patiment de moltes persones.

I vull recordar les paraules de l'honorable conseller Agustí Bassols, quan es va presentar l'any 89 la resolució per tal d'anar a defensar la modificació del Codi penal a Madrid; en una part de la seva intervenció, deia el conseller: «Sovint hem dit en nom del Govern que tot el que afecta Catalunya i els catalans preocupa i obliga el Govern de la Generalitat, tinguem o no tinguem competències respecte al problema que motiva, que provoca aquesta preocupació.» Estic segura que l'honorable conseller Agustí Bassols ho deia convençut que quan arribés l'hora de votar-ho en aquest Parlament, els seus companys de partit i de grup votarien favorablement aquestes iniciatives.

Gràcies, senyor president, il·lustres diputats, senyores i senyors.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Lluís Badia.

El Sr. Badia i Chancho

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, vull manifestar el funcionament concret, basat en una sèrie de qüestions preliminars que condicionen el nostre plantejament de recolzament moral a les propostes.

És evident que, en els motius que provoquen avui la presentació d'aquestes proposicions de llei d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tots hi hem d'estar d'acord; jo crec que aquesta és una premissa indiscutible i les raons que la provoquen, ho repeteixo, són vitals. Una altra cosa és que tinguem en compte una sèrie de qüestions que em semblen de vital importància i que jo divideixo en quatre punts.

El primer seria la preocupació general de tots els grups i institucions pel tema i el que comporta; en segon lloc, serien les competències amb el tema i sobretot una sèrie de matisacions al respecte; el tercer tema –i punt fonamental– serien les quantificacions econòmiques, i finalment, el quart i últim punt serien les alternatives concretes d'urgència que el Govern de la Generalitat ja ha pres en temes com aquests o en temes que indirectament afecten el que avui, d'alguna manera, es vol tancar, lligar i resoldre.

És evident, i entro ja en el primer punt, que l'aprovació general de tots els grups polítics i institucions pel tema que comporten aquestes propostes ha sigut una realitat al llarg de molts anys, i voldria aquí recordar que l'any

89 hi va haver una proposta al Congrés de Diputats del Grup Parlamentari Català de Convergència i Unió, una proposta no de llei per la creació d'un fons de garantia per pensions alimentàries per separació legal o divorci, proposició que va ser rebutjada en aquell moment amb els vots en contra del Partit Socialista, del PSOE, i els vots a favor de la resta de tots els grups de la cambra. Evidentment, les raons, en aquell moment, del PSOE van ser de caire econòmic i d'idoneïtat del moment; per tant, vull dir que és evident que per part del Grup que represento ja hi va haver un interès concret en el seu moment i que, en tot cas, aquestes paraules tan bones que ens ha dit la representant, en aquest cas, del Partit Socialista de Catalunya, podien haver set ratificades l'any 89 i tenir aquest tema perfectament resolt arreu de l'Estat. (*Remor de veus.*)

Per una altra part, l'any 90 també hi ha una proposta al Senat en el mateix sentit...

El president

Per favor, guardin silenci, senyores i senyors diputats.

El Sr. Badia i Chancho

També hi ha una proposta al Senat en el mateix sentit, que també és rebutjada amb els vots del PSOE, en aquell moment amb majoria absoluta; per tant, tenia les mans lliures i absolutes per tirar endavant qualsevol proposta d'aquest tipus.

L'any 93 hi ha una proposta al Congrés de Diputats per part d'algun parlamentari del Partit Popular, mitjançant la Proposició no de llei per a la creació d'un fons de garantia de pensions alimentàries. Aquesta proposta va ser rebutjada amb els vots en contra d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, el PSOE i Convergència i Unió, amb raons de caire de contingut de la proposta, que jo entenc —una vegada analitzat el *Diari de Sessions*— perfectament fonamentades.

És l'any 93 que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya presenta en aquest Parlament una proposició no de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments, proposició no de llei rebutjada amb els vots en contra de Convergència i Unió, amb raons de caire competencial i econòmic.

Finalment, fer esment que l'any 96, pràcticament fa uns dies, al Congrés de Diputats, el Grup Parlamentari Socialista ha presentat una proposició de llei sobre fons de garantia de pagament dels aliments. Sembla ser que el que no ha sigut urgent durant setze anys ara és una qüestió imprescindible de tirar endavant, cosa de què ens alegrem i que d'alguna manera sàpiguen que tindran el nostre recolzament absolut en aquesta iniciativa.

Una altra cosa que també és important és que el Grup Mixt, i la representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha presentat també una proposició de llei recentment de creació d'un fons de compensació de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o nucli familiar, i d'aliments. I m'agradaria fer una menció especial al tema d'aquesta presentació, en tant que hi ha la coincidència absoluta que la proposta de llei que es pre-

senta a aquest Parlament per part del senyor Ridao és la mateixa proposta que el Grup Mixt, mitjançant la diputada d'Esquerra Republicana, fa al Congrés de Diputats, el que passa és que només es produeix una variació, que jo crec que d'alguna manera ve a donar raó a tot el plantejament, perquè en la seva exposició de motius, a la proposta que es fa en aquest Parlament es diu: «La Llei reserva a la Generalitat l'acció de repetir o repercutir les quantitats pagades contra qui tenia...», etcètera, i la proposta presentada al Congrés de Diputats en el mateix punt diu que: «La Ley reserva al Estado la acción de repetir o repercutir...»; evidentment vostès el doble llenguatge sembla que també el saben practicar quan els convé i que, d'alguna manera, donen raó a aquests plantejaments que nosaltres hem definit.

Una altra qüestió que em sembla també important dintre la preocupació general de tots els grups i institucions pel tema i el que comporta és que al mateix programa electoral del 96, es contempla perfectament —el programa electoral de Convergència i Unió—, i no hem d'oblidar tampoc algunes de les qüestions que ja han manifestat els que m'han precedit en l'ús de la paraula, com la modificació del mateix Codi penal, on es tipifiquen situacions com les que aquí es volen cobrir, o conductes com un delictes d'abandonament de família, amb la qual cosa també, evidentment, s'està avançant, sense oblidar tampoc, de passada, els diferents acords de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, la declaració de l'ONU, la mateixa Generalitat amb el desenvolupament de l'Estatut, amb la creació de temes com l'Institut Català de la Dona, la regulació i la protecció de menors, etcètera, que d'alguna manera, directament i indirectament, estan cobrint aquesta preocupació general de tots els ciutadans d'intentar buscar les solucions en un tema que, com deia al començament, és molt preocupant per tots els grups polítics.

Entrant en el segon tema, parlava de les competències en el tema. És evident que aquí hem de fer una sèrie de matisacions que ens semblen importants. Unes matisacions de caire legal —realment és difícil que puguem centrar el tema—, unes obligacions de la subsidiarietat de les obligacions de l'Estat, i, sobretot, uns problemes d'àmbit territorial, que d'alguna manera la diputada del Partit Socialista també ha volgut delimitar.

Però una altra qüestió que em sembla de vital importància són les quantificacions econòmiques. És evident que una decisió d'aquest tipus, tirar endavant un projecte d'aquest tipus, afecta directament els pressupostos. És evident que quan es parla de competència sense suport econòmic no estem parlant de la mateixa realitat, del que significa la competència, i, per tant, des d'aquest plantejament —com deia abans el nostre Grup—, han de ser el Congrés dels Diputats i el Govern de l'Estat els qui han de tirar endavant un projecte d'aquest tipus fins que, evidentment, la Generalitat no tingui el suport econòmic que aquesta competència, evidentment, té.

És evident que la capacitat recaptadora, en aquests casos, pot, evidentment, esdevé del mateix Estat i, des d'aquest plantejament, aquesta competència que se'ns vol donar, si no està dotada econòmicament, no es pot tirar endavant de cap manera.

I, finalment, em voldria referir a l'últim punt a què feia menció, que són les alternatives concretes d'urgència. És evident que aquest tema —com deia abans— és acceptat per tots, és un problema que ens afecta a tots i jo crec que el Govern de la Generalitat, amb una sèrie d'actuacions està ajudant a resoldre les situacions que les propostes d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds volen, d'alguna manera, lligar o resoldre amb la seva proposta.

És evident que amb el que van ser els antecedents del PIRMI cap a l'any 90 ja s'intentava buscar les solucions d'aquest tema i amb les intervencions, quan es va discutir la proposta de llei d'Iniciativa per Catalunya en l'altra ocasió, la diputada que va intervenir ja va donar una part de raó a això que estic dient, en tant que el PIRMI estava fent front a aquelles situacions greus, aquelles situacions complicades que d'alguna manera es produïen i que d'alguna manera s'havien de resoldre. Seria bo.

De totes formes, jo crec que, d'alguna manera, en la anterior intervenció, en l'anterior punt de l'ordre del dia, el diputat de Convergència i Unió, el senyor Hinojosa, ja ha fet menció del que serà el Projecte de llei del PIRMI, que d'alguna manera ha de contemplar tota aquesta situació també fins que per part de l'Estat s'acceptin les propostes diferents que hi ha presentades pels diferents grups.

En definitiva, des del reconeixement del nostre Grup Parlamentari que dona suport al Govern de la Generalitat, volem manifestar que entenem les situacions que es volen cobrir, però també, des de la nostra responsabilitat, no podem votar a favor de la presa en consideració, en base als arguments de caràcter competencial i de suport econòmic d'aquesta competència.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Manuela De Madre demana la paraula. Senyora diputada, per què la demana?

La Sra. De Madre Ortega

Sí, senyor president. En base a l'article 65.1, per al·lusions a la meva persona, a la meva conducta, per part del diputat que m'ha precedit.

El president

Per espai de mig minut, té la paraula.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Voldria, en primer lloc, recordar-li al senyor diputat que aquesta diputada és representant de la cambra sobirana del poble català i, per tant, quan exerceixo ho faig com a diputada de la cambra sobirana de la meva nació, Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

La Sra. De Madre Ortega

En segon lloc, voldria recordar al senyor diputat que aquesta cambra també té o ha tingut majoria absoluta per part de la coalició que dona suport al Govern i el fons de garantia de pensions s'hauria haver pogut crear a Catalunya sense necessitat d'haver, sempre, posat l'excusa de Madrid.

I en tercer lloc, voldria recordar-li també al senyor diputat que el Grup Parlamentari del CDS, al qual vostè abans pertanyia com a partit, va votar favorablement en aquesta cambra aquesta proposició.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Acabades les intervencions i acabats els posicionaments... (*El Sr. Badia i Chancho demana per parlar.*)

El Sr. Badia i Chancho

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, demanar-li disculpes si és que, d'alguna manera, l'he posat en dallò... Miri, escolti, jo crec que, d'alguna manera, les majories absolutes són per a exercir-les quan es tenen, perquè així les han donat els ciutadans, en aquest cas, de Catalunya a nosaltres i els ciutadans de la resta de l'Estat a vostès. El que passa és que sembla que vostè..., jo l'únic que he fet és fer-los memòria i el que no es pot fer és dir unes coses quan s'està al Govern i unes coses quan s'està a l'oposició; això per una part.

I per una altra part, miri, escolti, jo he parlat que la raó d'aquest tema és un problema de suport econòmic a la competència i jo crec que vostè en cap cas m'ha discutit que aquesta competència tingui el suport econòmic o no el tingui. Si no el té, evidentment, aquest és el problema, i això és el que estem discutint aquí, i des d'aquest plantejament els estem dient a vostès, amb la iniciativa que han presentat al Congrés de Diputats a Madrid i la iniciativa que ha presentat Esquerra Republicana que vostès tindran el recolzament nostre amb totes les garanties.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Acabats els posicionaments dels grups parlamentaris, procedirem a la votació de la presa en consideració, en primer lloc, de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. (*Forta remor de veus.*) Demano a les senyores i els senyors diputats que seguïn als seus escons!

Votem la Proposició de llei, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La presa en consideració de la Proposició de llei ha sigut rebutjada per 59 vots en contra, 53 a favor i 13 abstencions. (*Veus de «oh!»*)

Prego a la cambra que no faci manifestacions tan sonores. (*Rialles.*)

Procedirem ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin drets.

La presa en consideració ha estat rebutjada per 59 vots en contra, 53 vots a favor i 12 abstencions.

Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior (presa en consideració)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat amb la presentació de la proposta, per part del Grup Parlamentari. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira. (*Forta remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que hagin de sortir de l'hemicycle, que ho facin amb una certa rapidesa, i els que no hagin de sortir que s'abstinguin de parlar i que seguïn en els seus escons.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, el 1840 tenia lloc a la ciutat de l'Havana la fundació de la Societat de Beneficència dels Naturals de Catalunya, que va constituir-se en aquell moment i fins avui en l'associació més antiga de totes les entitats de la diàspora catalana arreu del món. Aquelles entitats, des d'aquell moment, des del 1840, han anat agrupant-se en entitats diverses, sovint amb el nom de casals catalans o centres, particularment a Amèrica, i més endavant també a Europa i a altres llocs. En tots aquests indrets, des dels assentaments inicials de Cuba, de l'Argentina, de Xile o de l'Uruguai a Amèrica, fins els assentaments més recents i per motivacions diverses a Bèlgica, Luxemburg, Suïssa, els Estats Units, el Canadà o el Quebec, s'han esforçat per mantenir el caliu d'una vida associativa remarcable a través d'iniciatives molt diverses, concerts, aplecs, jocs florals, trobades, representacions teatrals, conferències, exposicions, llibres, revistes,

emissions radiofòniques i moltes altres activitats de tota mena.

Inicialment, les motivacions de l'emigració catalana eren de caràcter econòmic i són les que van afavorir la diàspora primera. Més tard s'hi van afegir motivacions de caràcter ja netament polític. En primer lloc, es tractava d'aquells joves que fugien de Catalunya per negar-se a servir l'exèrcit i que començaven, sobretot a Amèrica, l'aventura d'una vida nova. Més endavant, a conseqüència de la derrota col·lectiva de 1939, desenes de milers de republicans catalans i catalanes van emprendre el camí de l'exili com a expressió d'aquesta diàspora, primer a França, un grup més reduït a Anglaterra, on van impulsar el Consell Nacional de Catalunya, i més tard a molts altres països receptors, entre els quals, de forma destacada, la República Mexicana.

Aquests grups, retrobats en el món de l'emigració primer i de l'exili després, amb les noves residències fora del país en aquests moments per motius professionals o d'estudis, constitueixen avui les comunitats catalanes de l'exterior, que han fet, al llarg de la seva història, una contribució decisiva a la projecció de la llengua i la cultura catalanes, la identitat nacional i els drets històrics irrenunciables del poble català. Lluny de Catalunya, aquestes col·lectivitats han estat refugi i altaveu de projectes i persones i van col·laborar de manera decisiva a mantenir les institucions nacionals a l'exterior, amb tenacitat, amb patriotisme i amb una generositat que els ha atorgat un paper de primer ordre en el combat per la recuperació de la llibertat, de la cultura i de la identitat.

La Generalitat Republicana, el 1931, va nomenar un delegat del Departament de Cultura a Cuba i Centre-amèrica; el 1936, a Buenos Aires, va editar un periòdic oficial del Govern català destinat a informar la colònia catalana i també la societat argentina del curs de la guerra i a vehicular-hi campanyes de solidaritat amb la població catalana, sobretot a partir del Comitè Llibertat. El mateix any en què el conseller de Cultura, el mallorquí Antoni Maria Sbert, incorporava oficialment a la xarxa de biblioteques de la Generalitat, les biblioteques del casal català a Buenos Aires, així com les distintes entitats catalanes de Santiago, de Mendoza, de l'Havana i de Montevideo. Per tal d'establir organismes oficials de representació de Catalunya, i al mateix temps de relació entre la Presidència de la Generalitat i les comunitats catalanes, van ser creades oficialment les delegacions catalanes d'Amèrica, per Decret del president Josep Irla, l'any 50, i ja més endavant, sota la Presidència de Josep Tarradellas, va instituir-se el 1956 la figura dels delegats de la Generalitat, i el 1959, la Comissió Nacional de Planejament, que també permetia reconèixer, un any més tard, el Patronat pro Pàtria.

Catalans i catalanes que havien residit anteriorment en terres americanes, l'any 31 s'agrupaven a l'entorn de l'agrupació Catalans d'Amèrica, amb l'objectiu de mantenir una vinculació institucional entre la Generalitat i els casals catalans, així com ajudar aquelles persones que havien retornat al país, després d'anys d'estada en països americans. És en aquells territoris d'Amèrica que es van arribar a constituir fins a més de tres centenars d'entitats catalanes de tota mena, sovint també de caire polític, en ocasions agrupades en fede-

racions, que van arribar a aplegar un nombre significatiu d'associacions. Al llarg d'unes dècades, els exiliats catalans van crear a la diàspora, desenes d'entitats, van promoure emissions de ràdio, sovint amb el nom de *L'hora catalana*, van editar al voltant de cinc-cents llibres i opuscles en català, van publicar prop de dues-centes revistes i periòdics, van sostenir els Jocs Florals de la llengua catalana des de l'any 41 fins el 1976 i van mantenir la representació exterior de les institucions de Catalunya, perseguides per la dictadura.

Constitueix, doncs, un acte de justícia el reconeixement per part dels poders públics catalans de l'esforç realitzat per aquestes comunitats i les seves entitats al llarg dels anys, la promoció d'aquesta Proposició de Llei. Es tracta de donar cobertura legal al món associatiu català estès arreu del món, sobretot si es té en compte l'absència de qualsevol disposició legal que s'hi refereixi, tant en l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 79 com en lleis catalanes posteriors. Això no obstant, hi ha una resolució aprovada en la tercera legislatura d'aquesta cambra, que ja valorava de manera molt positiva, a proposta d'Esquerra Republicana, el paper històric de les comunitats catalanes de l'exterior, els en reconeixia la catalanitat i també el dret a beneficiar-se de l'acció de Govern de la Generalitat i a participar en la vida cultural i social del poble català. Altres nacionalitats, com Galícia, des del 1983, i Euskadi, més recentment, al costat d'un nombrós grups de comunitats autònomes espanyoles, disposen ja de la seva regulació legal d'aquest àmbit des de fa temps, i ara cal també que s'hi sumi el nostre país.

Aquesta Llei de reconeixement de la catalanitat exterior que sotmetem a la consideració dels grups es proposa, doncs, d'institucionalitzar les relacions entre els casals catalans, entre ells i amb Catalunya i les seves institucions, així com fomentar i protegir integralment aquests col·lectius, mitjançant el reconeixement d'una sèrie de drets dels membres d'aquestes comunitats i l'enumeració a les prestacions que correspondran al Govern de la Generalitat. L'ordenament legal que es configura a partir d'aquesta Llei ha de fer possible, en un context mundial de globalització i internacionalització de les societats modernes, que les entitats de les comunitats catalanes puguin esdevenir agents dinamitzadors de les relacions socials, culturals, econòmiques i polítiques en els països on estiguin establertes i amb la Catalunya originària.

Aquesta Proposició de Llei atorga l'atenció especial a les persones evacuades i exiliades a conseqüència de la guerra de 1936-1939, amb la voluntat de reparar les conseqüències negatives de tota mena que va provocar la seva sortida forçosa del país, i atorga també al Govern català la responsabilitat d'assumir com a pròpies certes tasques assistencials favorables als catalans i les catalanes que resideixen fora del territori de Catalunya. Així mateix, aquesta Llei contempla la creació d'un registre de casals, d'un consell de les comunitats catalanes, la celebració regular d'un congrés de comunitats catalanes, tots ells com a instruments al servei del manteniment en les millors condicions possibles dels lligams entre aquesta Catalunya de l'exterior i la Catalunya de l'interior, el coneixement recíproc i el suport

mutu i, finalment, el propòsit de contribuir a la presència de Catalunya arreu del món al costat de les altres cultures i nacions.

Aquests darrers anys, totes les trobades, tots els congressos, totes les conferències de casals han acabat marcant la necessitat ineludible de disposar d'una llei de reconeixement de la catalanitat exterior. Així es va fer en la primera conferència celebrada a Barcelona la tardor del 94; així s'ha expressat fa quinze dies a Tolosa de Llenguadoc, en els debats de la trobada de la Federació d'Entitats Catalanes de l'Estranger, i també fa cinc setmanes a Buenos Aires, on els delegats de divuit entitats catalanes del con sud d'Amèrica signaven una declaració final on afirmaven, entre altres coses: «Havent-nos assabentat d'una proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior presentada al Parlament de Catalunya, que en general contempla les inquietuds manifestades a les conclusions de la primera conferència a Barcelona, els delegats de les entitats catalanes aquí presents hem considerat que és innecessari presentar més ponències i que cal donar suport unànimement a aquesta proposta de llei, perquè en el termini més curt possible sigui estudiada i, si cal, perfeccionada per tots els grups parlamentaris.» Així mateix, afegien: «Expressem l'anhel que el contingut d'aquesta Proposició de llei i d'aquest manifest tinguin el suport del Govern de la Generalitat i els seus representants al Parlament de Catalunya.»

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya és conscient que, probablement, en algun moment el caràcter ambiciós d'aquesta Proposició de llei li confereix un cert caire de minuciositat més propi d'un reglament o d'un decret; probablement, sí. I el Grup d'Esquerra Republicana entén també que aquesta proposta és millorable, modificable i revisable; de segur que sí que ho és. I que alguns conceptes poden ser fortament discutibles; per exemple, el mateix concepte de catalanitat i, naturalment, si és discutible el concepte de catalanitat, també ho deu ser el d'hispanitat.

Del que ara es tracta és d'obrir les portes al reconeixement legal d'una realitat; aquella realitat que formen els catalans i les catalanes escampats arreu del món, agrupats en un centenar de casals, que voldríem que ara rebessin una decidida injecció de vitalitat amb noves incorporacions i amb una nova participació. Prendre en consideració aquesta Proposició de llei, votar-hi de manera favorable, que és allò que demanem a tots els grups, serà també un acte de justícia i un acte d'agraïment a la trajectòria i a l'esforç i al patriotisme i a l'abnegació feta a través dels temps per les comunitats catalanes residents fora del país, quan a dintre ja no quedava gairebé cap esperança. Però pot ser també un acte intel·ligent per aprofitar, a benefici de tothom, la xarxa de casals existents per promoure la projecció exterior de Catalunya, i també, que bona falta fa, coordinar-hi l'acció dels organismes de la Generalitat destinats a la projecció exterior del país.

Obrir la porta a l'ordenament legal de la diàspora catalana és l'únic objectiu d'aquesta proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya. Fem ara, tant de bo, amb el vot de tots els grups, que acabi essent també el reconeixement de la catalanitat exterior que siguem capaços de

fer, no només un sol grup, sinó entre tots, com a voluntat unànime de tota la cambra.

És amb aquesta esperança que sollicitem el vot favorable de tots els grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si algun grup demana per fer un torn en contra, li donaria la paraula. (*Pausa.*) Penso que no és així. Per tant, per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, ara donaré la paraula als grups parlamentaris; en primer lloc, al diputat senyor Riera, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarà a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i defensada ara pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, i ho farà amb el convenciment que pretén omplir un buit i un oblit envers persones que viuen lluny de Catalunya però que s'estimen a fons el nostre país. Ja sap, senyor Carod-Rovira, que un crític cínic, tot parlant de Carner, deia: «Potser s'estima tant Catalunya perquè no hi viu físicament, perquè no pateix les seqüelles del pes feixuc de les administracions catalanes.» Voldríem creure que no, que hi ha també altres raons d'amor a Catalunya, i no només l'absència.

Si la Proposició de llei és acceptada a tràmit, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'ofereix ja des d'ara a treballar lleialment per gossar tractar de millorar el text, mitjançant esmenes, debats en ponència, intervencions en comissió i en Ple. Mirarem, per exemple, d'aconseguir un text legal més breu, tot deixant per a posteriors concrecions reglamentàries propostes més puntuals que el text actual inclou; discutirem el concepte gairebé teològic de catalanitat que sura per tot el text, o de membre de la comunitat catalana. Haurem de filar més prim qui pot ser beneficiari dels ajuts que pugui atorgar el Govern, un cop escoltat el parer del Consell de Comunitats Catalanes; haurem d'establir la relació, també, la composició d'aquest Consell; haurem de sospesar molt bé qui ha de formar part d'aquest Consell i el seu caràcter. Són, repeteixo, tot amb tot, esmenes menors per a un text amb el qual ens identifiquem i que estem absolutament d'acord que omple un buit, com he dit abans, i un oblit.

He dit que el nostre Grup creu que la Proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya omple un buit i invita a un acte de justícia. Alhora, afegeix un valor de reconeixement humà a persones que han hagut d'emigrar. Si Catalunya és coneguda avui com a terra de pas, com a receptora d'immigració, al llarg de la seva història catalanes i catalans han hagut d'emigrar, de bon grat o per força, per raons econòmicosocials però també per raons polítiques; una Catalunya que ha hagut d'entonar massa cops patètiques corrandes d'exili i que entre el seu cançoner popular té moltes cançons dedi-

cades justament a la immigració, a l'enyorança del país que un no pot viure, no pot tocar. Un comentarista de literatura popular catalana deia que aquella primera ègloga de Virgili, «*Tityre, tu patulae...*», quan recorda què significa viure lluny de Roma, ha inspirat indirectament més poesia popular catalana que moltes de les altres grans obres de Virgili, tan citades sovint, com les que projectaven la necessitat de fabricar mel en grans quantitats.

La situació actual de Catalunya, que en temps sense llibertats, durant el règim franquista, va viure un creixement demogràfic inusual –va passar de gairebé tres milions a gairebé sis milions d'habitants–, a causa, sobretot, de creixements per processos migratoris, amb assentaments col·lectius en habitatges i en àrees d'habitatge intensiu, ens ha permès assistir al naixement de centres, clubs, cases regionals, grups folklòrics, que pretenen salvar els lligams amb la terra d'origen, garantir la pluralitat de memòries, que és un dels patrimonis culturals catalans més rics ara i avui. Sempre hem defensat, des del nostre Grup, la legitimitat de la nostàlgia, i sempre que ho fem hem fet al·lusió a la relació que mantenim, de Catalunya estant, amb els centres catalans escampats arreu del món. I diem que justament un país és les memòries presents i el conjunt de les memòries que han vingut d'altres llocs. La Catalunya de la diàspora, a més, fa una contribució permanent al coneixement i reconeixement de Catalunya a l'exterior. Per indicació del diputat senyor Carod-Rovira vaig visitar el proppassat mes de gener la seu a l'Havana de la Societat de Beneficència dels Naturals de Catalunya, al carrer Consulado, entre Gemios i Refugio, i fins i tot vaig assistir, tot i que no freqüento locals sagrats on se celebren misses, a una missa catalanocubana de diumenge, a l'ermita de Montserrate de los Catalanes, on no era possible que ningú entengués cap paraula en català, però que, en canvi, tota la simbologia de l'ermita era plena de referents catalans, i que el fet de saber que entre els fidels ocasionals hi havia un català va portar a un debat apassionant sobre el que se sabia de Catalunya allà, a la Cuba de Fidel.

He pogut estudiar la importància cultural del Centre Català de Xile, que va ser, els anys quaranta i també els anys cinquanta, punt de trobada d'un seguit d'intel·lectuals catalans exiliats, entre els quals el Grup de Sabadell, els Traval, Benguerel, Oliver, etcètera, han explicat històries impressionants sobre per què..., què va significar en aquells moments el Centre. Voldria dir que, des d'aquest Centre Català de Xile, per exemple, una delegació del Centre va visitar Pablo Neruda, que va elaborar aquell poema epitafi en honor de Lluís Companys, que es va traduir a quaranta idiomes i que va permetre conèixer arreu del món que havia mort el president de Catalunya, Lluís Companys, a partir, ho repeteixo, d'un poema demanat per la gent del Centre Català de Xile.

Més a prop, des d'un punt de vista geogràfic, és important, per exemple, la feina que fa el Centre Català d'Amsterdam, punt de difusió en aquests moments de la literatura catalana, que ha aconseguit adossar al Centre una llibreria, que és una llibreria de referència permanent per als qui volen comprar llibres catalans a Holanda.

Aquesta Proposició de llei té tres articles —el 22, el 23 i el 25— que em penso que són especialment importants, perquè van cap a un desenvolupament de l'article 27 de l'Estatut, quan parla de la necessitat d'incrementar, de fer sòlides les relacions entre comunitats autònomes que tinguin punts d'afinitat cultural, perquè parla del tema del català i en català a les escoles europees, i perquè exigeix del Govern de l'Estat que recordi, en el seus acords internacionals, les comunitats catalanes. Bastarien aquests tres articles per justificar el nostre vot favorable.

Senyores diputades, senyors diputats, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em plau..., tinc l'honor de dirigir-me per primera vegada a aquest august Senat, com dirien els nostres clàssics, que és el Parlament de Catalunya, i, a la vegada, agrair al meu Grup la confiança que m'ha posat com a portaveu per a aquest debat. D'altra banda, també estic, diguem-ne, content que aquesta sigui l'expressió d'un vot positiu, aquesta primera meva intervenció, en un tema que demostra que la solidaritat, la germanor i un sentiment de reparació històrica animen també el món de la política i d'aquest Parlament.

La proposta de llei d'Esquerra Republicana posa sobre la taula la qüestió, diguem-ne, del català a l'exterior o, en una terminologia més clàssica, diríem, de l'emigració, però veiem en aquest projecte de llei com dues intencions: una, la de reparació d'una realitat gloriosa, com s'ha dit aquí, però que va minvant, i la d'una nova emigració, diguem-ne, molt diferent, que podrà ser la de la nova emigració catalana, la que no està, afortunadament, marcada per l'exili polític. I això són dos, diguem-ne, camins que potser aquí queden una mica confusos.

Dit això, voldria fer, com es fa en les tesis doctorals, una mica certes reserves, però després se li dona el *cum laude*. O sigui que acceptin aquestes observacions. Catalunya és un país no d'emigració, històricament, sinó d'immigració —aquest sí que és un fet diferencial català: que hem sigut un país de gresol, de catalització, d'integració. No som un lloc d'èxode. I que continuï per molts anys. Des del segle XVI, que vam rebre l'emigració occitana i els segles XIX i XX les d'altres indrets d'Espanya, veritablement Catalunya no ha tingut un èxode comparat als de Galícia, Irlanda, Astúries o altres llocs. Això sí, hem tingut dos tipus d'emigració: una, econòmica, que s'ha assenyalat aquí, però, francament, de millora econòmica, no d'expulsió per la fam, pràcticament; sí, podem citar Verdaguer, «aquell que la pàtria enyora», i l'*Emigrant*, però en realitat el català que ha anat per millorar la seva situació econòmica ha anat a Cuba —Cuba, que era un tros perfecte del regne d'Espanya, com ho podien ser les Canàries, el 1840 i més tard—, on es funda *La llumenera de Nova York*, un gran diari, que, tot i que es feia a Nova York,

estava fet pels cubans, pels catalans cubans, molt partidaris a l'època de l'espanyolitat de l'illa de Cuba i el seu manteniment dintre de l'àmbit polític espanyol, òbviament. I també trobem que catalans funden la indústria conservera de Galícia, funden la Fira de Sevilla; un català, Remisa, és un dels grans constructors del món financer madrileny, al segle XIX, i ja dintre, posats a Amèrica, àmbit que ha atret molt la immigració catalana, justament, crec, per pertànyer a aquest àmbit cultural hispànic que tenia ja una entrada més fàcil que en un lloc amb llengües estranyes, doncs, trobem, per exemple, la fundació de la Califòrnia moderna, la marina de guerra xilena, que va ser fundada també per un català, i també, a tall d'exemple una mica anecdòtic, el compositor de l'himne nacional de l'Argentina, en Blai Parera. O sigui que mireu si ens vam integrar els catalans en aquestes noves qüestions.

Bé, el que també voldria dir en aquestes qüestions és que hem tingut l'altre, l'altre exili, que l'altre exili sí que ha sigut important, el de les discòrdies polítiques, l'exili polític: les nostres guerres internes, les nostres conjuntures històriques, que han portat a uns exilis polítics, que aquests sí que han sigut nombrosos i tristos. Des de, diguem-ne, filipistes i ostracistes, liberals afrancesats i patriotes, liberals i carlins, i després els dos exilis, per citar dues dates, del 36 i del 39, que van «frapar» algunes persones per duplicat i altres alternativament: des de Cambó, Ventura i Gassol, Carrasco i Formiguera, el cardenal Vidal i Barraquer, Carner, Segarra, l'Abat Marcet, Bosch i Gimpera, Alavedra o Pau Casals. De tot això, en tenim prou consciència.

Restaurada la democràcia i la llibertat i, diguem-ne, la possibilitat de retorn, i sense haver-hi impediments ja no físics ni legals sinó morals, Catalunya pot dir que ha desaparegut la imatge de l'exiliat polític, i aquí entrem en la proposta de llei que tenim aquí. En la proposta trobem que, ja ho ha assenyalat el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat Riera, que hi ha com una contradicció entre la condició política de català i la catalanitat, perquè, en el fons, la primera cosa que caldria aclarir és el català que conserva la nacionalitat espanyola, base, com diu l'article sisè, per tenir la condició política de català; que després apareix el tema de la catalanitat, explicada en l'article quart, de manera que hi ha com una certa..., entre l'article segon i l'article quart, com dues classes de catalans: els que en tenen la condició política i, per tant, tenen la nacionalitat —també podríem dir els que són de centres que estan a Catalunya o estan dintre d'Espanya o a l'estranger, també això..., no és el mateix, per exemple, el Cercle Català de Madrid que el Casal de Caracas— i, a la vegada, l'article quart, que diu que hi ha quatre tipus de catalans, dels quals, per exemple, gaudiran de les propostes socials només els dos primers tipus. Per tant, aquí sembla que els dos primers casos són els que veritablement tenen la nacionalitat, sembla desprendre's de l'articulat.

També cert voluntarisme, com una mica de pancatalanisme, pancatalanisme en el sentit romàntic, perquè es veu que en un moment determinat, en determinats llocs, per exemple, de països de cultura catalana o d'identitat catalana, de catalanitat —diríem—, doncs,

poden dir-se, un grup, dir-se: «Nosaltres som catalans», i a la millor són nascuts valencians, i s'apunten a un casal català i automàticament se'ls dóna la catalanitat. No crearà un problema, això? No crearà un problema? (*Remor de veus.*) Bé, ja ho veurem, potser l'efecte que trobem sigui pitjor del que volem, però vaja. Aquesta és una de les qüestions que volia marcar.

Després, també, a l'article 6.2.b ve a dir que la Generalitat subvencionarà –ho interpreto– com seus de partits catalans a l'estranger, com uns locals, perquè ve a dir, doncs, així cal interpretar la frase que «s'admetrà com a objectiu estatutari bàsic» –diu així– «mantenir lligams amb la pluralitat de propostes democràtiques per articular-ne el futur». O sigui que, uns llocs que estan articulats amb propostes democràtiques aquí, jo interpreto que poden ser partits polítics, i aquesta pot ser una de les condicions.

Bé, molt bé. Després, l'altra qüestió que voldria dir és la discrecionalitat que es veu. La Generalitat –o el Consell Executiu– tindrà una discrecionalitat a dir si aquest casal compleix o no les condicions establertes, que crec que dóna massa discrecionalitat. La mateixa voluntat del casal català que es vulgui apuntar en aquest registre dóna suficient força com per no haver d'estar inquirint això; o aleshores, que s'expliciti molt més, perquè si no, d'ofici, els treuen de la llista, els posen al registre... En fi, aquests qüestions crec que convindrien aclarir-les.

També el títol cinquè, el títol cinquè és important perquè crec que només cita dues vegades el Govern espanyol. Jo crec que es pot treure més profit, de tot això. Al Govern espanyol, a través dels instituts espanyols a l'estranger, els instituts de batxillerat, totes les qüestions de l'Institut Espanyol d'Emigració, se li pot exigir que, en virtut de la Constitució i –diguem-ne– de la política actual que..., diguem-ne de pacte, doncs, que es pugui aconseguir una millor utilització que reflecteixi la pluralitat cultural de l'Estat espanyol, i que això es reflecteixi i s'ajudi vagi amb això.

Per últim demanariem, per acabar, una tipologia..., si es pogués fer un registre o un estudi, un cens veritable d'aquests casals. Hi ha una tipologia molt variada. He citat el cas del lloc on hi ha més catalans –sembla–, més important: és Madrid. En té 70.000; no vol dir que tots siguin del Cercle Català, però, indubtablement, és important. Un estudi que pogués dir la piràmide d'edat d'aquestes, el grau de renovació i saber quina és la migració catalana l'exterior. Quan es va fer la connexió per satèl·lit de la televisió catalana es va dir que hi ha com uns 200.000 catalans en aquesta diàspora, no sé si això respon..., sortien els catalans d'Àsia Menor, els de Brusselles, en fi, però això es podria, doncs, saber millor i crec que seria important de cara a la tramitació d'aquesta Llei.

El president

Hauria d'anar acabant...

El Sr. Escartín i Sánchez

I amb això vull dir que nosaltres, aquestes –diguem-ne– observacions, suggeriments i millores que crec que en

l'iter parlamentari podrem anar afegint com a esmenes i com a suggeriments, amb la perfecció aquesta, donar el nostre vot definitiu, com ara el donem també per a la proposta.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, constato que aquest tema de l'emigració catalana desvetlla entre els nostres col·legues unes glosses molt enceses, la qual cosa ens fa pensar, ens fa concloure que, efectivament, Catalunya deu ser un poble substancialment enyoradís, és a dir, només evocar que marxem de casa ja se'ns encén –diguem-ne– un flameta interior que prologa les intervencions i que les fa potser una mica massa prolixes. Per tant, jo procuraré compensar-ho, atesa l'hora que és, amb una intervenció molt breu, de posicionament del nostre Grup.

En síntesi dir que votarem a favor de la presa en consideració. En primer lloc, nosaltres mantenim una tradició de donar suport a les iniciatives dels altres grups, a les preses en consideració; és una línia que, fora de casos de discrepància notòria, sempre hem sostingut; i en segon lloc, perquè compartim la voluntat de fons d'utilitzar aquest instrument legal que tenim ara a les mans per reforçar la veu i la presència catalana arreu del món i per reconèixer el fet d'aquesta presència.

Nosaltresensem que, efectivament, en aquest terreny hi ha molta cosa a fer, que hem avançat molt poc, molt menys que altres comunitats autònomes o que altres pobles del món, que no hem tret prou partit d'aquesta presència catalana universal, que no hem reforçat aquest front tal com seria possible i que, probablement, els catalans de dins vivim ignorant massa aquesta realitat que és més potent del que a vegades solem pensar. Això és una paradoxa, sens dubte, perquè si és veritat que dins ens alimentem de la nostra identitat nacional, en canvi, quan fa referència a la projecció exterior o al reconeixement d'aquest fet fora de casa, no solem alimentar aquesta força potencial tan extraordinària.

(El president s'absenta del Saló de Sessions. El vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En aquest sentit, jo crec que cal fer un reconeixement a la tasca del senyor Carod-Rovira, que és un expert en matèria de projecció internacional de Catalunya, perquè jo crec que en aquesta llei se li nota la mà personal, en el sentit que, endut per l'entusiasme que sent per aquesta matèria, ens ha redactat una proposició no de llei que, des del nostre punt de vista, potser si d'alguna cosa peca és de massa prolixa i massa minuciosa. És a dir, ha arribat a uns extrems de detall que només poden explicar-se, sens dubte, per l'entusiasme i la passió que el tema li desvetlla. A nosaltres ens sembla que quan sigui l'hora de debatre-la i discutir-la convindrà

reduir-ne les dimensions i temperar-la una mica al que ha de ser la pauta d'un projecte de llei normal d'aquesta cambra.

També li discutirem, perquè és una mica inevitable –ho discutirem tots–, com podem precisar jurídicament un concepte com la catalanitat, que no és fàcilment reconduïble a una definició jurídica. Una cosa és definir la condició, per exemple, de ciutadà de Catalunya, una altra cosa és discutir un concepte com la catalanitat. Crec que ens pondrà permetre, en ponència, sens dubte, interessants discussions.

Tot això és per dir..., jo anava a dir una cosa en relació amb aquesta prolixitat a les característiques d'aquesta proposició: probablement és d'aquesta manera, està redactat d'aquesta manera perquè s'hi nota un excés de fe en la força de la via legislativa; és un tic que tenim tots els grups de l'oposició, que a manca de poder emprendre accions de govern tendim a dipositar en les lleis la confiança que aprovant-les completes, extenses i prolixes contribuïrem moltíssim a fer les coses, quan, normalment, si no tenim el suport de l'acció de Govern que nosaltres pensem per part de Convergència i Unió fins ara ha estat insuficient en aquesta matèria, no s'hi arriba. Cal més voluntat política i, per tant, haurem de combinar l'aprovació de lleis amb l'impuls del Govern perquè acompanyi adequadament aquesta iniciativa.

En definitiva, doncs, ens sembla que tenim, si més no, els materials suficients per travar una llei que pugui ser aprovada, probablement, per unanimitat i que sigui una contribució important a aquesta presència catalana en el món.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu Grup, té la paraula l'illustre diputat senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en iniciar aquest torn de posicionament del Grup de Convergència i Unió en el debat per a la presa en consideració de la Proposició de llei del coneixement de la catalanitat exterior, haig d'anunciar clarament, directament, que el Grup de Convergència i Unió hi donarà el seu vot favorable. Hi donarem el vot favorable perquè és plenament coincident amb les nostres actituds respecte al gran fenomen de la catalanitat exterior, i hi donarem plenament el nostre vot favorable perquè és coherent amb l'acció de Govern que, com saben tots els casals catalans escampats a l'exterior, hem mantingut amb ells, mantenim i, òbviament continuarem tenint a través del Govern català.

Donem el vot favorable, encara que..., tot i que, com és evident, públic i notori, és conegut per part de molts o potser de tots els que han intervingut en aquest debat, el Govern català té en elaboració, o millor dit, ha elaborat ja i en tramitació i concretament a la Comissió Jurídica Assessora, en el tràmit d'anàlisi i dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, un decret que regula,

que regularà les relacions entre el Govern català i els casals catalans en conjunt i altres societats radicades a l'exterior de Catalunya.

D'aquest decret, a mi em sembla que és oportú, avui aquí, per veure la coincidència amb la Proposició de llei que se'ns ofereix, em sembla que és oportú llegir tres paràgrafs de l'exposició de motius d'aquest decret, que previsiblement serà efectiu les properes setmanes, llegir-ne, doncs, dic, uns paràgrafs del seu encapçalament. Diu: «La celebració de la primera conferència de centres i agrupacions catalanes al món a Barcelona l'octubre de 1994 va evidenciar que hi ha un sentiment o voluntat de mantenir vius i enfortir els vincles d'aquelles entitats amb Catalunya i, per tant, de mantenir viva la voluntat de servir de pont tot impulsant nous models de relació entre la realitat social i cultural dels seus respectius països i Catalunya.» Hi ha un segon paràgraf que diu: «La presència catalana o d'ascendència catalana en determinats països del món i molt especialment a Amèrica i Europa pot constituir un valuós instrument per canalitzar relacions, intercanvis i contactes amb Catalunya. Avui» –continua– «en un entorn de progressiva globalització i internacionalització de les unitats modernes, les col·lectivitats catalanes poden jugar un rol d'agents dinamitzadors de relacions culturals, socials i econòmiques entre llurs països i Catalunya.» I hi ha, finalment, un tercer paràgraf que arrodoneix la intencionalitat, l'orientació d'aquest decret, que diu: «Per aconseguir aquests objectes cal afavorir que els centres adaptin la seva estructura i funcionament intern a la nova situació i, sobretot, s'estableixin uns instruments per facilitar una millor comunicació entre els centres i Catalunya i, en definitiva, endegar una nova etapa encara més activa i participativa dels diversos centres en la seva relació amb Catalunya».

Hi ha a continuació, a part d'aquesta exposició de motius breu, hi ha una sèrie d'articles que fixen a qui va dirigit aquest decret i quines matèries es pretén regular. Són els centres i agrupacions catalans; se subratlla i es reconeix l'obra, la responsabilitat del Comissionat per a Actuacions Exteriors dintre de l'Administració del Govern català, dintre l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Es preveu la creació d'un consell assessor de les comunitats catalanes que exercirà funcions consultives i d'assessorament a la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria i, finalment, es preveu la creació d'un cens registral de centres i agrupacions catalans al món. I a continuació, segueixen una sèrie d'articles sobre l'organització.

Malgrat aquest Decret, el Grup de Convergència i Unió, donarà –hi insisteixo una vegada més– suport a aquesta iniciativa parlamentària que estem debatent ara, però, com és lògic, com és evident, en la tramitació serà necessari adaptar-ho, adaptar i complementar aquesta Proposició de llei amb el Decret que aleshores ja haurà sortit i estarà exercint el seu paper de marc, també, de relacions entre la Generalitat de Catalunya i els casals catalans.

He fet una breu referència al Decret que té preparat el Govern català i que serà efectiu, hi insisteixo, en les properes setmanes. Ara voldria fer una referència, òb-

viament, una breu anàlisi de la Proposició de llei que se'ns ofereix avui aquí, de reconeixement de la catalanitat exterior. En l'exposició de motius, senyores diputades i senyors diputats, em sembla que, breument, es pot dir que es fa una referència al que ha estat l'emigració catalana els últims cent anys, i en síntesi es subratlla el fet que hi ha hagut..., primer hi va haver una emigració econòmica, després hi va haver una emigració política i, finalment, en l'època actual, una emigració poc nombrosa, però professional. Aquest és en síntesi el panorama dels últims cent anys quant a emigració catalana. I també es fa una referència, fins i tot, a la incipient organització que la Generalitat, els anys trenta, va iniciar en aquest camp. Es parla després també de l'objecte, de l'ajuda i intensificació de relacions amb els casals catalans, qui afecta, relació i impuls amb els casals catalans i organització.

Aquesta Proposició de llei, com he dit anteriorment, i hi torno insistir ara, caldrà que s'adapti al marc legal —que ja existirà, hi insisteixo, en les properes setmanes—, però també, malgrat aquesta iniciativa del Govern, nosaltres donem suport plenament a aquesta iniciativa que avui debatam aquí, perquè sobretot es tracta d'un tema d'una gran importància i, per dir-ho d'alguna manera, es tracta d'una matèria sensible. I, per sintetitzar-ho, jo vull llegir un paràgraf d'una obra indispensable per a qui vulgui conèixer la presència dels catalans al món. Hi ha un anuari, que en l'actualitat ja n'han sortit tres edicions, i que es titula exactament *Presència catalana en el món*, l'autor del qual és Xavier Tudela, i que en la tercera edició ja ha estat publicat per la Generalitat de Catalunya; doncs, bé, en el pròleg d'aquesta tercera edició, que és de 1994, l'aleshores comissionat d'Actuacions Exteriors de la Generalitat, en Joan Vallvé, escrivia el següent, que em sembla que és una bona síntesi justament del que estem parlant ara, i deia: «Passades les èpoques de les emigracions nombroses per motius econòmics, dirigides principalment al continent americà, i superada ja la darrera emigració per motius polítics, al final dels anys trenta, hi ha ciutadans de Catalunya que per motius diversos realitzen la seva activitat professional lluny de casa nostra: professionals de moltes especialitats, professors universitaris i investigadors constitueixen la base d'aquest darrer corrent emigratori, poc nombrós i amb persones qualificades en gran part». Aquesta és la realitat que intentem millorar el Govern de Catalunya, a través del decret, i el conjunt de forces polítiques que donarem suport a aquesta iniciativa, amb aquesta Proposició de llei.

Hi ha un aspecte d'aquest Projecte que estem debatent que jo vull assenyalar com una mancança d'aquest Projecte..., d'aquesta Proposició de llei, perdó, i és que es refereix als casals catalans com una realitat que hem d'ajudar. I és evident, que l'hem d'ajudar, però es diu poc, i com a mínim està poc previst, què poden fer els casals catalans, què pot fer la catalanitat exterior, per Catalunya. I jo vull recordar que hi ha una línia llarguíssima i d'una gran frondositat sobre la contribució dels catalans a l'exterior al procés de reconstrucció nacional de Catalunya. Penso que, en la tramitació d'aquesta Proposició de llei, caldrà incorporar-hi, més

del que hi és en aquest moment, aquesta preocupació, aquest estímul a la contribució al procés de la reconstrucció nacional de Catalunya. Per posar un exemple, voldria citar simplement una gran iniciativa que va sorgir de l'exterior i que va pretendre i va contribuir molt a mantenir el procés de reconstrucció nacional de Catalunya, i que és un bon exemple per a això, per a això que estic dient: concretament em refereixo a la Institució Patxot, que durant molts i molts anys, durant la dictadura franquista, va ajudar la cultura catalana des de Suïssa. Doncs, bé, aquest Projecte de llei que ara estem debatent ha d'estimular, ha d'estimular, també, la creació d'iniciatives que no solament projectin Catalunya en aquests països, sinó que, a més a més, ens ajudin al procés de reconstrucció nacional.

Senyories, jo acabo la meua intervenció, però de tota manera vull fer un comentari, perquè em quedaria amb recança si no ho fes. Sovint, quan intervenim en una acció parlamentària —en una acció, i nosaltres en una acció parlamentària—, ens ve a la memòria, se'ns suggereixen, imatges, ja siguin indrets, antecedents, a vegades estadístiques... En parlar d'aquesta qüestió de què estem parlant aquesta tarda, en aquest moment, en aquest Parlament, a mi se m'han suggerit rostres, rostres. Rostres de catalans que en casals catalans molt diferents... M'he recordat d'en Pruna i en Jaume Tàpies, del Centre Català de Santiago de Xile; o d'en Mir, que durant tants anys va ser el president del Casal Català de París; o d'en Viñas, que forma part molt activa del Centre Català de Victòria, a Austràlia, i que és l'home que té la responsabilitat de fer un programa en llengua catalana i anglesa des d'una emissora d'aquell territori... En fi, són rostres que illustren el perquè jo, en un moment de la meua intervenció, he dit que aquesta és una matèria sensible. I aquests són rostres vius, sortosament per a tots, però també ens suggereixen rostres que ja no hi són. I en aquest sentit, i parlant de la catalanitat a l'exterior, jo vull acabar la meua intervenció recordant un Serra, un Josep Serra, de Tolosa de Llenguadoc, que durant molts anys va oferir la seva casa, al dintell de la qual hi havia un rètol que deia «Mirant a casa», a totes les accions que poguessin contribuir a recuperar la llibertat per a Catalunya.

És per tot això, òbviament, que el Grup de Convergència i Unió donarà el suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyories.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, es procedeix a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei de reconeixement de la catalanitat exterior ha quedat aprovada per unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents.

Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de l'article 4.3 de la Llei de creació del Consell Consultiu, ens correspon designar el substitut de l'honorable senyor Francesc Fernández de Villavicencio, el qual havia estat designat pel Parlament. D'acord amb l'article 3.1.a de l'esmentada Llei, cal la majoria de tres cinquenes parts dels seus membres. Atès que solament s'ha presentat un únic candidat, proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el senyor Ramon Maria Llevadot i Roig, aquesta presidència proposa, de conformitat amb els representants dels grups parlamentaris, que es faci votació ordinària, recordant, però, que es necessiten un mínim de vuitanta-un vots. Si no se suscita cap objecció, procedirem així. (*Pausa.*)

Doncs, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El senyor Ramon Maria Llevadot i Roig ha estat designat membre del Consell Consultiu de la Generalitat per 106 vots.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers

Passem a les interpellacions. El setè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de treball temporal, especialment quant a l'allotjament de temporers, presentada pel diputat senyor Benet Tugues i Boliart, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, durant el temps de recollida de fruita, bàsicament a les comarques productores de Lleida, molta gent hi acudeix en cerca de feina, i sovint de manera incontrolada. Aquest descontrol provoca que de vegades no es troba feina, o no es troba la feina en les condicions que un havia previst, i això comporta en ocasions, per la necessitat de sobreviure, la comissió de petits furts, robatoris, l'agreuament del normal desenvolupament de les relacions amb la gent del país o amb altres treballadors vinguts de fora, amb o sense feina, i elevar el to de la crispació a límits que en ocasions han derivat en una alteració notable del normal clima de convivència. Si en aquest clima s'hi veuen involucrats treballadors d'altres races, la notícia de primera plana i l'escàndol estan garantits.

Per tal d'ordenar i racionalitzar aquesta situació, Unió de Pagesos, en col·laboració amb la UGT i Comissions Obreres, ha començat a preparar l'arribada de treballadors temporers, procurant que els que vinguin ho facin

ja amb contracte, amb les condicions fixades en conveni, i preparant uns allotjaments que, fora de la jornada laboral, els permeti viure en unes condicions dignes d'higiene, d'alimentació i de possibilitat de descans. I en aquestes condicions la convivència es fa molt més fàcil i es fixen les condicions per evitar topades amb la gent de poble o amb altres col·lectius de treballadors temporers. I amb aquest esperit es van començar a promoure, bàsicament a les comarques de Ponent, tot un seguit d'allotjaments: a Torres de Segre, 24 places; a Alguaire, 60; a Alcarràs, 150; a Artesa de Lleida, 40; a la Fuliola, 40; a Massalcoreig, 30; a Verdú, 50. I, a banda d'això, una altra sèrie de municipis amb cases particulars, en un nombre inferior: Bellvís. Poal, Castell del Remei, Torregrossa, etcètera. En aquesta allotjaments s'ofereixen al temporer tot un seguit de serveis —com ara dormir, esmorzar, dinar, sopar, rentar la roba—, a banda de mantenir el local en unes condicions necessàries d'higiene i de tenir-lo amb uns serveis mínims, fins i tot a nivell d'entreteniments. I tot això a un preu diari, l'any passat, de 1.200 pessetes.

Des del Govern es defensa la idea que, més que allotjaments, el que cal és que el pagès es responsabilitzi dels seus assalariats i es comprometi a proporcionar-los allotjament. El que passa és que normalment el temporer és una persona de sexe masculí, que es trasllada a treballar en la recollida de fruita sol, sense altres membres de la seva família, de tal manera que per a ell és més còmode que, en acabar la jornada laboral, una jornada laboral dura com és la que comporta la recollida de fruita, es trobi amb el menjar a punt, en lloc de tenir la necessitat d'anar-lo a comprar, de preparar-lo, d'endregar-se l'habitable, de rentar-se la roba, etcètera. Per tant, encara que el lloc que li assigna el propietari que el contracta es trobi en condicions decents, són ells mateixos els que l'han de mantenir agençat, a banda del que acabem de dir quant a la comoditat d'un sistema o de l'altre. D'altra banda, tampoc tots els pagesos tenen l'espai que requereix un nombre determinat de persones, a banda de l'esforç econòmic que suposa fer les reformes pertinents per tal que l'habitable reuneixi unes condicions higièniques i d'espai dignes.

Per tant, tant per al pagès que necessita treballadors temporers com per als mateixos treballadors temporers, la solució més escaient és la d'organitzar allotjaments. La metodologia de funcionament consisteix que Unió de Pagesos demana la quantitat de temporers que són reclamats pels pagesos i els sindicats UGT i Comissions s'encarreguen de proporcionar la gent reclamada. El fet que la relació la facin sindicats garanteix el respecte, la legalitat i el tracte digne per al temporer. Això vol dir que aquests treballadors vénen a treballar en condicions de conveni, que enguany són 615 pessetes/hora, i d'altra banda l'empresari que s'acull a aquesta fórmula, que té l'avantatge que tots els treballadors estan perfectament legalitzats i que no hi haurà cap sorpresa si cau alguna inspecció, ha de pagar una quantitat per compensar el dèficit que suposa per a Unió de Pagesos el manteniment del conjunt de l'allotjament i els serveis que s'ofereixen als temporers. L'any passat, per exemple, aquest plus per hora era de 40 pessetes; enguany, per la situació que seguidament analitzarem i que en certa manera ha provocat la present interpel-

lació, es parla d'una quantitat que ronda les 100 pessetes/hora.

Si tenim present que, per exemple, l'any passat Unió de Pagesos va demanar i va allotjar 515 temporers però que el volum de temporers contractats va superar els cinc mil, això vol dir que, com més gravosa sigui per al pagès la contractació de temporers per aquesta via –i 100 pessetes/hora de plus respecte a un altre treballador és una quantitat que segur que fa repensar i retreu voluntats de molts pagesos–, més possibilitats hi haurà que prefereixi llogar treballadors que no estaran en les millors condicions per treballar i per viure dignament fora de l'horari laboral, o senzillament llogar treballadors il·legals però que en canvi li sortiran notablement més barats.

Realment, la tasca que fa Unió de Pagesos, amb l'ajut d'UGT i de Comissions, és remarcable, sobretot per a dignificar la vida del temporer, que, allunyat de casa seva i del seu ambient, troba, si més no, unes condicions que li permeten treballar amb seguretat i descansar amb una certa comoditat. D'altra banda, normalitza la relació entre el conjunt dels ciutadans de les poblacions acollidores i els treballadors que vénen de terres diverses, i evita suspicàcies, conflictes, problemes derivats de l'allau de desconeguts als pobles, bàsicament fruiters, molts sense una feina garantida i, per tant, amb elements necessaris perquè es produeixin situacions conflictives, en alguns casos greus, i que són presents sovint en clau xenòfoba o racista.

D'exemples, en trobaríem molts, i alguns de greus i sonats. Per això és remarcable la tasca dels sindicats, perquè transcendeix l'àmbit del servei laboral entre uns pagesos i uns treballadors del camp i assenta les bases d'una, diguem-ne, pau social al poble i al camp.

I aquesta és la raó per la qual l'Administració ve amb l'obligació de recolzar i ajudar la tasca d'Unió de Pagesos i dels altres sindicats. I què fa l'Administració? Què ha fet els altres anys? L'any 95, per exemple, els sindicats tenien la promesa de rebre ajuts via tres línies diferents. En primer lloc, l'Inem va prometre una subvenció de 7 milions de pessetes, a repartir entre els sindicats participants en l'allotjament dels temporers –60% la Unió de Pagesos, i l'altre 40% a repartir entre UGT i Comissions–, i aquesta subvenció va arribar puntualment i sense problemes. Per la seva banda, el Departament de Treball va prometre i aprovar una subvenció de 6 milions de pessetes que encara estan pendents de pagament. Finalment, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es va comprometre a pagar el 50% de les millores fetes als allotjaments, amb un màxim de 10 milions. Unió de Pagesos va presentar factures per un valor total de 14 milions, amb dret a percebre, doncs, una subvenció de 7 milions de pessetes, però aquesta partida encara no ha arribat tampoc als pagesos.

Ens trobem, doncs, com en molts altres casos, en una situació que l'Estat paga i la Generalitat no, i aquesta morositat resulta molt preocupant per la imatge del Govern de la Generalitat, però sobretot per la mateixa imatge de la institució i pel prestigi d'autogovern a Catalunya. Com es pensa el Govern que contempen els

pagesos afectats per aquest tema la promesa del traspàs de l'Inem a la Generalitat? La conclusió immediata és pensar que l'única partida de subvenció que arribava puntualment anirà, amb el traspàs, a dormir la son dels justos.

I, d'altra banda, aquesta morositat qüestiona perillosament el futur de les operacions d'allotjament, perquè, com tothom pot suposar, això no és cap negoci: això és un servei al pagès que necessita mà d'obra i al conjunt de la collectivitat, per allò que comentàvem abans de fomentar un clima natural en les poblacions acollidores de temporers i evitar brots de crispació i de conflicte social. Doncs bé, la Unió de Pagesos, per exemple, ha de suportar, a més a més, la càrrega financera que suposen els crèdits demanats en previsió de l'arribada de les subvencions.

Per acabar-ho d'adobar, enguany, amb una temporada de fruita molt favorable i una previsió d'arribada de set mil temporers a les comarques de Lleida, el Govern de la Generalitat, i el Departament d'Agricultura en particular, en lloc de potenciar la construcció o el lloguer de locals i habilitar-los per als temporers, anuncia la retirada de les subvencions. De fet, entre el no-cobrament de la subvenció promesa i el fet de no fer la promesa hi ha una diferència pràctica escassa, però, si suposem que malgrat tot les subvencions –encara que sigui massa tard– es cobraran, l'efecte, sobretot a l'hora de planificar la campanya, és molt diferent.

Què han de fer els sindicats? Continuar la seva tasca i assumir les pèrdues milionàries? Òbviament, no ho poden fer. Han de repercutir la totalitat dels costos sobre el pagès, com suggeria un alt representant de l'Administració de la Generalitat a les comarques de Ponent? Certament, és una possibilitat, però també és un estímul a la contractació d'il·legals. D'altra banda, el pagès ja veurà enguany incrementada la quantitat per hora treballada de quaranta a cent pessetes/hora, com dèiem abans.

Així doncs, el «passotisme» de l'Administració, en concret del Govern de la Generalitat, en aquest tema demostra la seva escassa sensibilitat social. Cal que el Govern català mantingui els seus compromisos, que els compleixi i que en aquest tema no faci passes enrere, sinó, ben al contrari, que impulsi actuacions que permetin que el temporer tingui un tracte correcte i pugui treballar i viure amb dignitat aquest període, que es vetlli pels seus drets, alhora que es presta un servei al pagès.

Perquè estem parlant de pagesos, aquesta espècie en vies d'extinció, aquesta mena de reserva d'indis de què parlava recentment, en un article de premsa, un líder sindical, que continuarà tenint al seu favor totes les declaracions de comprensió, de suport i de solidaritat que vulgui, especialment en campanya electoral, però també fora d'ella; però una cosa són les declaracions, per més solemnes que siguin, i altra cosa els efectes pràctics d'aquestes declaracions. Suposo que en tindrem ocasió de parlar a bastament durant la discussió dels pressupostos, però les notícies que van arribant no donen pas peu a cap mena d'optimisme. En un tema com el present, del qual, a més del recolzament al pa-

gès, en deriva una qüestió de solidaritat i de justícia social, que tota la feina de gestió l'havien assumit els sindicats, que la feien bé i que significava una mínima contribució per part del Govern, no es pot acabar dient que enguany no hi ha diners.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Treball, l'illustre diputat Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, illustre senyor diputat, permetin-me, encara..., com a, senzillament, introducció i resposta ràpida a alguna observació de vostè, fer-li algunes puntualitzacions. Ho dic perquè la interpellació sobre el capteniment..., què pensem fer sobre les polítiques de treball temporal a Catalunya, en especial amb referència a l'allotjament dels temporers... Però permetin-me una cosa: em sembla que els mateixos pagesos de Catalunya, si vostè els preguntés amb caràcter general si es consideren tractats com una reserva d'indis, discreparien radicalment de vostè. Em sembla una expressió una mica demagògica, perquè em sembla que la professió de pagès mereix més atenció com per adoptar expressions de commiseració, que em sembla que tampoc ells les consideren ben aplicades.

Vostè ha fet unes referències al retard dels pagaments, i, per tant... En aquest moment, jo li puc parlar de les subvencions del Departament de Treball, i el primer que li he de dir és que, els pagaments, els fem en funció de la legalitat; que la legalitat, per tant, diu que les subvencions han d'estar justificades amb les despeses corresponents, i per tant hi ha d'haver uns justificants corresponents. I concretament, les subvencions que va aprovar la Conselleria de Treball per a l'any 95 –l'any 94 està tot pagat–, l'any 95 hi ha tres subvencions: una de 3.600.000 pessetes a la Unió de Pagesos, una altra a la UGT i una altra a Comissions Obreres. De la de la Unió de Pagesos, de 3.600.000, els justificants no van entrar al Departament fins al dia 7 de febrer d'enguany; per tant, evidentment, si no se'ns presenten les justificacions de les despeses, difícilment poden ser pagades. La d'UGT, en canvi, d'1.200.000 pessetes, va ser tramitada el febrer del 96, i..., sense tramitar, també, el febrer del 96, i la de Comissions Obreres va ser pagada, la seva part, 1.200.000 pessetes, el 13 del III del 96. O sigui, cada organització té la seva, diguem-ne, millor o pitjor administració, i en funció d'això nosaltres complim les nostres obligacions.

I, quant al «passotisme» del Govern català, permeti'm dir-li que precisament en aquest tema el Govern català, malgrat no ser competència d'ell el tema d'immigracions interiors dins de l'Estat, hem sigut pioners en aquest tema. I concretament, des de fa anys, la política de la Generalitat ha estat precisament aportar ajuts en tot el tema dels treballadors temporers –estrangers o espanyols, de tots n'hi ha– de cara a la collita de la frui-

ta; això sí, dins de la mesura de les nostres disponibilitats econòmiques i dins dels nostres àmbits competencials. Aquesta qüestió és un assumpte, per una banda, d'ocupació i, per altra banda, d'immigracions interiors estatals; per tant, això és un àmbit de l'Administració central. Malgrat això, nosaltres hi hem intervingut des de fa anys, donant una sèrie de serveis, perquè és evident que hi ha un col·lectiu humà, diguem-ne, pel qual ens preocupem, ja dic, malgrat que no sigui la nostra responsabilitat quant a immigracions. I concretament aquests serveis van per les quatre línies fonamentals, d'assistència sanitària, assistència social, de seguretat ciutadana i d'ajuts diversos. I la Generalitat, respecte a aquest conjunt d'actuacions, ha assumit una tasca global de coordinació, i molt recentment, com ja ha fet els anys anteriors, però recentment, concretament, el Govern de la Generalitat, per un acord del 16 d'abril del 96, va prendre un pla d'actuació que coordinava les actuacions i els diferents departaments per a l'estiu del 96, o sigui, per a la temporada d'enguany.

Aquestes actuacions –i sintèticament– són, quant al Departament de Governació, pel que fa referència a la seguretat ciutadana: un pla especial del Baix Segre, el contingut del qual és vigilància rural, substancialment, també informació i, després, l'obertura de l'oficina de denúncies, concretament, a Aitona.

Quant a Sanitat, es fan les previsions per tal de garantir l'assistència sanitària..., poder-la garantir com si fos en condicions normals, o sigui, sense que hi hagi els fluxos..., en casos que no hi ha els fluxos aquests, immigrants; reforçar el personal de la xarxa sanitària que hi ha a la zona, que consisteix en quatre CAP, quatre centres d'assistència primària, un servei d'urgència i una sèrie de consultoris municipals.

Quant a Benestar Social, es dona assistència social tant als residents habituals de la zona com als temporers, amb els equips d'atenció primària del Consell Comarcal del Segrià, que té el suport, concretament, i la col·laboració del Departament de Benestar Social. I també es contracta un assistent social de reforç durant els quatre mesos que dura la temporada.

Al Departament de Treball –que qui li parla dirigeix– s'ha establert, s'ha aprovat amb aquest Pla del 16 d'abril la possibilitat de fer convenis, com ja venim fent altres anys, amb els agents socials o amb ajuntaments, a fi de subvencionar despeses d'organització i gestió per al trasllat o l'allotjament de tots aquests treballadors. I també per part del Departament s'estableix l'assessorament tècnic, o sigui, dels tècnics del centre de seguretat i condicions de treball, sempre que li són requerits per les diferents organitzacions o els titulars dels albergs.

Per part d'Agricultura, s'estableix el Mapa de maduració de la fruita, agrupat segons els períodes, que permet una millor classificació i una millor planificació de les vingudes i les contractacions, per tant.

I, diguem-ne, per donar una visió globalitzada, per fer-ne un seguiment durant el llarg de la campanya, s'ha constituït una comissió de coordinació, constituïda pel delegat del Govern i pels delegats territorials dels quatre departaments involucrats o afectats, o sigui, de Sa-

nitat, de Benestar Social, de Treball i d'Agricultura. La finalitat, en tancar la temporada, d'aquesta comissió de coordinació és fer després una avaluació dels resultats.

Quant als allotjaments de temporers, voldria dir-li que nosaltres –per això dic que ja ve de lluny que estem actuant en aquest tema, avantçant-nos a una cosa que no era de la nostra competència–, tenint en compte que no som l'única Administració que hi ha participat, perquè hi ha participat l'Administració central, mitjançant el Govern Civil o l'Inem, la Generalitat, els consells comarcals o els ajuntaments, però ja l'any 90 vam endegar el problema donant una subvenció..., vam donar resposta al problema dels allotjaments, en aquell cas, donant una subvenció a USAC - Joves Agricultors, que va ser el primer sindicat que ens va plantejar aquesta problemàtica i al qual es va donar una subvenció de 2,5 milions de pessetes per unes caravanes que feien aquesta funció d'allotjament dels treballadors. Posteriorment, la Unió de Pagesos va entrar en aquesta línia –fins al moment no hi havia entrat–, i concretament l'any 92 va ser subvencionada perquè pogués condicionar albergs, amb un valor aproximat d'uns dos milions, concretament 1.996.000 pessetes. L'any següent també, la Unió de Pagesos, mitjançant un conveni que es va fer també amb els ajuntaments d'Alguaire i Artesa de Lleida..., i en aquest cas la subvenció que es va donar per part del Departament va ser d'un milió i mig. Tot això són aportacions fetes a través del Departament de Treball per als allotjaments.

L'any 94, es quadruplica la subvenció i es passa del milió i mig de l'any 93 a 6 milions de pessetes, que s'apliquen de la següent manera: 3 milions a la Unió de Pagesos, mitjançant la seva instrumental Eurup, societat limitada, i 3 milions més a l'Ajuntament d'Artesa de Lleida, que és amb qui signem el conveni –ja sé que la xarxa és més àmplia, diguem-ne, entre ells després distribuïen el conjunt de la seva...

I ja el 95 hi ha un reenfocament per part de la Unió de Pagesos, i en aquest cas el conveni s'estableix amb la mateixa Unió de Pagesos i amb UGT i Comissions, i concretament, dels 6 milions de pessetes, s'apliquen: 3.600.000 a la Unió de Pagesos; a la UGT, 1.200.000 pessetes, i a Comissions Obreres, 1.200.000 pessetes també. El pagament d'aquestes quantitats és el que jo abans li he especificat en el detall d'entrada.

I per a l'any 96, malgrat les restriccions, les fortes restriccions pressupostàries, s'ha mantingut, s'ha fet l'esforç de mantenir, diguem-ne, la dotació de l'any passat i, per tant, tenim reservats per a aquest capítol 6 milions més, i ho remarco, dins d'un any o d'uns capítols de gran dificultat pressupostària, donades les restriccions. Això, sumat als 7 milions de pessetes, que també tinc coneixement que el Ministeri de Treball ha posat a disposició, dóna un total de 13 milions de pessetes.

Bé, per tant, aquesta és l'acció del conjunt del Govern de la Generalitat, aquests són els propòsits de capteniment, el propòsit de capteniment essencial, que és de dir: volem continuar col·laborant en la mesura de tot el possible, com des de l'any 90 venim fent-ho, havent-nos convertit en pioners, abans que la Unió de Pagesos –i ho dic com a organització més important i més sig-

nificativa del sector– decidís entrar en el tema perquè va creure que era un tema d'àmplia responsabilitat social.

I jo estic d'acord que, senzillament, ajudar a resoldre aquests problemes té molta eficàcia: per un tracte molt humà respecte a aquests treballadors immigrants, perquè rebaixa la conflictivitat social, perquè a aquestes persones se'ls dóna un tracte digne, perquè aquest conseller que els parla ha estat visitant bastants d'aquests albergs durant diversos anys, anant-los a visitar personalment en ocasió de signar els convenis corresponents amb els ajuntaments i amb la Unió de Pagesos.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. L'illustre diputat senyor Benet Tugues pot fer la rèplica.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Quan jo feia referència a la reserva d'indis, senyor conseller, no ho deia ni en tot despectiu, ni molt menys encara intentant fer demagògia. Ho deia citant la frase –i em sembla que el títol i tot– d'un article del coordinador de la Unió de Pagesos, que qualificava la política del Govern de la Generalitat respecte als pagesos, com si els tractessin «com una reserva d'indis», i l'únic que he fet és apuntar aquesta frase, a manera introductòria.

Vostè ha intentat justificar el retard en el pagament, diu: «Fins al febrer no vam tenir les factures». Bé, en tot cas, li recordo que som al juny i, per tant, si el febrer ja tenien les factures, doncs, a partir d'ara suposo que no hi haurà cap més excusa perquè en un termini rapidíssim aquesta subvenció arribi. Però, d'altra banda, vostè representa –suposo–, a hores d'ara, el conjunt del Govern i li recordo que hi havia una altra ajuda promesa, que era la del Departament d'Agricultura, que consistia a subvencionar la meitat de les despeses fetes en concepte de millora dels allotjaments.

La Unió de Pagesos –a mi em consta– va presentar factures per valor de 14 milions, per tant hi ha una subvenció encara expectant de 7 milions de pessetes, a la qual vostè no ha fet referència, però que suposo que també se solucionarà de manera ràpida i efectiva.

És cert que l'article 149 de la Constitució decideix que la immigració és competència exclusiva de l'Estat, però, escolti, això no li serveix a vostè per a escapollir-se de l'escomesa, eh? Això no és excusa per amagar el cap sota l'ala i eludir responsabilitats; vostè mateix ho ha dit: des de l'any 90 estan fent coses, i l'any 91 i fins l'any 95, però és ara, justament ara, no el Departament de Treball, justament, i, per tant, potser, qui hauria d'estar aquí és un altre conseller, però sí aquesta ajuda que havia promès el Departament d'Agricultura per a enguany, doncs, ja no s'ha promès. Per tant, s'ha retirat aquesta línia d'ajut que tenien els allotjaments.

I miri, aquests immigrants, competència estatal, arriben a Catalunya; tenen la pretensió de treballar a Catalunya i, eventualment, creen problemes a Catalunya. Per tant, jo entenc que, des de Catalunya, des del Govern de la

Generalitat, cal donar-hi una resposta. I la resposta no pot ser, en qualsevol cas, només una política de pedaços. Miri, vostè: «Hi posarem assistents socials, hi posarem mossos d'esquadra», probablement és necessari, probablement són necessaris els mossos d'esquadra i els assistents socials, però, probablement, serien menys necessaris si, prèviament i de manera preventiva, féssim una política seriosa i rigorosa d'allotjaments, perquè el que s'ha demostrat és que des que això funciona d'una manera més o menys estable, el grau de conflictivitat, el to de la crispació que hi havia hagut en certs anys, sobretot al Baix Segre, ha disminuït de manera radical, i potser sí que els mossos d'esquadra han ajudat poc o molt, però segur que les condicions en les quals estan una part d'aquests temporers, segur que han ajudat força a mantenir aquest clima de pau social.

Per tant, la nostra iniciativa –ja li avanço que la moció que presentarem anirà en aquest sentit– és la de potenciar la política d'allotjaments, perquè si potenciem la política d'allotjaments i ho fem bé, de segur que ens evitarem despeses en mossos d'esquadra i despeses en assistència social i, probablement, també despeses en assistència sanitària.

Vostè, senyor conseller, passa per ser un home amb una forta sensibilitat social, i miri, hi ha certs sectors –ara que es parla tant de l'estat del benestar, de retallar l'estat del benestar– que l'estat del benestar l'han vist passar de lluny, que no l'han tastat, i ara, justament, els parlen de retallades, de tal manera que no deuen saber si riure o bé plorar; riure perquè a ells què els hi va, això no els implica, i plorar perquè, home!, poc o molt bo deu ser això de l'estat del benestar i ara ja el volen retallar sense haver-lo tastat.

Fem política social, fem prevenció, ajudem els pagesos, ajudem els temporers i, en aquest sentit, espero que la Moció que presentarem, que anirà en aquest sentit, rebrà el suport del seu Grup polític.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per replicar, té la paraula l'honorable conseller de Treball.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, illustre diputat senyor Tugues, bé, prenc nota del que diu vostè –jo aquesta dada no la tenia– que estigui pendent també una part de la subvenció feta l'any passat, per primera vegada, i única vegada per la Conselleria d'Agricultura, perquè l'any passat, malgrat que ja hi va haver dificultats pressupostàries –aquest any són superiors–, la Conselleria d'Agricultura va fer un esforç extraordinari, aportant concretament 10 milions de pessetes, si no ho recordo malament, per ajudar també en aquesta funció d'infraestructures, esforç que no li ha sigut possible continuar enguany, doncs, en funció de la retallada pressupostària. Però, en tot cas, prenc nota que el que estigui pendent pogués accelerar-se, el pagament de la part ja meritada, si està degudament justificada.

Bé, vostè, en cert moment m'ha sorprès perquè diu –perquè m'ha semblat una mica contradictori–, diu: «Vostès s'han escapolit, vostè s'ha escapolit del tema», però després ha reconegut que no, que precisament, diguem-ne, ja des de l'any 90 –i d'això ens sentim orgullosos, d'haver estat pioners en aquest tema, quan, fins i tot, un sindicat tan important i de tant arrelament com la Unió de Pagesos no s'havia plantejat aquesta línia d'actuació, no se l'havia plantejat fins al moment, almenys no ho havien plantejat a l'Administració–, nosaltres ja ens havíem avançat en el tema. I, per tant, diguem-ne, no ens hem escapolit, en absolut, d'aquest tema sinó més aviat el Govern se'n sent orgullós perquè vam creure que era un problema de tipus social important.

I també ens sentim orgullosos del decreixement de la conflictivitat aquesta, perquè érem conscients i teníem coneixement que anys passats hi havia una conflictivitat molt alta produïda per treballadors d'aquests, donat que després les seves condicions d'habitatge, com que eren, diguem-ne, gent que veien desplaçats i no tenien condicions ambientals i d'habitatge i de menjar i de dignitat i neteja, etcètera, doncs, evidentment que això ajuda, diguem-ne, a la conflictivitat fora de les hores de feina, per entendre'ns; a part que també ajudava la conflictivitat el fet que venien treballadors d'una forma no planificada, mentre que ara els que vénen per aquestes vies estructurades, vénen ja amb la seguretat de tenir un contracte de treball. I aquells que no tenen contracte de treball ja saben que, segurament, no seran contractats, perquè, precisament per això, no tenen contracte i, per tant, ja desisteixen de venir per estar, diguem-ne, com a deambulants.

Bé, de tota aquesta millora del clima social ens en sentim orgullosos i en certa manera pares, no únics pares, però pares en certa manera sí, i, per tant, permeti que hi faci referència.

Jo també li voldria..., ja li ho he dit, però voldria recordar que estem en aquesta etapa d'austeritat que ha implicat, senzillament, que el Departament d'Agricultura, que l'any passat, excepcionalment –excepcionalment, perquè no hi participava en aquesta qüestió; primer perquè, competencialment, ja li he dit que no era la Generalitat–, sigui perquè aportava fonamentalment l'aportació econòmica el Departament de Treball, doncs, aquest any no ho ha pogut repetir, senzillament, perquè les línies amb les quals va finançar això no les té a disposició; la línia financera, doncs, no la té a disposició.

Ara bé, permeti'm dir-li una cosa, també, perquè crec que tampoc seria bo tractar la pagesia –i no tota la pagesia és igual, per entendre'ns–, hi ha pagesia marginal i hi ha pagesia que, sortosament, gràcies a Déu, es guanya la vida o es guanya bé la vida, uns anys més els altres menys. Per tant, tractar la pagesia com si estigués a la pura marginalitat, crec que em sembla que no seria bo. Li diré per què: perquè, evidentment, aquests immigrants vénen per a una activitat concreta, que és la recollida de la fruita; la recollida de la fruita és una activitat econòmica productiva i, a més, tinc informació, perquè n'he parlat amb el conseller d'Agricultura, que enguany, precisament, presenta una perspectiva de

molt bona collita, si no canvia el temps, etcètera, si no vénen..., molt bona collita: aquesta és la perspectiva. I, per tant, és lògic que dins d'un context d'austeritat, de restriccions financeres, és lògic que, dins d'una activitat econòmica productiva per ella, perquè estem parlant de productors que es guanyen dignament la vida i és una activitat important, doncs, haguem de prioritzar, per dir-ho així, el que deia vostè, l'estat del benestar; evidentment que hi ha el tema, sempre són prioritàries, de les pensions del PIRMI, per entendre'ns, que no pas, diguem-ne, gent que dignament es guanya la vida, perquè això és el que és desitjable: que la gent no hagi de ser assistida sistemàticament per l'Administració o, almenys, que l'Administració sigui una col·laboració addicional, però que no sigui el suport bàsic, sobretot quan l'activitat perilla o no rendeix.

Per tant, és lògic que els costos vagin a càrrec dels beneficiaris, siguin els agricultors, siguin els temporers, siguin de fórmules mixtes; dic la part, diguem-ne, de cost que no és subvencionat —que no és subvencionat—, perquè jo ja li he dit que els 6 milions, més totes les altres accions que tenen cost, continuen essent subministrades.

I permeti'm, que això no ho dic jo sol, això ho diuen moltes altres persones o sectors involucrats. Per exemple, criteri compartit, ja per posar-nos quan es va generar el problema: l'any 92, el governador civil de Lleida en aquell moment, en Jaume Casanovas, diu, concretament, a *El Segre*: «L'allotjament és responsabilitat del pagès.» Està publicat a *El Segre*, el 22 del VII del 92, però més recentment, enguany, el 18 del 4 del 96, publicat al diari, també, *El Segre* —l'altre em sembla que era el *Diari de Lleida*, si he dit *El Segre*, m'he equivocat—, els alcaldes de la zona, convocats a la reunió per parlar del problema, el dia 16 del IV del 96, diuen —lleigeixo literalment del castellà—: «Son los agricultores quienes tienen que hacerse cargo de la residencia de los temporeros.» I la Unió de Pagesos... (*Veus de fons.*)

Si em permet només uns instants per acabar de donar aquesta informació? Gràcies, senyor president.

I la Unió de Pagesos informa recentment que els agricultors que desitgen contractar els temporers hauran d'abonar cent pessetes, fins ara en pagaven quaranta —vostè hi ha fet referència—, al voltant de cent pessetes, diu, amb caràcter general, però si disposen d'instal·lacions pròpies, els preus seran molt més ajustats.

Per tant, en resum, aquest és un tema, diguem-ne, que dins d'un context d'austeritat pressupostària, no és un tema assistencial perquè, sortosament, és una activitat productiva, dins d'un context d'una collita que es presenta bona i, per tant, senzillament, crec que amb els pronunciaments que li acabo de dir, la iniciativa del sector solucionarà la complementarietat d'un problema que, per part de l'Administració, de les administracions, continua havent-hi, perquè els 13 milions, 6 procedents de Treball i 7 procedents del Ministerio de Trabajo, continuen estant a disposició de la Unió de Pagesos.

Moltes gràcies, molt amable, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris d'avaluació en l'àmbit sanitari

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 11/1995, de 29 de setembre, especialment pel que fa a la contractació i els criteris de valoració en l'àmbit sanitari. Aquesta interpellació està presentada per la diputada senyora Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, senyor conseller de Sanitat i Seguretat Social, el motiu d'aquesta interpellació és la preocupació del Grup Socialista en relació amb l'aplicació i desplegament de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, de modificació parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya.

Aquesta Llei, com vostès saben, possibilita i promou la contractació de serveis sanitaris amb entitats de base associativa, constituïdes totalment o majoritàriament per col·lectius de personal sanitari. Són les no del tot ben anomenades «societats mèdiques». Es pretén, per tant, obrir la possibilitat de la gestió de serveis sanitaris a equips autogestionats, motivant els professionals en la gestió.

En la gestació i el debat d'aquesta Llei de modificació parcial de la Llei d'ordenació sanitària, el Grup Socialista podia haver escollit una actitud hipercrítica, d'oposició radical, en un context polític immers en la crispació —el de setembre de 1995. Pel contrari, el Grup Socialista va escollir la via del diàleg i de la negociació, entenent que amb les seves aportacions i treball contribuïa d'una manera significativa a consolidar el nostre sistema sanitari i, al mateix temps, contribuïa a facilitar nous instruments que puguin permetre una gestió més eficaç del nostre sistema sanitari públic, caracteritzat pel seu caràcter públic, és a dir, el seu finançament públic, pel seu caràcter universal sense exclusions i pel seu caràcter gratuït.

El mateix conseller senyor Trias, aleshores conseller de Sanitat, en la sessió plenària d'aquesta cambra del 20 de setembre de 1995, en presentar la Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, deia textualment: «Voldria agrair la bona disposició del Grup Socialista, que les seves esmenes han reforçat que en cap cas no es pretenia privatitzar el sistema i han ajudat d'una manera molt important a millorar els mecanismes de control.» I és ben cert que les nostres aportacions més importants van ser en aquest sentit: que els contractes de gestió dels serveis sanitaris havien d'ajustar-se als principis de publicitat i concurrència, i que

s'havien d'establir per reglament els sistemes per a l'avaluació i el control periòdics de la gestió d'aquests serveis, per tal de verificar el seu grau d'eficàcia, d'eficiència i de qualitat.

Doncs bé, senyor conseller de Sanitat, han passat més de vuit mesos des de l'aprovació de la Llei i, a hores d'ara, precisament les que van ser les nostres principals aportacions, les del Grup Socialista, encara no s'han desenvolupat. Hi ha un Decret publicat en el *Diari Oficial* la setmana passada, pel qual es regula l'establiment dels convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris en l'àmbit del Servei Català de la Salut, però permeti'm que li digui que no calia trigar vuit mesos per fer aquest Decret, ja que peca, al meu entendre, d'una total imprecisió, i pràcticament es limita a ratificar el que ja diu la Llei, quedant els elements importants posposats a futures disposicions del Departament. Aquest Decret diu que els estàndards de qualitat ja es fixaran en una disposició de la Conselleria. És que no hem tingut temps suficient per fer-ho? Novament s'alludeix al que la llei obliga, rebaixant-li el rang que la llei especifica, i no tan sols això, sinó que la disposició transitòria segona diu que mentre no es determinin amb caràcter general aquests estàndards, els requisits que s'exigiran es fixaran per a cada cas en el conveni o plec de clàusules particulars. Pel contrari, nosaltres proposem que no es facin concursos sense haver-se desenvolupat plenament el que la Llei marca.

Quelcom de semblant passa pel que fa als sistemes de pagament dels serveis, que queden posposats. Trauran els concursos abans de fixar els sistemes de pagament? Lamento haver de constatar que sembla que hagin fet un decret només perquè no puguem dir que això no s'ha fet. Només això, una vestimenta del tema, sense entrar en el que és important, que és la fixació dels criteris d'avaluació i control dels serveis per part del Servei Català de la Salut, per tal de vetllar perquè l'usuari estigui ben atès i els seus drets siguin sempre satisfets.

Amb aquest Decret s'està trencant l'esperit de l'acord assolit amb el Grup Socialista per a l'aprovació de la modificació de la Llei d'ordenació sanitària. Aquesta Llei es va aprovar per urgència el setembre de l'any passat, en l'últim Ple abans de la convocatòria de les eleccions. La Llei venia motivada, entre d'altres motius, per la necessitat de posar ordre en un tema: la contractació dels serveis sanitaris, la contractació de la gestió. No s'estava fent prou bé. L'acord venia motivat perquè calia que les coses es fessin bé, per millorar la gestió, i en canvi, havent fet la Llei, continuem amb les mateixes pràctiques, emparant-nos legalment en decrets com aquest que he esmentat, però eludint precisament les garanties necessàries. Que s'estava fent malament, ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en una sentència força demolidora, en què s'anul·len les cessions per part del Servei Català de la Salut dels centres d'assistència primària d'Olesa de Montserrat i de Sant Cugat del Vallès a la Mútua de Terrassa, per haver-se fet de manera discrecional –diu textualment la sentència– i perquè molt de temps abans d'iniciar-se els expedients de cessió, dos anys abans, ja s'havien atorgat subvencions per a la construcció d'un

dels centres a l'entitat adjudicatària i se li havia concedit la llicència d'obres.

Vàrem fer la Llei per fer les coses ben fetes i ho seguim fent igual de malament o pitjor. Em refereixo, com vostè sap molt bé, al cas de Vic, de l'àrea bàsica de salut de Vic-Sud. Sap que aquest tema ens preocupa i que aquesta diputada, senyora conseller, li ha anat fent tot un seguit de preguntes parlamentàries des del mes de gener. En el cas de Vic ho estan fent molt malament. Tothom sap a Vic, des de fa temps, quin serà l'equip de professionals sanitaris que portarà la gestió del centre d'assistència primària de Vic-Sud; probablement serà un bon equip, però les coses s'han de fer ben fetes i per ordre, i la llei s'ha de complir. A hores d'ara encara no s'ha convocat el concurs públic; el plec de clàusules per a la concessió dels serveis d'atenció primària de salut en l'àmbit de l'àrea bàsica de salut de Vic-Sud no fa gaire setmanes que va ser confeccionat, i en canvi, l'Ajuntament de Vic ja va atorgar, el 9 d'octubre de 1995 –fa vuit mesos– la llicència d'obres per reformar el local destinat a centre d'assistència primària, en el número 12 del passatge del Pla del Remei, a la societat Inmomedic Vic, SL, igual que la llicència per a l'establiment i obertura de l'activitat, concedida també per l'Ajuntament a la mateixa societat. El capital social d'aquesta societat limitada –Inmomedic Vic, SL– és aportat per una societat instrumental del Col·legi de Metges de Barcelona que s'anomena Secció Administrativa, SA. Inmomedic Vic, SL va comprar el local destinat a centre d'assistència primària, al passatge del Remei, número 12; prèviament, però, les gestions d'adquisició del local van ser iniciades per la societat de professionals sanitaris Equip d'Assistència Primària Vic, SL, promogut pel senyor Albert Ledesma, que és precisament l'equip a què em referia quan deia que a Vic tothom sap qui ha de gestionar aquest centre d'assistència primària. Que el Col·legi de Metges assessori els equips o societats de professionals mèdics per optar a la gestió d'un centre d'assistència primària pot ser una bona garantia, però que intervingui econòmicament en les operacions és més aviat un problema. De fet, el senyor conseller Trias havia dit al nostre Grup en el moment de la negociació de la Llei que el Col·legi de Metges no entraria mai a fer-ho. No és clar que ho faci, no és clar. Una cosa és assessorar i l'altra és comprar els locals.

El conseller senyor Trias, en una entrevista publicada al diari *El País* el 4 d'octubre de 1995, poc després de l'aprovació de la Llei, deia, davant d'una pregunta en relació amb el perill que podia suposar que les societats mèdiques es convertissin en un gran trust controlat pel Col·legi de Metges, que això no era desitjable i que no estava d'acord que es fes un trust a través del Col·legi de Metges; que el que estaria bé és que es creés una fundació per ajudar els metges que volguessin formar una societat, però que no seria positiu que es creés una fundació propietària d'una cadena de societats mèdiques. Cap altra estructura col·legial, senyores i senyors diputats, no ho fa, això de posar diners en el sector. No és transparent. Per què en el cas del CAP de Vic-Sud no s'ha optat per la construcció d'un centre per part del Servei Català de la Salut o bé per la seva compra? Així, el propietari seria el Servei Català de la Salut, i no el

Collegi de Metges a través de la seva societat instrumental. Aquí, a més, es produeix un problema important pel que fa al patrimoni, ja que, en definitiva, s'està fent una transferència patrimonial cap a una entitat privada, ja que el Servei Català de la Salut pagarà, en concepte de lloguer, a Inmomedic Vic, SL..., el que pagarà, es fixa precisament per criteris de capitalització; el que sembla que el Servei Català de la Salut pagarà com a lloguer és precisament la quantia del que pagarà Inmomedic Vic, SL per la hipoteca mensualment. El patrimoni, però, lògicament, queda d'Inmomedic Vic, SL. Estem fent una mala operació, com a mínim, ja que ho pagarem des del Servei Català de la Salut en concepte de lloguer i, en canvi, la propietat sempre serà d'Inmomedic Vic, SL. Això pot ser legal, però no deixen de ser, en definitiva, transferències patrimonials cap a entitats privades.

Concloc: ho fèiem malament, fem una llei per fer-ho bé, però, en canvi, ho seguim fent igual de malament o pitjor.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Illustres senyores i senyors diputats, tal com es conté en l'enunciat de la interpellació, en primer lloc, en la primera part de la meua intervenció, faré una exposició sobre els aspectes de contractació i els criteris d'avaluació, per tal d'intentar contrarestar la seva opinió que tot ho fem tan malament, i, en tot cas, després també contestaré els temes que fan referència concretament a l'àrea bàsica de salut de Vic.

En primer lloc, i pel que fa al tema de la contractació, l'article 8 de la Llei 11/1995, del 29 de setembre, afegeix una disposició addicional, l'onzena, de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, que preveu el següent: prenent com a marc de referència la legislació sobre contractes de les administracions públiques, el Consell Executiu ha de regular, mitjançant un decret, els requisits, l'abast del procediment i els sistemes de selecció per a l'establiment dels contractes de gestió de serveis sanitaris i sociosanitaris en règim de concert, que s'han d'ajustar, amb caràcter general, als principis de publicitat i concurrència, tot tenint en compte les previsions del Pla de salut de Catalunya i les normes específiques d'ordenació d'aquests serveis.

En compliment d'aquest imperatiu legal, el Servei Català de la Salut va endegar els treballs adients per a l'elaboració d'un avantprojecte de decret per tal de regular aquesta qüestió, avantprojecte que fou sotmès a la consideració del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, òrgan en el qual són representats, com les senyores i els senyors diputats saben, a més de la Generalitat, els ens locals de Catalunya i les organitzacions sindicals i empresarials més representatives, el qual va aprovar la proposta. Amb posterioritat, el text

d'aquest Reglament, ja en fase de projecte, fou sotmès, d'acord amb el que preveu la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, al tràmit d'audiència, a entitats patronals, sindicals, municipals i de consumidors i usuaris, com el Consorci Hospitalari de Catalunya, la Unió Catalana d'Hospitals, Comissions Obreres, UGT, USTEC-CATAC, etcètera, les quals varen manifestar en termes generals la seva conformitat amb el projecte i hi feren molt poques al·legacions, la major part de les quals, d'altra banda, varen ser incorporades al text articulat.

Finalment, el Consell Executiu aprovà el Decret 169/1996, del 23 de maig, pel qual es regula l'establiment dels convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris en l'àmbit del Servei Català de la Salut, que ha estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, com ja ha esmentat la senyora diputada. Aquest Decret, i d'acord amb el que preveuen la Llei general de sanitat, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i la Llei de contractes de les administracions públiques, estén el seu àmbit d'aplicació, en primer lloc, als convenis que el Servei Català de la Salut estableixi amb les entitats titulars dels hospitals integrats en la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública; en segon lloc, als convenis que el Servei formalitzi amb les entitats de dret públic creades per a la prestació de serveis sanitaris, com també amb entitats de dret privat en el capital de les quals sigui exclusiva o majoritària la participació de l'Administració o d'un ens públic que en depengui, i en tercer lloc —on estaria situat el cas de l'àrea bàsica de salut de Vic—, els contractes de gestió de serveis sanitaris establerts pel mateix Servei amb persones jurídiques, públiques o privades, en qualsevol altre supòsit no previst en els punts anteriors. Cal assenyalar que les dues primeres modalitats resten excloses de les previsions de la Llei de contractes de les administracions públiques, de conformitat amb el que determina l'article 3.1, epígraf c i d, de la Llei esmentada.

En relació, doncs, amb aquest Decret de regulació de la contractació de serveis sanitaris, cal assenyalar que els convenis i contractes de gestió de serveis sanitaris s'establiran i actualitzaran tenint en compte les necessitats que prevegi el Pla de salut de Catalunya en l'àmbit territorial corresponent. El Decret regula també quins són aquests serveis sanitaris i sociosanitaris que poden ser objecte de contractació: l'assistència hospitalària especialitzada, l'atenció primària —que és el cas que ens ocupa—, el transport sanitari urgent, les teràpies referides a diàlisi ambulatoria i altres modalitats, l'oxigenoteràpia, la rehabilitació i les tècniques en fase de valoració. A més a més, el Decret fa esment de les entitats amb les quals el Servei Català de la Salut pot contractar els requisits que han de complir aquests centres, la durada dels convenis i contractes, el sistema de pagament..., avui existeix un sistema de pagament en l'àmbit de l'atenció primària, com en l'àmbit de l'atenció hospitalària, de la sociosanitària o de la salut mental, i el que diu el Decret és que s'haurà de treballar o s'haurà d'adequar aquest sistema de pagament, i, com em sembla que coneix la senyora diputada, estem treballant en el canvi del sistema de pagament, per exemple, pel que fa referència als hospitals d'aguts, en col·laboració tant amb el Consorci Hospitalari de Catalu-

nya com amb la Unió Catalana d'Hospitals i altres entitats.

D'altra banda, pel que fa a l'avaluació i el control dels centres, que també s'hi ha referit la senyora diputada, i dels serveis i establiments que presten serveis sanitaris o sociosanitaris a Catalunya, ja siguin gestionats per l'Institut Català de la Salut o per qualsevol altra entitat pública o privada, i per tal de verificar el grau d'eficiència, eficàcia i qualitat d'aquests serveis..., l'avaluació i el control ja s'està realitzant en aquest moment, encara que no hàgim desenvolupat el Decret. I es realitza, bàsicament, mitjançant diversos mecanismes, entre els quals cal destacar l'autorització administrativa –que ja existeix en aquest moment–, l'acreditació dels centres, l'auditoria sobre l'estat d'aquests centres, normatives específiques sobre el funcionament d'alguns serveis, els registres de pacients, les dades referides a les altes hospitalàries, les enquestes d'opinió i satisfacció dels usuaris i, tant o més important, mitjançant l'avaluació dels objectius qualitius i quantitius vinculats al contracte.

El contracte, per nosaltres, és un dels instruments més importants, que en aquest moment ja fa possible articular el marc de relacions entre el Servei Català de la Salut i les diferents entitats proveïdores de serveis. També és el contracte el principal instrument per a l'operativització del Pla de salut de Catalunya en els serveis sanitaris i sociosanitaris, i és l'eina que permet especificar els programes i els projectes a desenvolupar segons el tipus de servei i el lloc on es prestin. En qualsevol cas, no hi ha dubte que aquest procés de contractació es completa després amb l'avaluació del grau de consecució de cada un dels paràmetres que es fixen en aquest mateix contracte, i això s'està fent malgrat no haver desenvolupat encara aquest Decret, fet que estem treballant en aquest moment. I avui, l'avaluació, l'avaluació que estem fent, i que sotmetem a l'aprovació del Consell de Direcció any rere any, ens permet conèixer ja el grau d'eficiència, d'eficàcia i qualitat dels serveis contractats i, en conseqüència, ens serveix per fixar els criteris de contractació de serveis en relació amb l'assoliment dels objectius dels mateixos serveis i dels proveïdors que els presten.

Insisteixo que, malgrat que a hores d'ara els mecanismes d'avaluació a què m'he referit ja s'estan portant a terme, a curt termini, i en compliment d'allò que disposa l'article 9 de la Llei 11/1995, es regularan reglamentàriament els sistemes de control i avaluació dels centres i serveis, així com els diferents contractes de gestió de serveis sanitaris.

Pel que fa referència a l'àrea bàsica de salut de Vic, el que li vull comunicar és que, per a la contractació d'aquests serveis, el Servei Català de la Salut publicarà pròximament en el *Diari Oficial de la Generalitat* el pertinent anunci de convocatòria d'un concurs públic, al qual podran concórrer totes les entitats proveïdores de serveis sanitaris, tinguin o no la naturalesa a què es refereix l'article 7 de la Llei 11/1995.

En aquest plec de clàusules d'aquest concurs públic, s'especifica que el local on es prestarà l'assistència, el local, es posa a disposició de l'adjudicatari del Servei

Català de la Salut, el qual, és veritat, l'ha llogat a la societat Inmomedic Vic, Societat Limitada, mitjançant un contracte d'arrendament amb opció de compra. És voluntat del Servei Català de la Salut de comprar aquest local al més aviat possible, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries que tingui el mateix Servei Català de la Salut.

El plec també contempla el finançament de l'equipament a càrrec del mateix Servei Català de la Salut i, finalment, incorpora tot un seguit de requisits d'acreditació que han de complir les entitats de base associativa compostes per professionals sanitaris que es presentin a la convocatòria, entitats que tenen una major puntuació en el barem, en el cas de l'àrea bàsica de Vic, als efectes de l'adjudicació del concurs, per tal de fomentar la participació dels professionals en la gestió.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. La il·lustre diputada senyora Carme Figueras té la paraula per a rèplica.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, miri, s'ha referit al Decret, que jo també m'hi havia referit, i és molt significatiu –referint-me també al Decret de què parlava– que, si mirem el tercer paràgraf de la introducció del Decret, allà on explica la regulació dels convenis i contractes de gestió dels serveis sanitaris, es transcriu com un motiu el compliment de la disposició adicional onzena que vostè esmentava, de la Llei d'ordenació sanitària, de la modificació de la Llei, i es transcriu en la seva totalitat, excepte una frase; l'article sencer, en la seva totalitat, en aquest Decret, excepte una frase. Sap quina? «S'han d'ajustar amb caràcter general als principis de publicitat i concurrència». Aquesta no la transcriuen –almenys, així està publicat en el *Diari Oficial*. Precisament aquest tros se'l deixen i no el posen. No ho sé, segurament..., és un oblit, és evident, però just aquest tros és el que vostès no posen en la transcripció. Perquè ho posen tot, no falta res, de la clàusula aquesta.

Tot això resulta preocupant, senyor conseller, com ho són les declaracions del senyor Ledesma en una revista, unes declaracions que fa en una revista del Col·legi Oficial de Diplomats d'Infermeria de Barcelona, la del mes de març, que diu textualment: «Com a entitat privada, podem també donar assistència sanitària a ciutadans particulars», i val a dir que en l'entrevista tota l'estona explica, ja, què es farà en el CAP de Vic. Ell és..., és que és conegut per tothom a Vic que serà ell qui ho portarà. No sé quines altres s'atreviran a presentar-se, perquè està clar que és qui ho ha de fer.

Jo crec que, és clar, és necessari que abans de tot s'estableixin els sistemes de control. Vostè diu que es podrà presentar tothom: és cert, clar, es farà un anunci, es podrà presentar tothom. I l'ICS s'hi podrà presentar? Perquè «tothom» no, perquè l'ICS, segons tinc entès, al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut es va dir que, precisament, l'ICS no podria presentar-s'hi.

De fet, a les clàusules administratives per a la contractació del servei, aquestes que han fet, que s'han aprovat però que encara no s'ha convocat l'anunci, s'estableixen les tarifes que hauran de pagar els particulars que no siguin beneficiaris de la Seguretat Social i que podran utilitzar els serveis concedits mitjançant l'abonament de les corresponents tarifes, d'acord amb un annex que preveu un escalonat de preus. Francament, tampoc s'entén massa. On queda el Decret del 30 de juliol de 1991, d'universalització de l'assistència sanitària pública? Això què vol dir, que podrà passar que el mateix metge, en el mateix centre, atengui un usuari unes vegades com a usuari de la Seguretat Social i unes altres com a particular?

Li recordo també el compromís que vostè va adquirir, i que es reflecteix en una resposta a una de les meves preguntes escrites, que els ciutadans de Vic, i els de les poblacions de Muntanyola i Santa Eulàlia de Riu-primer, podran elegir centre i metge d'atenció primària entre els equips d'atenció primària gestionats per les diferents entitats proveïdores que donaran cobertura a la població de l'esmentat territori. També que la millora i condicionament del centre..., de l'altre centre d'assistència primària, el del CAP Osona, o Vic Nord, esdevé molt necessària per tal d'adequar-lo a les necessitats del model de reforma de l'atenció primària i minimitzar al màxim el greuge comparatiu entre els usuaris d'un centre i els de l'altre.

Aquesta Llei era també un instrument per avançar en la reforma de l'assistència primària a Catalunya. Com ja li deia abans, en el tràmit de preguntes orals, la tenim encallada de manera molt preocupant; si no fem les coses millor, en condicions, amb celeritat, amb garanties, poc ens podrà ajudar la nova Llei –bé, ja no tan nova– a avançar en la reforma.

En definitiva, repeteixo que lamento haver de constatar que han incomplert els seus compromisos amb el Grup Socialista pel que fa a la transparència i pel que fa als mecanismes de control necessaris per tal de garantir, des del Servei Català de la Salut, que l'atenció als usuaris dels serveis sanitaris es faci correctament, amb criteris d'eficàcia, eficiència i qualitat.

Cal rectificar, i per això el Grup Socialista proposa que no es convoqui cap nou concurs fins que no estiguin desenvolupats, amb el rang jurídic que marca la Llei 11/1995, del 29 de setembre, de modificació parcial de la Llei d'ordenació sanitària, els requisits, l'abast, el procediment i els sistemes de selecció per a l'establiment dels contractes de gestió dels serveis sanitaris, que s'han d'ajustar als principis de publicitat i concurrència, i s'estableixin els sistemes que permetin l'avaluació i el control periòdics de la gestió d'aquests serveis, per tal de verificar el grau d'eficàcia, eficiència i qualitat, per tal de tenir totes les garanties, prèviament a la contractació, que els usuaris, els ciutadans i ciutadanes, seran atesos tal com tenen dret a ser atesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de Sanitat té la paraula per a rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. En primer lloc, jo agraeixo la seva disposició de col·laboració –que no ho he fet abans, i vostè ho ha tornat a fer–, agraeixo la seva disposició de col·laboració per tal de millorar l'assistència sanitària.

Jo el que li vull dir és que, quan ha fet esment de la publicitat i de la lliure concurrència, el Decret en qüestió hi fa referència d'una manera indirecta. No és oblit. En el capítol 4, quan parla dels contractes de gestió de serveis sanitaris, a l'article 17, en el punt 17. primer, diu textualment: «El règim general, com també els procediments i les formes d'adjudicació dels contractes de gestió de serveis sanitaris, l'execució, la modificació, els efectes i l'extinció, si s'escau la subcontractació, s'ajustaran a les previsions de la Llei 13/1995, del 18 de maig, de contractes de les administracions públiques, i especialment a les normes contingudes en el títol segon del llibre segon, que fan referència a la lliure concurrència i a la publicitat». Per tant, no és un oblit, sinó que hi està contingut. En segon lloc, l'ICS no s'hi pot presentar perquè està inclòs en un altre supòsit i, per tant, no s'hi pot presentar.

A veure, el cas de l'àrea bàsica de Vic, i que ha fet vostè referència a alguns professionals determinats..., bé, el que és una voluntat és que aquesta primera experiència –que tampoc és tan nova, perquè n'hi ha alguna altra que és semblant, i després ja m'hi referiré– es faci en les millors condicions i amb els millors..., amb els professionals que hi estan més disposats. Perquè ha de sortir bé, perquè també estem d'acord amb vostè que una experiència d'aquestes característiques ha de sortir bé, i farem tot el possible perquè es compleixi la Llei amb tota la seva intensitat. Per tant, és voluntat del Departament de fomentar un model de gestió en el qual els professionals s'hi vegin molt més implicats. Creiem que a la ciutat de Vic, com en altres indrets de Catalunya, es donen aquestes condicions, i per això fa temps que hi estem treballant. I, a més, tenim voluntat que, aquesta vegada, el contracte de gestió de serveis es faci d'una manera directa, tal com ha fet mitjançant subrogació el Consorci Sanitari de Barcelona, constituït pel Departament de Sanitat i Seguretat Social i l'Ajuntament de Barcelona, a les àrees bàsiques de la Barceloneta i de la Vila Olímpica, que ho ha fet també amb unes cooperatives de metges, i aquesta vegada ho volem fer nosaltres directament.

Vostè ha tret un tema, que és sobre el sistema de pagament de les persones que suposadament, sembla que..., vostè diu que els ho faran pagar. Escolti, hi ha un decret d'universalització, però hi ha un percentatge mínim de població que avui no està coberta, i a aquesta gent, si acudeix allí, en aquest centre com en els centres de l'Institut Català de la Salut com d'altres centres que estan gestionats per altres entitats, se'ls ha de fer pagar la visita, i evidentment que això, per descomptat, no fa referència a cap dels ciutadans que estan coberts per l'assegurança pública, és a dir, pel Servei Català de la Salut.

Per tant, jo crec que estem fent les coses bé. De fet hem esperat tenir aquest Decret per fer-ho millor, però, escolti, nosaltres continuarem, i de fet l'últim Consell de

Direcció ens va aprovar per unanimitat la possibilitat també de treure a concurs la gestió d'altres àrees bàsiques, i continuarem en aquest sentit, perquè creiem que estem fent les coses bé.

I, per últim, vostè també ha fet referència al tema de Sant Cugat i Olesa de Montserrat. Jo el que li vull dir és que en aquest moment el Servei Català de la Salut ja ha complimentat els tràmits adients per a la convocatòria dels pertinents concursos públics per a la contractació d'aquests serveis, que es publicaran d'una forma immediata en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i, en tot cas, recordar que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no va considerar que es tractés d'una nul·litat de ple dret, sinó que solament aprecia un motiu d'anul·labilitat, raó per la qual els efectes d'anul·lació no es retrauen al moment de l'adjudicació d'ambdós contractes, sinó des del moment en què la sentència sigui ferma. I això explica que no s'hagi produït interrupció en la prestació dels serveis per part de l'entitat adjudicatària, mentre aquesta sentència no adquireixi fermesa o se n'ordini l'execució.

Per tant, crec que estem fent les coses bé, és voluntat de tirar endavant el procés de diversificació de l'atenció primària i ho farem en tot cas, també –i així ho agraeixo, doncs–, parlant amb vostès, perquè aquest procés de diversificació, en definitiva, millori l'assistència primària a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres

Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres, presentada pel diputat senyor Josep Mir i Bagó, juntament amb altres diputats del Grup Socialista al Parlament. L'il·lustre diputat té la paraula.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller... Bé, tots vostès saben perfectament que el fenomen de les televisions locals és un fenomen extraordinàriament estès, sobretot a Catalunya, on porta bastants anys de funcionament a molts municipis, encara que fins a dates molt recents no ha tingut l'empata d'una legislació específica. És un fenomen que –no cal dir-ho– expressa una enorme vitalitat cultural i social i que, per tant, mereix sobradament que procurem protegir-lo i potenciar-lo. Des d'un punt de vista institucional i competencial, és evident que en aquest tema hi concorren tota una sèrie d'interessos i de competències públiques.

Per una banda, tots sabem que l'Estat es beneficia de la declaració que fa la Constitució de la ràdio i televisió com a servei públic essencial de la titularitat estatal, així com també de les seves competències sobre l'espectre de freqüències; hi ha, per tant, unes competències estatals que, fins que no han estat exercides, difícilment permetien desbloquejar el tema. La Generalitat, per descomptat, també té, tenim unes competències en matèria de mitjans de comunicació social que ens legitimen, ens permeten, ens obliguen, en definitiva, també, a intervenir en aquest sector.

I finalment –no cal oblidar-ho–, quan parlem de televisions locals estem parlant d'un fenomen, d'un servei que afecta molt directament l'autonomia local. Més enllà de les competències sectorials específiques, no hi ha dubte que l'impacte territorial de les televisions locals és normalment el del terme municipal i, a més a més, si atenem el contingut habitual majoritari d'aquestes emissores, no hi ha dubte també que pel que fa al seu contingut també es tracta de serveis que impliquen directament l'interès municipal. Per tant, doncs, competències estatals i autonòmiques, autonomia municipal, competències municipals, són tota una sèrie de factors, d'interessos, de competències públiques que cal integrar equilibradament en aquest tema.

Bé, com deia i com deia ja el mateix enunciat de la interpellació, hi ha hagut una llei encara relativament recent, de finals del 95, una llei estatal de televisions locals per ones terrestres, que ens forneix un primer marc normatiu d'aquesta activitat, fa una primera definició o una definició bàsica de quin ha de ser el règim bàsic d'aquesta activitat, fa una distribució bàsica de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, defineix uns elements molt elementals de quina ha de ser la posició mínima dels ajuntaments i d'altres eventuals concessionaris i, per tant, ens posa al davant un primer marc normatiu molt elemental en el qual podem actuar. I és a partir d'aquest marc que li correspon a la Generalitat, com també hem de suposar que els pot correspondre a altres comunitats autònomes que tinguin competència en la matèria, li correspon en el nostre cas a la Generalitat de desenvolupar la seva pròpia legislació, de portar a terme les activitats administratives i polítiques pertinents en la matèria i és en aquest context que presento, que presentem aquesta interpellació.

És evident que aquesta Llei defineix un marc normatiu en el qual les comunitats autònomes, concretament, en el cas nostre, la Generalitat, poden jugar un paper important. Vull recordar que són les comunitats autònomes les que poden establir excepcions al règim de cobertura territorial de les emissores, autoritzar emissions en cadena, decidir el procediment i els criteris d'atorgament de les concessions, acabar de perfilar quina posició ha de tenir l'ajuntament en tant que concessionari preferent, posar potencials límits a la publicitat, definir el règim de legalització de les emissores existents i altres que probablement oblidem en aquest moment. Per tant, doncs, la Generalitat té un paper important a jugar aquí, un paper important que li permetrà definir com es podrà desenvolupar a Catalunya aquest servei i que li permetrà incidir de forma molt notable en

la capacitat i en l'autonomia dels ajuntaments a l'hora de definir també el protagonisme que podran seguir jugant en aquesta activitat.

I és en aquest context que, si bé coneixem perfectament que des de fa un cert temps la Generalitat està treballant, elaborant documents, projectes, algun projecte normatiu en la matèria, ens consta que també hi ha hagut un procés de diàleg amb els ajuntaments i probablement també amb altres sectors socials, pensem que els propòsits de desenvolupament d'aquesta activitat no poden ser aliens a aquesta cambra. Pensem que molts aspectes relacionats íntimament amb el que ha de ser el demà o el futur de les televisions locals són aspectes que convé que siguin debatuts aquí: al Parlament, a la societat en general, més enllà dels ajuntaments i de les entitats que actualment estan prestant o poden estar interessades en la prestació d'aquest servei; també ens interessa conèixer els projectes del Govern, debatre aquests projectes del Govern, oferir també al Govern la nostra col·laboració per debatre'ls i discutir-los.

Ens interessa, potser en primer lloc, saber fins a quin punt el Govern té previst de presentar un projecte o, més que un projecte, d'elaborar un desenvolupament reglamentari d'aquest sector o si entra en els seus propòsits legislar també a Catalunya en matèria de televisions locals; ens interessa també saber fins a quin punt els projectes del Govern tenen suficientment en compte el principi d'autonomia municipal i el paper clau, des del nostre punt de vista, que han de tenir els ajuntaments en aquest servei.

La Llei parla de possibles excepcions o de possibles modulacions en l'àmbit territorial de cobertura d'aquests serveis de televisió local, que poden coincidir o no amb un terme municipal. Hi ha un paper que correspon a la Generalitat, definir quins criteris s'aplicaran aquí. Ens agradaria saber si el Govern els té definits. La Llei parla de la preferència dels ajuntaments per obtenir la concessió del servei, d'una preferència que no queda clar en quins termes s'ha d'exercir; també ens agradaria veure com es concreta aquesta preferència, què passa en el cas d'aquells ajuntaments que potser en els primers mesos de vigència de la normativa autonòmica no aclareixen si volen gestionar o no directament aquest servei; ho podran fer més endavant o no ho podran fer? Té previst el Govern facilitar, buscar fórmules que facilitin la col·laboració d'ajuntaments i entitats privades en la prestació d'aquest servei? En la pràctica, en molts casos les televisions locals existents s'han desenvolupat sota unes experiències de col·laboració estreta entre entitats locals i els municipis; es podran mantenir? Ha pensat el Govern de buscar fórmules per a mantenir-les? Ha pensat també el Govern a donar una participació significativa dels ajuntaments en el procés de selecció dels concessionaris privats, per exemple? O ha pensat d'establir límits a l'emissió de publicitat en aquestes emissores? Ha previst, el Govern, d'establir criteris de contingut que puguin limitar o puguin significar un control del contingut d'aquestes emissores que podria arribar a ser limitatiu pel principi d'autonomia municipal?

Bé, en definitiva, són una sèrie d'interrogants, una sèrie de preocupacions sobre les quals ens agradaria co-

nèixer quins són els propòsits del Govern, amb el benentès que el nostre Grup té un especial interès a mantenir i potenciar la riquesa cívica i cultural que s'expressa a través de les televisions locals, assegurar que això es faci amb ple respecte a l'autonomia municipal i facilitant al màxim, també, la col·laboració entre ajuntaments i entitats privades.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat, quant a les seves competències pel que fa al desplegament de la Llei 41/1995, del 22 de desembre, de televisió local per ones terrestres, publicada al *Butlletí Oficial de l'Estat* el dia 27 de desembre de 1995, està ultimant els preparatius per procedir a l'adaptació d'aquesta norma a la realitat catalana. Aquesta adaptació es produirà a través d'un decret, el projecte del qual es troba en la seva fase última d'elaboració, amb el qual es regularà aquest servei públic que es ve prestant en alguns supòsits des de fa més de deu anys.

La Llei 41/1995, del 22 de desembre, va néixer amb la voluntat de donar cobertura legal a les experiències de televisió local via hertziana disperses per tot l'Estat. La necessitat de desplegament normatiu de la Llei 41/1995 s'imposà també pel que representen les televisions locals per ones terrestres en el seu conjunt i per l'enriquiment del pluralisme informatiu de la comunicació local. D'altra banda, també cal fer un reconeixement explícit de la seva aportació a la cultura, de la seva acció dinamitzadora en el camp social i de la seva contribució al procés de normalització lingüística a Catalunya. Amb aquest desplegament normatiu, es donarà per finalitzada la situació de legalitat en què funcionaven les televisions locals al nostre país i quedarà normalitzada l'emissió de les televisions locals que disposin de concessió administrativa i compleixin els requisits establerts tant en la legislació bàsica com en la normativa de desplegament que dictarà en breu el Govern de la Generalitat.

Durant les diverses fases d'elaboració d'aquest projecte de decret de regulació del règim jurídic de les televisions locals per ones terrestres, la Direcció General de Radiodifusió i Televisió va consensuar els termes d'aquest amb els representants de les federacions de televisions locals, circumstància que justifica la no-presentació per la seva part d'esmenes o allegacions.

D'altra banda, durant el tràmit de consulta amb les entitats i institucions involucrades, s'han presentat vint-i-nou allegacions, bàsicament per part de l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. D'aquestes vint-i-nou allegacions, dotze han estat acceptades, atès que milloren la comprensió del text o els procediments

de regularització, i s'han rebutjat aquelles que representaven un deixament de poder del Govern de la Generalitat en benefici dels ens locals o aquelles que qüestionaven la mateixa Llei de televisió local per ones terrestres. Aquest procés negociador resta encara obert, bàsicament amb la Federació de Municipis de Catalunya. El fet que no s'hagi trencat no vol dir que no s'hagin aprofitat posicions entre ambdues parts, malgrat que resten algunes qüestions sobre la taula que en algun cas tenen la causa en el text de la mateixa Llei 41/1995, que impossibilita determinades iniciatives, com pot ser l'emissió en cadena per a tot el territori.

Pel que fa al contingut del projecte de decret, aquest incorpora uns principis generals que hauran de regir la prestació del servei de televisió local per ones terrestres i que són: l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat de les informacions; la diferenciació entre informacions i opinions; el respecte al pluralisme polític, religiós, cultural i lingüístic; el respecte a l'honor, al treball, a la vida privada de les persones i a tots els drets i llibertats reconeguts per la Constitució; la protecció de la joventut i de la infància, d'acord amb la normativa vigent; el respecte als valors d'igualtat recollits a l'article 14 de la Constitució; el foment i la defensa de la cultura i els interessos locals i la promoció de la convivència, i la col·laboració en el procés de normalització del català, d'acord amb la Llei normalitzadora lingüística del 1983.

L'articulat del Projecte de decret estableix, entre altres qüestions, la classificació de televisions locals de titularitat pública i de titularitat privada. L'àmbit de cobertura serà el del municipi i el d'altres nuclis del mateix municipi, mentre que la programació haurà de ser fonamentalment de producció pròpia, almenys en un 51%, si bé es podrà computar a aquest efecte un 25% de programació coproduïda o realitzada per tercers a Catalunya. Pel que fa a les emissions en cadena, es preveu que l'àmbit sigui el de la comarca.

Malgrat la manca d'entesa amb els representants de la Federació de Municipis de Catalunya en alguns aspectes, el Govern de la Generalitat manté la voluntat d'arribar al màxim consens abans d'aprovar el desplegament reglamentari de la Llei 41/1995, i en aquest sentit li vull expressar la meua predisposició a continuar apropant les posicions actuals per veure si aconseguim que aquest decret surti al màxim de consensuat possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... Bé, certament, com ja he comentat abans en la meua primera intervenció, coneixem —em temo que no amb el detall suficient, però sí que el coneixem més o menys— el procés d'elaboració del decret, fins a unes dates no molt properes, i sabem perfectament que hi han hagut, en el cas dels

diàlegs amb la Federació de Municipis i altres entitats, un apropament de posicions. Tanmateix, segueixen vigents algunes diferències significatives, i alguns aspectes al voltant dels quals m'agradaria, la veritat, insistir.

Jo, de les seves paraules, he interpretat que, quan vostè deia que, per exemple, algunes esmenes presentades per algunes d'aquestes entitats no podien ser admeses, en part un dels motius que ha al·legat era que això hauria suposat fer deixament de poder, de poders que corresponen a la Generalitat. Jo no sé si amb aquesta expressió es refereix a aquelles esmenes o al·legacions presentades, entre d'altres, o com a mínim, per la Federació de Municipis, que reivindicaven una major intervenció dels ajuntaments en l'atorgament de les concessions, o un major respecte per l'autonomia municipal a l'hora de decidir la programació i, per tant, de tenir un tracte diferent al dels concessionaris privats i no haver de presentar, per exemple, com preveu un dels textos de projecte de decret que he vist, abans del 15 de desembre de cada any, a la Direcció General de Radiodifusió i Televisió, el pla de programació previst per a l'any següent, amb especificació de tota una sèrie de detalls que jo m'imagino que cap de les televisions que està operant —no únicament les locals, sinó també les altres— està en condicions de fer. I són unes exigències que, si pensem que aquesta televisió és una televisió municipal, no té gaire sentit exigir i probablement es podrien considerar lesives per a l'autonomia municipal.

A veure, aquest possible..., això que vostè diu que és deixament de poders, per nosaltres no és tal deixament de poders, sinó que entenem que, per nosaltres, és un requisit elemental de respecte a l'autonomia municipal, el fet de tenir una participació molt efectiva i molt significativa en tot aquest procés. Creiem que no es pot donar el mateix tracte al concessionari privat i a l'ajuntament, quan és el qui té la concessió. I creiem que, tractant-se de la televisió local, d'un servei de clara incidència municipal, els ajuntaments han de tenir una participació molt efectiva en el procés de selecció dels concessionaris. I això no és deixament de poders per part de la Generalitat, sinó que és reconeixement d'un àmbit efectiu d'autonomia, de capacitat d'incidència, a una institució també igualment catalana com és la institució dels municipis. Per tant, nosaltres creiem que en aquest tema, el projecte de decret s'hauria de millorar, des del nostre punt de vista i, per tant, en aquest sentit, li demanem una voluntat d'entesa, que ja ha expressat, però que hi volem insistir.

I també voldria insistir en un altre aspecte, que és en la necessitat de fer un esforç, que al meu entendre no s'ha fet suficientment encara, per donar facilitat i permetre la col·laboració d'entitats privades i ajuntaments en la gestió de serveis de televisió local. Aquest és un tema que el projecte no resol, és un tema en què s'hauria de fer, al meu entendre, un major esforç d'imaginació per buscar solucions. Entenem que la legislació estatal, certament, no ho facilita, no dóna una solució clara al tema, però tampoc la impedeix. I, partint de la base que és una necessitat real, una necessitat sentida per moltes d'aquestes televisions, hi hauríem de fer un esforç més d'imaginació per buscar-hi la solució adient.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per replicar, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè em demana un esforç d'imaginació per aconseguir millorar la legislació; vostè es refereix, evidentment, a una legislació estatal, que ens encotilla, que és una legislació estatal aprovada pel seu partit, per nosaltres i per Izquierda Unida, no? I amb el vot en contra del PP, en aquella ocasió. És a dir que, escolti'm, la cotilla ens l'hem posat nosaltres. I és dintre d'aquest marc, que ens movem, i en aquell moment ens va semblar un bon marc, en aquell moment ens va semblar un molt bon marc, no? I, per tant, home, el problema que tenim ara és que nosaltres intentem, aquí, desenvolupar aquell marc, i dintre d'aquest context és dintre del context que ens hem de moure.

I dintre d'aquest context és el context en el qual nosaltres hem fet unes negociacions, que jo crec que han sigut importants, i que han sigut unes negociacions sobretot dirigides envers els ajuntaments. I hem tingut unes converses llargues, que han durat setmanes, amb l'Associació i amb la Federació de Municipis –he de reconèixer-li que han sigut més fàcils amb l'Associació que amb la Federació de Municipis, no?–, i això ha comportat acceptar millorar el text d'aquest decret en tot allò que fa referència a un conjunt d'aspectes: altres supòsits territorials diferents del comarcal; possibilitat de participació dels ajuntaments en empreses privades; incompatibilitats i compatibilitats; ampliació del període d'admissió de sol·licituds de dos a quatre mesos; informe obligatori, encara que no vinculant, dels ajuntaments sobre les concessions que doni la Generalitat en el seu àmbit territorial; millora del redactat per diferenciar clarament els acords del Govern respecte als ajuntaments i les televisions públiques i privades; ampliació del termini per a la presentació del projecte tèc-

nic de tres a quatre mesos; ampliació del termini d'execució de dotze a divuit mesos; millora de l'annex II, amb una simplificació de tràmits molt notable, que consisteix bàsicament a substituir aquests per una memòria econòmica aproximada del projecte, i el compromís de la corporació respecte a la televisió local pública.

És a dir que jo crec que això ha donat un fruit important, un fruit important que ha portat, fins i tot, que se'ns digui, se'ns digui, i se'ns digui per carta, les persones que negociaven, que diu: «Al llarg de les darreres setmanes hem estat negociant el reglament de les televisions locals per ones, amb avenços importants, almenys a criteri dels qui hi hem intervingut per part de la Federació de Municipis de Catalunya. Creiem que hem pogut polir pràcticament tots els aspectes que teníem pendents, i et volem donar les gràcies per tot el que has fet per arribar a acords.» És a dir, jo crec que s'ha fet una via important. I una altra cosa diferent és que es pot dir: «Escolti, encara hi han dos o tres aspectes concrets per negociar.» I, ja dic, escolti, nosaltres, divendres a la tarda, ens tornarem a asseure –i a més en aquesta ocasió hi seré present jo– amb la Federació de Municipis, per veure si aquests dos o tres aspectes som capaços de polir-los i arribar a un acord total, que espero i desitjo que es produeixi, però el que no ens poden fer és intentar que nosaltres canviem la Llei que vam aprovar a nivell de l'Estat. És a dir, el que podem fer és el seu desenvolupament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Bé, aquí acaba la sessió d'avui. Demà començarem a les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i deu minuts.